

Cô Vợ Bé Nhỏ Của Tổng Giám Đốc

Contents

Cô Vợ Bé Nhỏ Của Tổng Giám Đốc	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	9
7. Chương 7	11
8. Chương 8	13
9. Chương 9	16
10. Chương 10	18
11. Chương 11	20
12. Chương 12	22
13. Chương 13:	24
14. Chương 14	26
15. Chương 15	26
16. Chương 16	28
17. Chương 17	29
18. Chương 18	31
19. Chương 19	34
20. Chương 20	35
21. Chương 21	37
22. Chương 22	39
23. Chương 23	41
24. Chương 24	43
25. Chương 25	44
26. Chương 26	46
27. Chương 27	48
28. Chương 28	49
29. Chương 29	51
30. Chương 30	52
31. Chương 31	53
32. Chương 32	54
33. Chương 33	56
34. Chương 34	57
35. Chương 35	58
36. Chương 36	60
37. Chương 37	61
38. Chương 38	62
39. Chương 39	63
40. Chương 40	64
41. Chương 41	65

42. Chương 41	67
43. Chương 41	68
44. Chương 42	69
45. Chương 43	70
46. Chương 44	72
47. Chương 45	73
48. Chương 46	74
49. Chương 47	75
50. Chương 48	76
51. Chương 49	78
52. Chương 50	79
53. Chương 51	80
54. Chương 52	81
55. Chương 53	83
56. Chương 54	84
57. Chương 55	85
58. Chương 56	87
59. Chương 57	88
60. Chương 58	89
61. Chương 59	90
62. Chương 60	92
63. Chương 61	93
64. Chương 62: Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Đồng Thiên Đức Và Dương Tuyết Vũ	96

Cô Vợ Bé Nhỏ Của Tổng Giám Đốc

Giới thiệu

Anh là một tổng tài lạnh lùng kiêu ngạo nhưng không ai biết được đằng sau bộ mặt tưởng chừng thản

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-vo-be-nho-cua-tong-giam-doc>

1. Chương 1

Một cơn gió lạnh vừa lướt qua khiến Thiên Đức rùng mình tỉnh giấc. Người thư ký đã đứng trước bàn làm việc từ bao giờ. Thiên Đức sửa lại tư thế ngồi. Không chờ câu hỏi của anh, Trần Lương đã nói:

-Đã có tin tức của người đó thưa chủ tịch!

-Vậy sao?

Thiên Đức không giấu nổi sự bồn chồn, anh vội lật tập hồ sơ trước mặt:

- Ông ta đang ở đâu?

Giọng thư ký Trần đột nhiên trầm xuống:

-Đang ở bệnh viện ạ! Tình hình có vẻ không tốt lắm!

Thiên Đức bỗng khựng lại, im lặng vài giây, anh vội lấy chiếc áo khoác rồi đứng dậy:

-Chuẩn bị xe, đến đó đi!

Chiếc xe đen bóng loáng đỗ xích trước tiền sảnh bệnh viện. Thiên Đức hạ cửa kính. Ở ngay đó anh chứng kiến cảnh tượng một cô gái khốn khổ đang nín áo người bảo vệ van xin. Giọng cô ta lạc đi trong dòng nước mắt: “Xin đừng làm vậy, chỉ một tiếng nữa nếu không được thở oxy ông ấy sẽ chết mất. Làm ơn hãy cứu bố tôi, tôi cầu xin các người. Chiều nay tôi sẽ đem viện phí đến mà, tôi hứa đấy”. Thiên Đức nhớ lại mười năm trước anh cũng đã cầu xin người bác sĩ giỏi nhất bệnh viện như thế khi cha anh đột ngột tắt thở mà chưa kịp nhìn mặt anh lần cuối. Chợt thấy cay cay nơi khóe mũi, anh kìm lại sự xúc động.

-Là người đó à? Thiên Đức nhìn sang người đang thoi thóp trên chiếc giường bệnh đã gỡ hết các thiết bị y tế.

-Vâng ạ!

“Cuối cùng thì cuộc đời ông vẫn không thoát khỏi sự trừng phạt. Nhưng chừng đó vẫn chưa đủ đâu, vậy thì quá dễ dàng cho ông rồi. Cứ đợi đi, nỗi đau của ông sẽ còn tăng lên gấp bội”

-Liên lạc với bệnh viện bảo rằng tôi sẽ trả viện phí.

-Sao ạ? Thư ký Trần ngạc nhiên .

Giọng Thiên Đức lạnh tanh:

-Trước tiên ông ta phải có ý thức trở lại đã. Sau đó nỗi đau cùng cực mới dần giết đi con người khốn nạn đó!

Thiên Đức mở cửa xe, anh tiến đến chỗ cô gái vẫn đang cầu xin đó. Rất nhẹ nhàng anh khoác lên người cô chiếc áo của anh. Cô gái ngạc nhiên nhìn người đàn ông lạ mặt bên cạnh, nước mắt vẫn chưa khô còn ướt nơi khóe mắt. Thiên Đức mỉm cười. Có lẽ với cô đó là nụ cười đẹp nhất cứu cô thoát khỏi những đau khổ trong cuộc đời nhưng đối với anh đó là một nụ cười giả tạo không hơn không kém. Anh từ từ dìu cô đứng lên. Trần Lương nói với người bảo vệ:

-Tiền viện phí đã được thanh toán , các anh đưa người này vào điều trị đi!

Hai người bảo vệ còn đang ngơ ngác thì một bác sĩ trung niên vội chạy ra. Thiên Đức nhận ra người này, ông ta là trưởng khoa nội của bệnh viện.

-Chủ tịch Đồng!

Thiên Đức mỉm cười đáp lại. Vị bác sĩ họ Triệu kia tiếp tục hỏi:

-Anh đến có việc gì sao?

-Tôi đến là vì người đó.

Thiên Đức nhìn sang chiếc giường bên cạnh. Bác sĩ Triệu hốt hoảng, vội bảo một nữ y tá đứng gần đó:

-Còn làm gì nữa, mau đưa bệnh nhân vào trong đi!

-Vâng ạ!

Cô gái không hiểu người đàn ông lạ mặt kia là người như thế nào mà có thể khiến vị bác sĩ nổi tiếng khó tính đó cũng phải nép mình. Cô nói với anh:

-Xin hãy chờ chút! Tôi sẽ quay trở lại ngay!

Thiên Đức không nói gì, cô vội chạy theo bố mình vào bên trong. Chờ người đó khuất khỏi tầm mắt, anh cũng rời khỏi đó.

Cảm giác thật khó chịu. Thiên Đức lái xe đến nghĩa địa. Tấm ảnh cha anh đang mỉm cười khiến trái tim anh thổn thức. Ông vẫn luôn hiền lành như thế. Thiên Đức đặt tay lên tấm bia mộ đã lạnh ngắt. Bất chợt dòng nước mắt từ từ trào ra chảy xuống khóe môi. Mặn chát. “Hãy chờ thêm chút nữa bố nhé! Tất cả những ai khiến gia đình ta tổn thương con sẽ khiến bọn họ phải trả giá, phải để họ chịu nỗi đau mà con và bố đã gánh chịu. Con sẽ không để bố ra đi một cách đau đớn như vậy đâu. Dù phải xuống địa ngục nhất định con cũng phải kéo những người đó đi cùng”.

Ráng chiều dần lên, cả bầu trời đỏ rực một màu u ám. Không khí xung quanh chùng dần xuống, chỉ còn Thiên Đức ngồi đó, ánh mắt dấy lên sự oán hận lạnh lùng.

2. Chương 2

Có tiếng chuông báo từ văn phòng thư ký, Thiên Đức ấn nút:

-Chủ tịch, có cô Dương nói là ở bệnh viện hôm trước muốn gặp ạ!

Thiên Đức khẽ cười “đến nhanh vậy sao?”

-Bảo cô ta lên phòng tôi đi.

Một lát sau, thư ký Trần đã đưa cô gái đó vào. Thiên Đức gấp lại đồng tài liệu trước mắt, anh đứng dậy bước ra phòng khách.

-Chủ tịch Đồng. Cô khẽ cúi chào anh.

-Dương tiểu thư mời ngồi.

Thiên Đức nói với Trần Lương:

-Cho chúng tôi hai tách cà phê nhé!

-Vâng!

Hôm nay trông cô có vẻ tươi tỉnh hơn, gương mặt không trang điểm nhưng vẫn toát lên nét thanh tú dịu dàng. Cô không quên mang trả chiếc áo khoác của anh đã được gấp lại phẳng phiu. Chờ cô uống xong một ngụm cà phê, Thiên Đức bắt đầu hỏi:

-Cô đến đây có việc gì vậy?

-Tôi đến để trả anh chiếc áo và để cảm ơn anh!

Cô gái nhoẻn miệng cười, nụ cười thân thiện và khiến người ta cảm thấy nhẹ nhõm đến lạ kỳ. Thiên Đức cảm thấy bối rối, anh vội quay sang chỗ khác.

-Tôi là Dương Tuyết Vũ , chắc anh đã biết.

Thiên Đức gật đầu, trong tập hồ sơ anh đọc hôm qua có xuất hiện cái tên đó. Tuyết Vũ nói tiếp:

-Xin hỏi anh có quen biết với gia đình tôi không? Vì hôm qua anh đã giúp bố tôi nên tôi cảm thấy hơi lạ, phải chăng anh quen ông ấy?

Thiên Đức nhếch mép cười một cách khinh bỉ.“Biết”. Phải nói là quá rõ con người đó. Đường như Tuyết Vũ không để ý đến nụ cười đó của anh, cô vẫn đang đợi câu trả lời. Anh chậm rãi nói:

-Tôi không quen bố cô cũng như không có bất kỳ quan hệ nào với gia đình cô.

Tuyết Vũ kinh ngạc :

-Vậy tại sao anh lại giúp đỡ chúng tôi?

Thiên Đức bình thản:

-Chỉ là muốn trao đổi một số điều kiện mà thôi! Hãy kết hôn với tôi!

Tuyết Vũ đứng bật dậy:

-Anh vừa nói cái gì vậy?

-Rất rõ ràng. Là câu cô vừa nghe đó thôi.

Cô nhìn anh vẻ khó hiểu:

-Tại sao?

-Chỉ là muốn mượn thêm một người giúp việc cao cấp trong nhà mà thôi! Thú vui của nhà giàu đó mà!

-Anh....anh đúng là đồ đê tiện!

Tuyết Vũ định cầm cốc cà phê hất vào anh nhưng đã bị Trần Lương giữ lại. Thiên Đức nhìn sâu vào ánh mắt giận dữ của cô, giọng bình thản như chẳng có chuyện gì:

-Tôi biết bố cô đang cần một quả thận, bất kể có nhiều tiền đi chăng nữa, ông ta cũng khó lòng qua khỏi. Với cô, có lẽ sẽ phải rất lâu mới đợi được nhưng chỉ cần tôi gọi một cú điện thoại, quả thận phù hợp với bố cô sẽ được chuyển đến ngay lập tức.

Thiên Đức ngồi tựa ra sau chiếc ghế bành, anh nhìn thấy vẻ mặt thất thần của Dương Tuyết Vũ, vẻ đắc thắng hiện lên trong nụ cười kiêu ngạo của anh.

-Cô cứ tiếp tục suy nghĩ nhưng bản tính tôi vốn không kiên nhẫn. Ba ngày. Tôi muốn có câu trả lời. Hoặc là “Đồng ý” hoặc là trả lại số tiền viện phí mà tôi đã trả giúp cô.

-Trần Lương tiễn khách!

Thiên Đức nhìn theo bóng cô đi ra khỏi phòng làm việc của anh. Bờ vai cô dường như hơi trĩu xuống một cách nặng nề. Không thể tin được cô ta một thời là thiên kim tiểu thư nhà họ Dương. Thiên Đức trở lại bàn làm việc của mình, anh muốn vùi đầu vào đống sổ sách để quên hết mọi thứ xung quanh. Anh tự cười chính mình: “Từ lúc nào mà mày trở nên khốn nạn như thế?”

3. Chương 3

Tuyết Vũ gần như ngã khuỵu khi đi ra khỏi tòa nhà to lớn đó. Giống như một cơn ác mộng, mọi ký ức tuyệt đẹp ngày hôm qua bỗng chốc sụp đổ. Hôm qua, khi Đồng Thiên Đức đột nhiên xuất hiện, cô đã nghĩ anh chính là thiên thần được thượng đế phái xuống giúp cô, nào ngờ anh ta còn đốn mạt hơn tất cả những người cô đã gặp trước đó-lợi dụng hoàn cảnh để ép cô trở thành thú vui của mình. Giữa biển người mê mông, cô chỉ còn lại một mình chật vật với những khó khăn trên đời. Kết hôn với Đồng Thiên Đức để đổi lại mạng sống cho cha cô? Cái giá đó phải chăng quá đắt? Cô nắm chặt sợi dây chuyền trên cổ. Tuyết Vũ vẫn luôn đợi người đó. Lâm Phong ra đi đã ba năm nhưng chưa giây phút nào cô quên anh. Ngày đó ở sân bay tiễn anh, cô đã khẳng định chắc chắn sẽ chờ anh trở về. Nhưng bây giờ cô chẳng thể đợi được anh nữa rồi. Mà có lẽ anh cũng chẳng cần cô nữa. Ba năm xa nhau không chút tin tức, rồi bỗng nhiên một ngày em gái anh đưa thiệp cưới đến, rõ ràng trên đó là tên anh và người con gái khác. Suốt hôm đó cô đã khóc, khóc rất nhiều nhưng sau đó cô tự nhủ có lẽ Lâm gia vì muốn chia cắt cô và anh nên mới tạo ra việc đó. Cứ như vậy cô kiên cường sống tiếp đợi anh trở về nhưng tại sao anh mãi không quay về. Rồi mọi thứ gần như hoàn toàn sụp đổ khi người cha cô yêu quý đột nhiên ngã bệnh, mọi đau khổ trên cuộc đời dường như dồn hết vào tấm thân yếu đuối của cô. Cô tự cười bản thân mình quá ngu ngốc.

Gió chiều càng lúc càng mạnh, Tuyết Vũ cứ ngồi im bất động trên ghế đá. Bờ môi cô khô dần. 7h tối, Thiên Đức đi ra cổng, nhìn thấy cô anh rất ngạc nhiên. Gượng dậy, cô tiến đến phía anh, giọng yếu ớt:

-Nếu là ba năm trước tôi chắc chắn sẽ cho anh một cái bạt tai rồi giáo huấn anh nhưng tôi bây giờ đã không còn đủ sức nữa. Được thôi đồ khốn, tôi sẽ kết hôn với anh!

Nói xong câu đó cô quay người bước đi, nước mắt giàn giụa, có chết cô cũng không muốn tên kia thấy vẻ đáng thương của mình. Cô bước lảo đảo rồi đột nhiên ngã khụy xuống đường. Thiên Đức vội vàng chạy tới, anh bế cô lên xe:

-Về nhà đi!

Trên xe, anh đặt đầu cô dựa lên vai anh, gương mặt cô tái xanh mệt mỏi. Thiên Đức chợt thấy nhói đau, vì trả thù mà khiến một con người vô tội khác đau khổ, anh thật không muốn nhưng để giành lại chút công bằng cho người cha quá cố anh đã thề rằng sẽ làm tất cả. Thiên Đức nhìn ra cửa kính, ánh mắt bấy lâu vô hồn nay lại có chút hỗn loạn...

-Chỉ là mệt mỏi quá độ thôi! Nghỉ ngơi vài ngày rồi sẽ khỏe! Vị bác sĩ già vừa đóng hộp thuốc vừa nói với anh, ông nheo mắt hỏi-Nhưng đó là ai vậy?

Bác sĩ Thẩm là người quen lâu năm của gia đình anh. Đối với ông, anh như một đứa con, đặc biệt là từ sau khi bố anh đột ngột qua đời. Thiên Đức cũng coi ông như một vị trưởng bối trong nhà. Anh trả lời lễ phép:

-Vợ sắp cưới của cháu ạ!

-Vậy sao? Ông mỉm cười. Nhưng có ông chồng tỷ phú mà lại để vị hôn thê làm việc đến ngất xỉu thế kia cũng hơi lạ nhỉ?

Thiên Đức cười trừ, anh cũng chẳng biết phải nói sao. Tiễn bác sĩ Thẩm xong xuôi, anh về phòng mình. Châm một liều thuốc, anh phả ra làn khói trắng mờ ảo. Anh rất ít khi hút thuốc nhưng từ sau cái chết của bố mình, anh cảm thấy an toàn hơn trong sự mê muội của mùi thuốc. Vậy hôm nay anh đang lo sợ điều gì? Chính anh cũng không rõ.

4. Chương 4

Tuyết Vũ mở mắt, cảnh vật xung quanh quá khác lạ. Cô vội ngồi dậy nhưng không thể, không còn chút sức lực nào để gượng dậy nổi.

-Dương tiểu thư, cô tỉnh rồi!

Một người hầu gái đem thức ăn đến. Tuyết Vũ vội hỏi:

-Đây là đâu vậy?

-À vâng, cô đang ở biệt thự Đồng gia!

Tuyết Vũ ngạc nhiên “sao mình lại ở đây?”Tối hôm qua cô nhớ là mình đã gặp Thiên Đức, rồi hình như cơn chóng mặt khiến cô ngã xuống đường, chẳng lẽ...

-Là tôi đã đưa em về đây!

Giọng nói lạnh lùng đó lại vang lên khiến cô giật mình. Thiên Đức đã vào phòng từ lúc nào, anh khoát tay ra hiệu cho người hầu gái ra ngoài. Nhẹ nhàng đỡ cô ngồi dậy, anh nhìn cô cười mỉm, nụ cười cô ghét hơn bất cứ thứ gì trên đời:

-Tôi đến là muốn nhắc em hôm qua đã nói gì!

Tuyết Vũ thở dài, cô lấy hết sức lực còn lại gằn như hét lên:

-Tôi biết mình đã nói gì, tôi không muốn nhắc lại nữa. Anh ra ngoài được chưa, tôi không muốn thấy gương mặt bẩn thỉu đó của anh nữa.

Tuyết Vũ vội đẩy anh ra khỏi chiếc giường cô đang nằm, Thiên Đức có thể cảm thấy cánh tay mềm nhũn của cô. Anh khẽ nhún mào rồi đứng dậy:

-Hãy nghỉ ngơi cho lại sức đã, ngày mai đến bệnh viện cùng tôi.

-Để làm gì?

-Định ngày phẫu thuật cho bố vợ tương lai của tôi chứ nhỉ?

Tuyết Vũ im lặng “vậy là anh ta không hề lừa mình”. Cô cầm bát cháo lên một cách khó khăn. Cứ mỗi muỗng cháo tưởng như ngọt dịu đó lại trở nên đắng chát trong cổ họng cô. Cô khóc, vậy là cuối cùng cha cô cũng được cứu nhưng sao tâm trạng cô lại nặng nề đến vậy.

Tuyết Vũ vẫn ở lại nhà họ Đồng. Hiện tại bây giờ cô cũng không biết mình còn có thể đi về đâu. Người mệt mỏi, cô thiếp đi đến tận chiều tối. Trong cơn mê man, Tuyết Vũ chợt thấy có bóng người lại gần, dáng người đàn ông quen thuộc mà cô đã chờ đợi suốt bấy lâu. Cô vội nắm lấy tay người đó “đừng đi, Lâm Phong, em biết anh sẽ về mà. Hãy đưa em rời khỏi đây, ở đây quá đáng sợ. Em sắp kiệt sức rồi.”

Thiên Đức thản nhiên, anh biết đến cái tên Lâm Phong đó, cũng chính vì vậy anh mới muốn dùng cách này để trả thù. Gỡ tay cô ra, không chút cảm xúc, anh cúi xuống gần tai cô, khẽ nói: “Chỉ sợ thôi vẫn chưa đủ đâu, tôi muốn cô đau đến mức phải nghĩ đến cái chết!”

Đằng sau bóng anh rời khỏi, căn phòng chỉ còn lại một màu đen u tối. “Nếu tôi phải xuống địa ngục, tôi nhất định kéo em đi cùng!”

5. Chương 5

Thiên Đức cùng Tuyết Vũ đến bệnh viện.

Mọi thủ tục đều đã làm xong nhưng vì bố cô nằm viện đã lâu, sức khỏe yếu nên không thể tiến hành phẫu thuật ngay lập tức được. Tuyết Vũ không lo lắm bởi vị bác sĩ trông có vẻ hiền từ đó đã chắc chắn bố cô sẽ sớm được làm phẫu thuật và khỏe lại. Cô vui vẻ nói với ông như thể ông có thể nghe thấy được:

-Khoảng vài tuần nữa là bố có thể được ghép thận rồi! Chúng ta sẽ nhanh chóng nói chuyện được với nhau, con sẽ lại nấu cho bố món canh chua mà bố thích. Cố gắng lên bố nhé! Cô khẽ liếc sang Thiên Đức rồi quay sang bố mình- Đến lúc đó con sẽ cho bố biết một việc quan trọng...

Thiên Đức nhìn chằm chằm vào người đàn ông đang nằm trên chiếc giường bệnh đó, không khác với lúc xưa là bao chỉ là gương mặt có chút già nua theo cùng năm tháng. Dù có quên hết mọi thứ trên đời anh cũng không thể quên đi gương mặt đó. Không chờ Tuyết Vũ đi ra, anh đã rời khỏi đó trước. Trước khi đi chỉ nói:

-Ba ngày nữa hôn lễ sẽ được tổ chức, em hãy chuẩn bị vài thứ. Tôi không muốn đám cưới của mình sơ sài. Tạm thời dì Trương sẽ chăm sóc cho bố em, em không cần bận tâm nhiều.

Rồi anh đi ra khỏi đó, như một cơn gió ngang qua để lại chút giá lạnh, Tuyết Vũ lại thở dài.

Văn phòng chủ tịch tập đoàn Đồng Gia

-Hãy phong tỏa việc tôi sẽ kết hôn!

-Vâng!

-Còn nữa, một người quan trọng không thể thiếu trong màn kịch này-Thiên Đức cười.

Trần Lương gật đầu, anh biết rõ người mà Thiên Đức muốn nhắc đến là ai. Tất cả mọi việc đều được sắp đặt đến từng chi tiết và đương nhiên Thiên Đức cũng biết được kết quả của nó là như thế nào. Anh tựa người ra sau chiếc ghế bành to tướng, cảm giác thật thú vị.

...

Tuyết Vũ nhìn chính mình trong chiếc gương to lớn giữa nhà, xung quanh mọi người đều xuýt xoa. Đẹp quá! Ai cũng bảo cô là người hạnh phúc nhất thế gian khi cưới được anh nhưng có ai biết đằng sau sự giàu có đó lại là một con người máu lạnh. Cô không biết rồi sau này Thiên Đức sẽ hành hạ cô theo kiểu gì. Con người đó cô luôn nhìn thấy trong mắt anh ta nét u tối, mỗi khi nhìn cô hẳn như muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy.

Tuyết Vũ mặc kệ, trước tiên cô phải cứu bố cô đã, người cha trọn đời dành cho cô niềm yêu thương vô hạn. Dù phải sống cả cuộc đời này với tên cầm thú đó, cô cũng sẽ kiên cường đối mặt.

Trên mọi báo đài hôm nay không hiểu vì sao đều đăng tin anh và cô kết hôn. Thiên Đức không làm mọi việc quá ồn ào, chỉ có mấy người bạn làm ăn quan trọng, bác sĩ Thẩm và mấy người bạn của anh bên Mỹ đến dự. Mọi người đều tò mò cô là ai. Không xuất thân từ gia đình danh giá, không phải người nổi tiếng vậy mà bỗng chốc trở thành phu nhân của tập đoàn lớn nhất nhì châu Á. Có không ít tin đồn không hay về cô, Tuyết Vũ mặc kệ, cô không quan tâm đến điều đó và dĩ nhiên Thiên Đức càng không quan tâm. Cô gặp anh mỗi ngày một lần khi ăn cơm tối, vẫn không khí trầm lặng đến đáng sợ. Hai con người ngồi chung trên chiếc bàn ăn to lớn mà không hề nhìn nhau dù chỉ một lần. Bao giờ cũng vậy Thiên Đức luôn là người đứng dậy trước sau đó năm phút Tuyết Vũ cũng đi lên phòng mình. Cứ thế cho đến ngày cưới...

Trần Lương sửa lại chiếc nơ trước cổ cho anh, Thiên Đức vừa cài khuy áo vừa hỏi:

-Đến rồi chứ?

-Vâng!

Thiên Đức khẽ nhếch môi:

-Vậy tôi phải là người dẫn chuyện chứ nhỉ? Đi thôi!

Người đàn ông bảnh bao trong bộ vét màu đen nam tính, anh vừa có một chuyến bay dài sáng nay nhưng vẫn kịp đến dự lễ cưới của một nhân vật quan trọng.

-Luật sư Lâm phải không?

Lâm Phong quay người lại, nhìn thấy chủ rể anh mỉm cười:

-Lâu rồi không gặp, chủ tịch!

Sau cái bắt tay hữu nghị, Lâm Phong vui vẻ hỏi:

-Sao anh lại kết hôn đột ngột như vậy, tôi không ngờ đấy, cứ tưởng là sẽ đi trước chủ tịch một bước nào ngờ... Chắc cô dâu phải là một người rất đặc biệt!

Thiên Đức mỉm cười “phải rồi sẽ còn nhiều điều anh không ngờ tới nữa đấy”, anh đề nghị:

-Có muốn gặp trước cô dâu của tôi không? Thiên Đức nhún vai- Sẽ làm cậu ngạc nhiên đấy, cô ấy không xinh lắm đâu?

-Ồ có lẽ tôi là người rất may mắn đây, có thể thấy mặt cô gái khiến trái tim chủ tịch Đồng xao xuyến trước lễ cưới thế này quả là thú vị!

-Vì cậu là đàn em tôi rất coi trọng đấy! Đi thôi, chúng ta đến phòng của cô dâu nào!

Đúng như dự đoán của anh, Tuyết Vũ gần như chết sững khi nhìn thấy Lâm Phong, cô luống cuống đến nỗi làm rơi cả bó hoa trên tay, Lâm Phong cũng không khỏi bàng hoàng, chỉ có Thiên Đức là đã đoán trước được mọi chuyện, tất cả đều do anh sắp đặt. Anh bình thản bước tới nhặt bó hoa lên:

-Sao em bất cẩn thế nhỉ? Sắp trở thành người đã có chồng rồi mà vẫn để hoa rơi thế!

Tuyết Vũ bối rối, cô cầm lại bó hoa Thiên Đức đưa cho, gượng cười cứ như thể cô sắp khóc.

-Đây là cậu em học dưới anh một khóa lúc ở Mỹ.

Thiên Đức quay sang Lâm Phong :

-Thế nào không sai chứ? Cô ấy không đẹp lắm phải không lại còn hậu đậu nữa chứ! Nhưng không sao-Thiên Đức nhìn Tuyết Vũ , ánh mắt có chút khác lạ-chỉ cần cô ấy ở bên tôi là được.

Nói rồi anh nhẹ nhàng đặt lên môi cô một nụ hôn. Đôi môi đang run lên của cô bỗng chốc bị anh chiếm lấy nhưng cô không để tâm, Lâm Phong đang nhìn cô như thể cô là cái gai trong mắt anh. Anh không hiểu là cô đang đau đến thế nào.“Tại sao anh lại xuất hiện ngay bây giờ mà không phải một tuần trước. Nếu vậy thì có lẽ giờ cô và anh cũng không phải gặp nhau trong hoàn cảnh éo le này.”

Thiên Đức nhìn cô, thật là một vở kịch hay, cú giáng đầu tiên anh dành cho cô quả thâm hiểm.

Lễ cưới diễn ra long trọng và nhanh chóng. Lâm Phong rời khỏi buổi tiệc ngay sau giây phút gặp lại cô. Cô- người mà anh định đi tìm ngay sau lễ cưới này đã xuất hiện. Không phải là một cô gái bình dị với nụ cười rực rỡ như nắng mai mà lại là một đôi mắt thoáng buồn sau bộ váy cưới xa hoa, lộng lẫy. Vậy mà khi mẹ anh nói cô đã thay lòng đổi dạ yêu người đàn ông khác giàu có hơn anh, anh đã nhất quyết tin tưởng cô không chút điều kiện. Anh đúng là tên ngốc mà, Lâm Phong tự cười chính mình. Phải, anh đâu có gì hơn Đồng Thiên Đức để cô phải chung thủy chờ đợi anh. Cuối cùng thứ mà anh mong chờ suốt ba năm trời bỗng chốc tan biến. Người anh yêu giờ đang ở nơi đâu?

Tuyết Vũ ngồi im trên giường. Cô nhìn ra phía cửa sổ đã treo màn kín mít. Dường như cô lúc này cũng giống như căn phòng u tối kia, không còn chút sức sống. Cô nhìn thấy ánh mắt Lâm Phong nhìn cô như một tên tội đồ bị bắt quả tang. Ai ngờ được anh lại ở đó và ai ngờ được cô gặp lại anh trong tình cảnh khốn khổ như vậy. Ông trời quả là đang trêu ngươi cô. Cô đã định sau này sẽ không gặp lại anh thêm một lần nào nữa, không muốn dính dáng đến bất kỳ thứ gì liên quan đến anh, suốt đời sẽ sống cô độc trong tòa biệt thự lạnh lẽo này. Vậy mà...

Không biết liệu anh có đau lòng hay không nhưng lòng cô bây giờ đang rất đau...

Thiên Đức bước vào phòng, anh mở tấm rèm cửa:

-Nếu đã không thích nắng tại sao không bật đèn?

Tuyết Vũ hơi bất ngờ, cô lau vội dòng nước mắt. Thiên Đức ngồi xuống trước mặt cô:

-Sao vậy? Hối hận rồi à? Giờ vẫn kịp đấy, ngày mai chúng ta mới đi đăng ký kết hôn mà!

Tuyết Vũ gượng cười:

-Không đâu! Chỉ là buồn một chút thôi. Vì là ngày trọng đại cả đời em mà bố em không đến tham dự được.

Thiên Đức cười nhạt, anh nhìn sâu vào mắt cô, cái nhìn khiến cô run sợ:

-Chứ không phải gặp lại người tình cũ nên mới thế à?

“Tình cũ”. Tuyết Vũ gần như chết lặng, cô nhìn Thiên Đức bằng ánh mắt khó hiểu.

-Em đang muốn hỏi tại sao tôi biết điều đó à? Phải, chính tôi đã sắp đặt mọi việc hôm nay. Tôi đã biết mối quan hệ của hai người từ trước. Thế nào? Thú vị lắm phải không?

Thì ra mọi việc là do anh ta. Thật khốn nạn. Tuyết Vũ đứng bật dậy, cô giơ tay định tát anh nhưng Thiên Đức đã kịp giữ tay cô, anh cười khinh miệt:

-Trước đây tôi đã nói gì nhỉ? Tôi cưới em chỉ là muốn mượn thêm một người giúp việc cao cấp mà thôi. Em hiểu ý nghĩa của từ cao cấp phải không? Đối với tôi em chỉ là một món đồ chơi không hơn không kém. Nhưng ít nhất món đồ ấy cũng phải sạch sẽ vì tôi mới chính là người sẽ giẫm nát chúng!

Thiên Đức đi ra ngoài, tiếng đóng cửa vang lên khô khốc. Tuyết Vũ ngồi bệt xuống giường, cô không hiểu nổi tại sao Thiên Đức -con người này rất cuộc như thế nào mà lại đối xử với cô tàn nhẫn đến vậy. Ngoài kia biết bao nhiêu người anh ta không chọn lại đi chọn cô để làm cô sống dở chết dở như vậy. Những ngày tháng sau này cô không biết liệu mình sẽ sống như thế nào: một con người hay chỉ là một món đồ chơi của anh ta.

6. Chương 6

Đều đặn một ngày hai bữa, cô gặp anh. Lại ngồi ăn cùng nhau và lại không một câu nói nào thốt ra từ hai bên. Sau bữa ăn tối, mỗi người lại trở về phòng của mình. Tĩnh lặng như chẳng có bất kỳ sự thay đổi gì.

Hằng ngày cô đều đến bệnh viện, bác sĩ nói tình trạng của bố cô đang dần khá hơn. Vậy là ít nhất trong cuộc sống này cô vẫn còn chút mục đích để tiếp tục sống.

Mấy hôm nay ở trong phòng hoài cũng chán, cô bắt đầu mò mẫm mọi thứ trong nhà. Từ khu vườn được chăm chút kỹ càng từng ngọn cỏ đến ngôi nhà nhỏ bằng gỗ của mấy chú thỏ con sau vườn đều khiến cô thích thú. Ít ra thì nơi đây cũng có chút biểu hiện gọi là nhà. Ở đây không nhiều người làm cho lắm, chỉ một lão quản gia đã già nhưng vẫn còn khỏe mạnh, một dì Trương giúp việc nấu ăn và hai người hầu gái. Tất cả đều có phòng ngủ cho riêng mình không khác gì những người thân trong nhà. Nhưng bọn họ đều khá kín tiếng khiến cô cảm thấy khó chịu, tất cả giống như robot không có bất kỳ cảm xúc nào. Nơi đây đặc biệt yên tĩnh.

Tuyết Vũ đi dọc hành lang, cô di di ngón tay theo từng cánh cửa. Bất chợt cô dừng lại trước một căn phòng khá cũ kỹ nhưng được chăm sóc cẩn thận. Bằng chứng là trên cánh cửa không có chút hạt bụi. Hơi tò mò, cô đẩy cửa bước vào. Tối quá, ánh đèn mờ ảo khiến cô chẳng thấy gì. Cô bấm công tắc. Một tấm hình to lớn treo trên tường khiến cô hoảng sợ. Quá đột ngột, cô giật mình lùi lại. Chợt một bàn tay tóm chặt lấy cánh tay cô:

-Ai cho cô tự ý vào đây?

Là Thiên Đức, cô lắp bắp:

-Em, chỉ là...

-Ra ngoài ngay!

Thiên Đức gần như lôi cô ra khỏi căn phòng đó, cánh tay rắn chắc của anh ta khiến cô tưởng như mình sắp gãy xương đến nơi.

-Từ nay không được đến đó nữa nhớ chưa!

Thiên Đức dọa cô. Dù anh không dọa thì cô cũng chẳng dám bén mảng đến đó nữa. Phòng gì đâu mà đáng sợ, nhưng cô chợt cảm thấy kỳ lạ. Người đàn ông trong tấm hình, dường như cô đã gặp ở đâu đó, cảm giác rất quen. Ai vậy nhỉ? Tại sao Thiên Đức lại không muốn cô nhìn thấy! Lúc này trông anh ta rất giận dữ. Rốt cuộc là vì sao?

...

Không hiểu sao tối nay Thiên Đức lại bảo cô ăn mặc thật đẹp. Chẳng biết anh ta sẽ đưa cô đi đâu. Tuyết Vũ ngắm mình trong gương, cũng không quá tệ. Bộ váy hở vai màu trắng muốt lại càng đẹp hơn khi khoác lên người cô. Ngay cả Thiên Đức khi nhìn thấy cô cũng hơi ngẩn người. Lúc trước mới cưới, cô rất gầy. Có lẽ vì có quá nhiều phiền muộn và lo lắng. Sau này khi đến nhà họ Đồng, cuộc sống của cô đã có phần ổn định hơn dù cô chẳng biết khi nào Thiên Đức sẽ lại dỡ chứng.

Nơi cô đến là một nhà hàng Trung khá kín đáo. Mỗi bàn ăn đều ở một phòng riêng. Căn phòng đám người Thiên Đức đang uống rượu thuộc hàng sang nhất. Ngay khi vừa bước vào cô đã cảm nhận được hết sự xa hoa đó.

Bọn họ vừa nghe tiếng đẩy cửa đã quay lại, những ông chủ lớn tai to bụng bự vừa nhìn thấy cô đã ra vẻ thích thú. Tuyết Vũ ngượng ngùng hơi cúi đầu xuống. Cô nhận ra anh đang ngồi đối diện cô, gương mặt không chút cảm xúc.

-Giới thiệu với mọi người, cô ấy là nhân viên trong công ty tôi!

“Cái gì?”

Tuyết Vũ kinh ngạc, cô không nghe nhầm chứ? Những lời Đồng Thiên Đức vừa nói... Cô không tin nổi vào tai mình.

7. Chương 7

Rất tự nhiên, anh cười nói với những người xung quanh như chẳng có gì. Một người đàn ông đáng người bệ vệ tiến đến phía cô, ông ta kéo tay cô đến chỗ ngồi bên cạnh ông ta. Tuyết Vũ chẳng mấy dễ chịu, cô cười một cách gượng gạo. Người đàn ông kia nham nhở:

-Chắc là lần đầu tiên đến đây phải không? Cô qua đây ngồi với tôi.

Những người xung quanh thấy vậy cũng cười cười:

-Lão Mạc! Hành động nhanh quá đấy!

Tuyết Vũ đỏ mặt, cô chẳng chuẩn bị gì cho tình huống lúc này. Cô nhìn sang Thiên Đức, anh vẫn thoải mái nói chuyện với người kế bên như không hề có chuyện gì. Cô nuốt cục tức xuống ngực, trong lòng có chút tủi thân. Vậy ra anh định hạ nhục cô theo kiểu này đây. Không cần nói ra cũng biết, một nhân viên quen đến nơi của những người giàu có uống rượu vang xa xỉ thế này ngoài mục đích thăng tiến bằng con đường tắt thì chẳng còn gì hết. Anh ngoài việc không muốn người khác biết cô là vợ anh lại còn muốn sỉ nhục cô nữa.

Tuyết Vũ nắm chặt chiếc túi xách, bộ dạng cô lúc này không cần nói cũng biết giận đến mức nào. Thiên Đức cảm thấy bờ vai cô đang run lên nhẹ nhẹ.

Vị giám đốc họ Mạc kia vẫn chưa chịu buông tha cho cô:

-Sao vậy, cô Dương! Không thoải mái à?

Nói rồi ông ta đẩy một ly rượu về phía cô. Tuyết Vũ vội vã lắc đầu:

-Xin lỗi tôi không biết uống rượu!

-Không sao, uống rồi sẽ quen thôi. Ai mà chẳng có lần đầu!

Tuyết Vũ chưa kịp từ chối thì Thiên Đức đã lên tiếng:

-Cô nhận đi, giám đốc Mạc đã nhiệt tình đến thế!

Tuyết Vũ cắn chặt môi, có cảm tưởng như nó sắp bật máu. Cô nhìn anh, vẫn một bộ mặt lạnh hơn tiền. Được rồi, vậy cô chiều ý anh, dù gì thì bây giờ số phận cô cũng nằm trong tay anh. Thà để anh vui vẻ một chút giữ lời hứa với cô còn hơn. Tuyết Vũ nhận lấy ly rượu, cô nhắm mắt tu liền một hơi. Vị ngọt hơi nồng còn lưu lại nơi đầu lưỡi nhưng cuống họng đã tê rát.

Thiên Đức nhìn cô, ánh mắt hơi có vẻ giễu cợt. À thì ra rượu có vị như vậy, đến giờ cô mới biết. Thứ rượu thượng hạng đắt tiền này, cô làm sao mua nổi. Nghĩ tới tên Thiên Đức đáng ghét kia, cô lại uống tiếp một ly. Giám đốc Mạc bên cạnh khá hài lòng, ông ta thích thú nhìn Tuyết Vũ:

-Cô có muốn sang chỗ của tôi làm không? Tất nhiên, không quy mô như Đồng Gia nhưng ít ra Mạc Thị của chúng tôi cũng không hề kém xa. Đối với cô, tôi còn có nhiều ưu đãi khác.

-Ưu đãi?

Tuyết Vũ đã ngà ngà say ngẩng đầu lên hỏi lại:

-Ông có thể cho tôi một quả thận hay không?

Giám đốc Mạc hơi kinh người nhưng sau vài giây ông ta nghĩ rằng Tuyết Vũ đang nói đùa liền hỏi lại:

-Cô muốn gì tôi cũng có thể cho cô! Cô sang làm thư ký cho tôi nhé?

Tuyết Vũ lắc đầu, cô khẽ cười đáp lại:

-Không, không! Tôi ở bên cạnh chủ tịch Đồng đã đủ lắm rồi!

Nói rồi, cô cầm ly rượu đi sang chỗ của Đồng Thiên Đức. Anh đang thảo luận chuyện gì đó với cô gái bên cạnh. Hai người họ nói chuyện trông rất vui vẻ.

Tuyết Vũ lịch sự nói với cô gái kia:

-Xin lỗi chị có thể nhường chỗ không?

Cô gái kia nhìn Thiên Đức, anh khoát tay. Cô gái rời khỏi đó nhường chỗ cho Tuyết Vũ. Cô ngồi xuống nhìn thẳng vào mắt anh:

-Chủ tịch, cạn một ly với tôi nhé!

Thiên Đức hơi nhếch mép ra ý cười, Tuyết Vũ ghét nhất là kiểu cười này của anh, giống như đang khinh thường cô vậy, mà có lẽ anh cũng đang khinh thường cô.

-Được thôi!

Thiên Đức cầm ly rượu lên khẽ chạm vào cốc của cô. Tiếng thủy tinh vang lên nhẹ nhàng. Uống xong một ly, Tuyết Vũ quay người sang nói với anh, rất nhỏ nhưng đủ để người bên cạnh nghe thấy:

-Anh biết tôi ghét nhất điều gì ở anh không? Chính là nụ cười nhếch mép ngạo mạn đó. Nó khiến tôi buồn nôn.

Nói xong, cô gục đầu xuống bàn. Thiên Đức mỉm cười. "Vậy là cuối cùng cô cũng đã nói thật lòng mình!"

Một nữ phục vụ đỡ Tuyết Vũ ra ngoài. Giám đốc Mạc nhìn thấy liền đề nghị với Thiên Đức:

-Chủ tịch Đồng! Để tôi đưa cô Dương về!

Thiên Đức từ chối:

-Giám đốc Mạc làm vậy phiền anh quá rồi, cô ấy là nhân viên của tôi...

Thiên Đức chưa nói hết câu, Tuyết Vũ gật gà bên cạnh đã vội nói:

-Đúng rồi, Chủ tịch Đồng, phiền anh đưa tôi về, chồng tôi đang đợi!

Giám đốc Mạc ở bên cạnh không khỏi ngạc nhiên:

-Cô...Cô có chồng rồi sao?

Tuyết Vũ nghiêng người lão đảo nhưng vẫn đủ tinh táo để trả lời:

-Vâng, để ngài hiểu lắm rồi!

Nói rồi cô bước lên xe của Thiên Đức. Bên ngoài Trần Lương cẩn thận đỡ cho cô khỏi té ngã. Thiên Đức cũng lên xe. Hai người họ rời đi, bỏ mặc giám đốc Mạc vẫn chưa hết ngạc nhiên đứng chôn chân ở đó.

Trên đường về nhà, gió thổi mát rượi. Tuyết Vũ chẳng chịu ngồi im, cô thò đầu ra ngoài cửa kính, hét lên mấy câu vô nghĩa chẳng ai hiểu. Thiên Đức vội kéo cô lại, miệng không nhịn nổi hét lên:

-Cô bị điên à, có chịu ngồi im không hay để tôi đá cô xuống xe?

Tuyết Vũ nhìn anh, cô cười hì hì, miệng lẩm bẩm:

-Không, không làm nữa. Anh mà bỏ rơi tôi thì chỉ còn đường chết!

Nói xong cô gục đầu vào vai anh ngủ ngon lành. Thiên Đức cảm thấy không thoải mái định đẩy cô ra thì bỗng nhiên lại ngừng lại. Cũng chẳng sao, anh cho cô dựa vào anh một lúc, đẩy ra lúc này có vẻ không đàn ông cho lắm, thật mất mặt. Anh quay người ra cửa sổ tránh đi gương mặt đang ngủ của cô.

Về đến nhà, anh không đánh thức cô dậy, bế cô lên phòng. Vừa đặt cô xuống giường, đang định đắp chăn cho cô thì bỗng nhiên cô mở mắt tỉnh dậy. Đôi mắt to tròn nhìn anh rất lâu mới hỏi:

-Vì sao lại đối với tôi như vậy? Sao lại chọn tôi?

Thiên Đức hơi khựng lại, rất nhanh anh lấy lại vẻ lạnh lùng thường ngày:

-Tôi thích thế!

Tuyết Vũ à lên một tiếng vô thức, đôi môi cô mấp máy:

-Vậy khi nào anh định làm chuyện đó đây? Hay là tối nay luôn nhé, vừa hay tôi đang say, có thể chẳng cảm nhận được gì!

Ánh mắt Tuyết Vũ có phần tự giễu. Cô cũng có ngày nói những câu thế này đấy, nhưng đối với sự sĩ nhục của anh thì chẳng thấm thía gì.

Cô nhìn anh trần trối, đôi mắt lạnh hơn cả ngày đông. Bàn tay cô run run vòng tay sau cổ anh kéo xuống. Môi cô chạm vào môi anh lạnh ngắt. Thiên Đức vội kéo cô đến sát hơn, anh ngấu nghiến môi cô, không phải hôn mà là một sự dày vò khiến người ta đau đến tận tâm can. Hơi thở cả hai dồn dập, khó chịu đến nỗi Tuyết Vũ cảm giác mình không thể thở nổi. Đến khi bàn tay lạnh ngắt của anh chạm sau lưng cô tìm dây kéo chiếc váy, cô mới vô thức ngăn bàn tay đó lại. Thiên Đức ngừng lại, anh nhìn cô nhếch mép cười:

-Cô rốt cuộc cũng chỉ có vậy!

Nói xong anh bước ra khỏi phòng, cánh cửa đóng sập một tiếng vang lên khô khốc.

Nước mắt Tuyết Vũ đã rơi từ lúc nào, cô lặng lẽ chùi đi. “Mới chừng này mà đã không chịu được sao? Đúng là đồ nhát gan mà!”

Tuyết Vũ kéo chăn đắp lên kín người, cô vùi mặt vào gối, cố quên đi cơn ác mộng hôm nay!

8. Chương 8

Từ sau đêm đó, cô không gặp anh thêm lần nào nữa, không phải anh đi làm sớm, về nhà trễ thì cũng là cô muốn tránh mặt anh. Buổi sáng cô dậy trễ hơn một chút, đến tối vừa nghe tiếng xe của anh, cô đã vội chạy lên lầu, đóng cửa tắt đèn giống như mình đã ngủ.

Thiên Đức cũng không có bất cứ biểu hiện gì. Anh cứ tỉnh lặng như lúc trước thậm chí còn có phần hơn. Những người làm trong nhà lại càng không dám nói nhiều.

Sau bao ngày im lặng thì cuối cùng Thiên Đức đã chịu mở lời. Và cuộc nói chuyện này cũng không kéo dài quá một phút:

-Tối mai có một bữa tiệc được tổ chức ở đây, em hãy chuẩn bị cho tốt, tôi không muốn bị mất mặt.

-Vâng!

Tuyết Vũ “vâng” rất ngoan. Giống như một chú cún biết nghe lời. Từ sau việc ở căn phòng hôm trước, cô ý thức được thế nào là giới hạn. Nếu không cẩn thận, hấn nuốt lời không cho bố cô quả thận thì biết làm sao? Bây giờ cô cũng không còn gì để có thể trao đổi, chỉ còn cách ngoan ngoãn ở bên hấn mà thôi.

Thực ra nếu nói là chuẩn bị thì cũng chỉ là nói quá. Tất cả mọi thứ đều đã được mang tới và sắp đặt ngay buổi sáng hôm đó. Quần gia Trần lo liệu mọi việc. Giờ cô mới biết ông và Trần Lương là cha con. Hai người họ và đám người trong nhà nhất mực trung thành với Thiên Đức khiến cô không hiểu nổi rốt cục anh ta có cái gì là hay ho: Tính tình khó chịu, độc đoán, luôn làm theo ý mình đã vậy còn dễ nổi nóng vô cớ. Như việc buổi tối hôm trước món cá bị mặn, anh ta thẳng tay ném chiếc đĩa xuống sàn nhà, vỡ toang. Mà cũng mặn gì cho cam, cô vẫn ăn được đó thôi. Thái độ anh ta khiến cô nổi điên. Nếu là dì Trương, ngay lúc đó cô sẽ ném thẳng tạp dề vào người anh ta rồi bỏ việc khỏi nhà đó. Nhưng người phụ nữ kia lại tới dọn đồng mảnh vỡ kia rồi nhẹ nhàng nói: “Tôi sẽ làm lại món khác.” Thật buồn cười, con người như anh ta sao lắm kẻ không tiếc gì mà lại chui đầu vào thế nhỉ? Cô thì lại chẳng thể nào thoát ra được.

Mãi suy nghĩ vẩn vơ cô không biết người hầu gái đã đến từ lúc nào.

-Phu nhân, mời cô xuống tầng dưới ạ!

“Lại có chuyện cần mình nữa sao?” Được thôi ít ra cũng không phải buồn chán đứng đây ngắm hoàng hôn.

Tuyết Vũ theo người hầu gái xuống lầu dưới. Đến nơi cô mới bật ngửa: thì ra họ gọi cô đến để thử váy. Khẽ thử dài, cô ngán ngẩm thay bộ váy mới vào. Bộ váy lệch vai màu đỏ tuyệt đẹp càng tôn thêm làn da trắng ngần của cô.

-Thật sang trọng!

Người đem bộ váy đến khẽ thốt lên:

-Đúng là con mắt của chủ tịch có khác!

Cô đúng là không nghe nhầm. Đồng Thiên Đức -cái tên kiêu ngạo đó lại đích thân đi chọn váy cho cô sao? Thật vô lý hết sức. Nhưng thôi, cô cũng mặc kệ. Vốn dĩ tên đó không ai đoán được hắn đang nghĩ gì mà.

8h tối!

Trong nhà đã đầy khách mời, ai nhìn cũng xa hoa. Vừa thấy đã đoán ngay được đều là người thuộc giới thượng lưu, hình như còn có mấy diễn viên, ca sĩ nổi tiếng. Vẫn giống với hôn lễ lúc trước, không một phóng viên nào được cho qua cửa. Mọi nhân viên phục vụ đều là đội ngũ nhân viên chuyên nghiệp của khách sạn, nhà hàng Đồng gia.

-Em làm gì mà lại thấp thỏm đứng đây?

Tuyết Vũ giật mình quay lại. Là Thiên Đức. Anh đứng đằng sau cô từ lúc nào, trên người đã chững chạc bộ lễ màu đen nam tính. Quả thực là hơi đẹp trai. Tuyết Vũ tự cốc vào đầu mình “mày đang nghĩ gì vậy hả?”

Thiên Đức thấy hành động kỳ lạ của cô thì hơi nhú mày, anh hỏi:

-Em sao vậy?

-À không! Không có gì!

-Vây đi thôi!

Cô khoác tay anh bước ra ngoài y như đám cưới của hai người lúc trước. Dàn nhạc tấu lên một khúc chào mừng, tiếng vỗ tay bên dưới khán đài vọng lên nồng nhiệt. Tuyết Vũ cười đáp lại như một cái máy. Đến bây giờ cô vẫn không hiểu bữa tiệc này tổ chức là vì cái gì. Thiên Đức thật quá đáng, lỡ ai đó hỏi thì cô biết nói sao, mà cho cùng nếu cô không trả lời được thì anh ta bị mất mặt chứ không phải cô, lúc đó thì tự chịu nhé!

Tiếng nhạc kết thúc, tiếng vỗ tay cũng lắng dần. Thiên Đức bước tới chiếc micro phía trước:

-Cảm ơn quý vị đã đến chúc mừng sinh nhật tôi hôm nay!

“Cái gì?” Tuyết Vũ suýt phun câu hỏi đó ra khỏi miệng. “Sinh nhật anh ta?” Trời ạ! Cái này lại còn nguy hiểm hơn nhiều. Anh ta đúng là muốn chìm chết cô mà.

Một chiếc bánh kem cỡ lớn được đẩy ra, trên cùng là chiếc nến ghi số 32. Dàn nhạc lại tấu lên bài hát chúc mừng sinh nhật, cả hội trường vui vẻ hát theo. Sau đó Thiên Đức thổi nến. Tiếng vỗ tay vang lên rộn rã.

-Hôm nay sinh nhật chủ tịch Đồng! Đồng phu nhân có món quà gì tặng cho chồng mình không ạ?

Câu hỏi của người dẫn chương trình khiến Tuyết Vũ chết sững, lại nữa, sao mà rắc rối thế không biết. Cô thậm chí quên mất cái tên Đồng Thiên Đức này, nếu anh ta nói trước thì có phải cô đã chuẩn bị rồi không. Cô nhìn sang Thiên Đức, dường như anh khá thích thú với vẻ mặt cô lúc này, cả hội trường vẫn im lặng chờ đợi. Hít một hơi dài, cô mỉm cười tự tin nói:

-Cảm ơn quý vị đã đến chúc mừng sinh nhật chồng tôi hôm nay! Không biết phải không nhưng nếu hôm nay tôi không có quà cho anh ấy thì chắc chắn tối nay tôi tiêu rồi!

Cả hội trường rộn lên tiếng cười vui vẻ.

-Vây nên đây là quà của tôi!

Nói rồi cô tiến đến chỗ Thiên Đức đặt lên môi anh một nụ hôn. Nhưng Thiên Đức nào phải tay vừa, lợi dụng lúc đó, anh vòng tay kéo sát cô vào và hôn trả cô mạnh mẽ. Cô không thể nào thoát ra được đôi tay

rắn chắc đó. Dưới hội trường lại vỗ tay ầm ĩ. Chết tiệt, vốn dĩ định cho anh ta biết cô không phải loại người dễ bị bắt nạt vậy mà bây giờ lại thế đấy. Thiên Đức buông cô ra, anh nhìn cô bằng ánh mắt khiêu khích như thể muốn nói: “Cô muốn chơi tôi à? Không dễ dàng vậy đâu?”

Tuyết Vũ nhận ra một điều, đó là không nên đụng vào anh ta một lần nào nữa.

Buổi tiệc vẫn tiếp tục. Cô phải cùng Thiên Đức đến chào hỏi những người quan trọng. Đôi giày cao gót khiến cô muốn gãy chân. Vậy mà lúc nào cô cũng phải tươi cười như thể chẳng có chuyện gì xảy ra. Chợt tiếng đàn piano vang lên thánh thót khiến mọi người đều quay lại. Mười ngón tay thon thả trên phím đàn. Cô gái đang đàn kia rất xinh đẹp. Trong khi Tuyết Vũ đang nhớ xem cô ấy là ai thì mọi người xung quanh đã nhao nhao lên “Bạch Băng”. Tuyết Vũ à lên một tiếng, thảo nào cô cảm thấy quen thế. Không hiểu sao Thiên Đức cũng mời được nghệ sĩ dương cầm nổi tiếng đến đây. Cô quay sang anh, gương mặt anh có chút cau lại, có vẻ không vui. Sao vậy nhỉ?

-Lâu rồi không gặp, Thiên Đức!

Tuyết Vũ nhìn Bạch Băng đang đi về phía bọn họ. Nụ cười trên môi rạng rỡ như thiên thần. Thiên Đức hơi khựng lại nhưng anh nhanh chóng lấy lại nụ cười:

-Bạch tiểu thư, cô về nước khi nào vậy?

Nụ cười trên môi Bạch Băng chợt tắt ngấm. Ánh mắt cô nhìn Thiên Đức có vẻ khác lạ:

-Sao anh tỏ ra xa lạ vậy? Chúng ta đã từng quen nhau mà không phải một hai tháng mà là ba năm!

Thiên Đức lại cười, nụ cười có chút cay đắng:

-Đã từng nhưng không phải hiện tại. Với tôi trái nghĩa của yêu tức là đã từng yêu hoặc không yêu. Chúng ta chỉ đang là mối quan hệ phía sau đó.

Nói rồi anh kéo tay Tuyết Vũ ra chỗ khác. Rõ ràng anh đang rất không vui, hai người họ có mối quan hệ thế nào nhỉ? Có vẻ hơi phức tạp. Tuyết Vũ khẽ lắc lắc đầu, suy nghĩ nhiều làm gì ệt, anh ta có là gì của cô đâu, chỉ vì bản tính tò mò của cô lại trỗi dậy mà thôi!

Gần 12h, bữa tiệc mới kết thúc. Tuyết Vũ trở về phòng, cô vừa xoa xoa đôi chân vừa lẩm bẩm:

-Thật tội nghiệp ày!

Chợt có tiếng gõ cửa, người hầu gái bước vào, trên tay là một khay thức ăn và một chai dầu nóng:

-Chủ tịch bảo em đem đến cho chị!

Là Thiên Đức sao? Tuyết Vũ không tin vào tai mình, anh ta vậy mà cũng biết quan tâm người khác! Thật tốt, bụng cô đang đói cồn cào. Ít ra anh ta cũng không máu lạnh như cô tưởng.

Một giờ sáng, Thiên Đức vẫn ngồi yên trong phòng đọc sách. Mắt anh nhìn trần trối vào tấm ảnh đặt trên bàn. Sao người đó lại xuất hiện nhỉ? Cứ tưởng là sẽ không gặp lại nữa đấy! Cô vẫn xinh đẹp như lúc trước. 10 năm rồi, cô chẳng có gì thay đổi. Nhưng anh chẳng còn cảm thấy tim đập rộn ràng khi nhìn thấy cô nữa. Chỉ là chút cảm giác bị ai đó bỏ rơi đến giờ vẫn chưa quên được. Anh đặt tấm ảnh vào lại trong ngăn bàn rồi khóa lại. Mãi mãi chuyện cô rời khỏi anh mười năm trước sẽ chẳng phai mờ.

Thiên Đức bước vào phòng của Tuyết Vũ. Cô đã ngủ say từ bao giờ, lại không tắt đèn nữa chứ! Không biết đưa cô về đây anh phải tốn bao nhiêu thiệt hại nữa. Nhớ lại lúc cô hôn anh trông thật buồn cười, cả cái cách cô hát theo bài hát chúc mừng sinh nhật nữa chứ. Nếu chuyện đó không xảy ra thì có lẽ hiện tại anh và cô chỉ là hai người xa lạ lướt ngang qua nhau mà thôi. Thiên Đức kéo chăn đắp cho cô rồi tắt đèn đi ra khỏi phòng. Tuyết Vũ mở mắt, cô vốn đã ngủ nhưng anh lại bước vào khiến cô chợt tỉnh giấc. Sao lúc này anh lại nhìn cô có vẻ đau khổ đến thế? Con người này thật sự khó đoán. Rồi cuộc anh ta đang nghĩ gì vậy nhỉ?

9. Chương 9

Thiên Đức gọi giám đốc điều hành vào:

-Sao tối qua Bạch Băng lại có mặt ở buổi tiệc vậy?

-Cô ấy đang là gương mặt đại diện của thương hiệu lần này của chúng ta thưa chủ tịch!

Thiên Đức hơi ngạc nhiên:

-Vậy sao?

-Vâng-vị giám đốc hồ hởi-cô ấy đang là một gương mặt hot hiện nay, cô ấy tự liên hệ với công ty chúng ta khiến tôi cũng rất ngạc nhiên.

“Em lại định muốn làm gì vậy, Bạch Băng? Kéo tôi lại à?” Thiên Đức mỉm cười “ Mọi thứ đều đã trễ rồi!”

...

Sống cùng Thiên Đức còn khó chịu hơn cả sống với người máy. Tuyết Vũ gần như chết ngạt trong tòa biệt thự sang trọng này. Cô đi dạo lòng vòng quanh khu vườn rồi lạc ra ngoài lúc nào không hay. Cũng tốt, mọi thứ xung quanh có vẻ thoáng đãng hơn rồi. Tuyết Vũ đi theo con đường mòn dẫn lên ngọn đồi phía sau nhà. Thật yên tĩnh, cô nghe thấy cả tiếng chim hót, cả những khóm cúc dại đầy màu sắc nữa. Tòa nhà này đúng là được xây ở một nơi thật lý tưởng. Tuyết Vũ sung sướng như bắt được khoảng trời riêng. Cảm giác thật thoải mái, Tuyết Vũ nhẹ hít một hơi dài. Đã bao lâu rồi cô không được thở trong một bầu không khí thoáng đãng đến thế. Suốt ngày nhìn Thiên Đức và mấy người trong nhà anh ta khiến cô ngán ngẩm đến độ muốn ở suốt trong phòng hơn là ra ngoài. Chợt Tuyết Vũ nảy ra một ý nghĩ điên khùng. Trèo lên mòm đất cao nhất ,cô lấy hết sức mình hét to:

-Đồng Thiên Đức, anh là đồ khốn!

Chưa thấy hết được sự sảng khoái thì Tuyết Vũ đã không khỏi giật mình.

-Em bảo ai là đồ khốn?

Tuyết Vũ quay người lại, cô kinh ngạc khi thấy Thiên Đức đã ở đằng sau cô lúc nào. Quá bất ngờ, cô trượt chân ngã xuống. Thiên Đức vội vàng đỡ lấy cô. Hai người ôm nhau ngã lăn xuống khoảng đất bên dưới trước khi Thiên Đức kịp giữ tay ở một cái cây gần đó. Tuyết Vũ lồm cồm bò dậy, gương mặt lấm lem bùn đất. Thiên Đức nhăn nhó,tay anh vẫn ôm chặt cô. Tuyết Vũ đỏ bừng mặt. Cô đứng lên phủi bụi trên người. Thiên Đức cũng ngồi dậy. Tuyết Vũ chìa tay ra về phía anh. Thiên Đức ngược nhìn cô, trong lòng có một chút gì đó là lạ. Tuyết Vũ vẫn kiên nhẫn. Thiên Đức khẽ cười, anh cầm lấy tay cô rồi đứng lên. Nhưng anh chợt nhận ra một vấn đề khác. Chân anh dường như đã bị thương. Cú va chạm lúc nãy khiến anh đụng vào tảng đá. Tuyết Vũ lo lắng nhìn bàn chân rướm máu của anh.

-Anh không sao chứ?

Vẫn vẻ lạnh lùng thường ngày, anh khẽ đáp:

-Không sao! Chúng ta xuống nhà thôi!

Tuyết Vũ đành đi xuống, Thiên Đức khó khăn bước theo sau. Đi được vài bước, cô quay lại đi về phía anh:

-Không được rồi, để tôi dìu anh xuống!

Thiên Đức xua tay:

-Không cần đâu, em đi tiếp đi. Tôi tự lo được!

-Anh thế này mà bảo tự đi được sao? Trời sắp tối rồi đấy!

Thiên Đức đành nghe lời cô. Tuyết Vũ dìu anh đi từng bước, tốc độ còn chậm hơn lúc nãy nhưng nó dễ chịu cho bàn chân của anh nhiều. Tuyết Vũ vừa đi vừa lẩm nhẩm trong miệng:

-Ai bảo lúc nãy dọa người khác làm gì?

-Tại em chửi tôi sau lưng mà thôi! Vì em mà tôi bị thương vậy mà em còn nói nữa!

-Tôi có bảo anh cứu tôi đâu, để tôi tự chịu còn hơn. Thế nào khi về nhà dì Trương rồi cũng làm ầm lên cho coi.

Thiên Đức khẽ cười. Tuyết Vũ lúc này chẳng khác nào một bà cụ non. Anh nhẹ phẩy những hạt cát còn dính lại trên gương mặt cô. Tuyết Vũ khựng lại, cô nhìn anh. Bất chợt trong vài giây, ánh mắt hai người chạm vào nhau. Cả hai đều bối rối quay đi chỗ khác. Từ đó không ai nói với ai câu nào cho đến lúc về đến nhà.

Không ngoài dự đoán của Tuyết Vũ, mấy người trong nhà ầm ĩ hết cả lên. Lão Trần định gọi cho bác sĩ Thẩm nhưng Thiên Đức đã vội ngăn lại:

-Không có gì nghiêm trọng đâu, chỉ là chảy máu thôi. Rửa vết thương rồi bôi thuốc là được!

Dì Trương nhìn bàn chân Thiên Đức xuất xoa:

-Thế này mà cậu bảo không sao à? Sao lại bắt cần đến thế chứ!

Bà ấy khẽ liếc sang Tuyết Vũ, cô cúi mặt xuống sàn vẻ có lỗi, Thiên Đức lên tiếng:

-Là tự tôi té ngã thôi, không liên quan đến cô ấy! Tiểu Cầm, cô định để tôi chảy máu hết đến chết à?

Người hầu gái vội vã đi xuống lấy hộp thuốc. Ai nấy lại bận bịu với vết thương của Thiên Đức chỉ mình Tuyết Vũ đứng ngây ra giữa nhà. Xong xuôi, dì Trương đưa chiếc khăn cho Tuyết Vũ, cô hết nhìn chiếc khăn lại nhìn dì Trương bằng ánh mắt khó hiểu.

-Chân chủ tịch bị viêm nhiễm có lẽ đêm nay sẽ bị sốt. Phu nhân xin hãy chăm sóc cậu ấy!

“Lại chuyện gì nữa đây?” Bảo cô cả đêm ở cùng phòng với Thiên Đức lại còn phải chăm sóc anh ta nữa, thật bất công mà. Từ lúc về đến giờ cô đã ăn gì đâu, bụng đói meo vậy mà họ lại còn bắt cô thức khuya nữa. Trời ơi, nếu lúc chiều cô không hét lên mấy câu ngớ ngẩn đó thì chắc bây giờ cũng sẽ không khổ thế này. Đúng là cái miệng làm hại cái thân mà.

Tuyết Vũ ngoan ngoãn ở lại phòng anh. Thiên Đức đã thiếp đi lúc nào không hay. Còn lại một mình Tuyết Vũ ngẩn ngứ khắp phòng. Cô chưa bao giờ đến phòng Thiên Đức, có cho tiền cô cũng chẳng dám bén mảng tới nơi này. Vậy nên hôm nay được một dịp anh chẳng thể đe dọa đến cô, cô thích thú khám phá mọi thứ xung quanh. Căn phòng rộng hơn so với những nơi khác dù phòng làm việc đã được tách riêng. Mọi thứ có vẻ cũ kỹ, cả màn treo cũng một màu tím ảm đạm. Chẳng trách vì sao con người anh ta lạnh lùng đến vậy. Tuyết Vũ nhìn mấy tấm ảnh đặt trong chiếc tủ gương. Toàn là ảnh của Thiên Đức và một người đàn ông, có vẻ là ba anh. Giờ cô mới biết người trong tấm ảnh ở căn phòng lúc trước là ông. So với bức ảnh đó thì những tấm hình còn lại ông có vẻ đôn hậu và thân thiện hơn nhiều. Không có tấm hình nào có mẹ, hay là anh cũng như cô, mẹ mất sớm. Tuyết Vũ bỗng cảm thấy anh thật tội nghiệp. Cô còn người cha yêu thương cô hết lòng nhưng anh lại chẳng có ai. Cô quay lại giường anh, trông anh lúc ngủ thật yên bình. Gương mặt anh dịu dàng như thiên thần mà sao anh đối với cô lại giống như ác quỷ vậy?

“đừng!... chờ con ba!”

Tuyết Vũ giật mình thức dậy. Thiên Đức đang ngủ mơ, anh hét lên như thể đang gặp chuyện gì kinh hoàng lắm. Tuyết Vũ lay anh:

-Không sao đâu ! Chỉ là ác mộng thôi!

Cô nhẹ lau những giọt mồ hôi trên mặt anh. Thiên Đức nắm chặt tay cô, mặt anh từ từ dần ra. Tuyết Vũ không rút tay ra được. Cô đành ngồi xuống bên giường lòng tự hỏi nỗi đau gì khiến anh đau đớn đến vậy, ám ảnh ngay cả trong giấc ngủ.

Tuyết Vũ mở mắt, ánh nắng chiếu xuyên qua cửa sổ khiến cô tỉnh giấc. Có phải cô đang mơ không? Sao cô lại nằm trên giường? Cả chiếc chăn được đắp cẩn thận trên người nữa! Tuyết Vũ nhìn xung quanh, Thiên Đức không có ở trong phòng. Cô vội chạy xuống nhà. Anh đã ngồi ở bàn ăn từ lúc nào. Thấy vẻ mặt ngơ ngác của cô, anh điềm nhiên:

-Em định đứng đó đến bao giờ?

Tuyết Vũ bối rối:

-Anh ...Anh đã hết đau chưa?

Thiên Đức lắc đầu:

-Tôi sẽ ở nhà vài ngày nên em hãy cẩn thận đấy! Tôi không biết mình sẽ nguy hiểm đến độ nào đâu!

Tuyết Vũ nhăn mặt, cô chẳng biết là anh đang nói thật hay đùa nữa.

-Em không định thay bộ đồ đó sao? Từ hôm qua đến giờ...Chẳng trách tối qua tôi không ngủ được!

Tuyết Vũ vội vàng lên lầu. Còn bảo ngủ không được, tối qua ai ngủ say như chết...

Đúng như lời Thiên Đức nói, anh ở nhà suốt một tuần. Tuyết Vũ lại phải chăm sóc anh. Nói chăm sóc thì hơi quá, cô giống như bảo mẫu riêng của anh. Bưng cơm, rót nước, dìu anh đi dạo... Cô cảm thấy mình gần giống như dì Trương. Mấy người trong căn nhà này cũng thật kỳ lạ, bao nhiêu người giúp việc sao lại để cô ở lại bên anh chứ!

Nhưng không như lời anh đã cảnh báo trước đây! Thiên Đức đối với cô không hề đáng sợ. Có lẽ vết thương đã khiến tính tình anh ta dịu đi một chút. Mấy ngày anh ở nhà cô lại thấy anh dễ chịu hơn so với lúc trước. Chẳng hiểu anh ta bị cái gì nữa, tính tình lúc nóng lúc lạnh thật khiến người ta đau đầu. Ngoại trừ việc vẫn kiêu lời như trước thì mọi việc còn lại đều khá tốt. Mỗi ngày ba bữa ăn cơm cùng anh rồi cùng đi dạo khiến cô không còn thấy anh đáng sợ như trước mặc dù vẫn cái cảm giác xa cách đó.

10. Chương 10

Chủ nhật! Vết thương của Thiên Đức đã lành hẳn. Anh bảo cô:

-Em thay áo quần rồi đi đến chỗ này cùng tôi!

Tuyết Vũ cảm thấy kỳ lạ. Anh lại muốn dẫn cô đi đâu vậy? Tuyết Vũ rung mình nhớ lại chuyện lần trước. Hay khi đã lành bệnh anh ta mới bắt đầu hành hạ cô. Tuyết Vũ thoáng sợ hãi với suy nghĩ đó! Nhưng cô vẫn phải đi cùng anh!

Chiếc xe rẽ vào một ngôi làng nhỏ. Hai bên cây cối xanh rì thật khác với không khí ở thành phố sôi động. Đến một nhà thờ Trần Lương dừng lại. Kỳ lạ, sao Tuyết Vũ thấy nơi này quen thuộc quá nhưng cô không tài nào nhớ nổi.

Cô đi theo Thiên Đức vào bên trong. Một cha xứ đi ra đón anh. Ông niềm nở:

-Chào cậu Thiên Đức!

Anh lễ phép đáp lại:

-Cha vẫn khỏe chứ?

Ông gật đầu rồi nhìn sang Tuyết Vũ, cô cúi đầu chào ông.

-Cô ấy là vợ con!Thưa cha!

Một cuộc trò chuyện ở khu vườn phía sau nhà thờ. Thiên Đức cẩn thận đón ly trà từ tay người cha xứ.

Thiên Đức và ông nói chuyện gì Tuyết Vũ không để ý. Cô đi dạo xung quanh nhà thờ một mình. Cô nhìn xung quanh như muốn tìm ra thứ gì đó có thể gợi nhớ lại. Chợt gốc cây ở ven hồ khiến cô gần như reo lên. Cô đã đến nơi này rồi! Đúng vậy, mọi thứ vẫn như xưa . Sao ngay từ đầu cô không hề nhớ ra nhỉ? Cô tự cốc vào đầu mình.

-Lại làm gì ngốc nghếch nữa vậy?

Tuyết Vũ quay lại. Là Thiên Đức. Sao anh luôn đứng sau cô thế nhỉ? Nhưng lần này giọng cô tươi tỉnh hơn:

-Anh biết không? Em đến đây rồi đấy!

Thiên Đức cũng không khỏi ngạc nhiên. Tuyết Vũ nói tiếp:

-Lúc còn nhỏ em theo bố đến đây tặng quà cho những đứa trẻ trong nhà thờ. Lúc đó em vừa mất mẹ, đến đây mới biết còn nhiều người bất hạnh hơn em nhiều.

-Vậy là cô nhóc còn nhỏ đã hiểu ra nhiều chuyện từ lúc đó hả?

Tuyết Vũ khẽ cười, cô nhìn mọi thứ bằng đôi mắt thật hạnh phúc:

-Ở đây em đã gặp một người!

-Ai vậy? Thiên Đức tò mò. Dù không phải người nhiều chuyện nhưng không hiểu sao anh lại bị thu hút ở câu chuyện của cô.

-Cậu ấy chắc bây giờ đã không còn nhớ em nữa! Người đó, cậu ta rất ngạo mạn, khinh thường tất cả mọi thứ. Em đã đánh cậu ta một trận!

Thiên Đức khẽ cười:

-Hắn không chống trả à?

-Hồi nhỏ em khỏe lắm, cậu ta lại là công tử nhà giàu yếu ớt. Em đã dạy cậu ta một bài học rồi chúng em đi chơi với nhau, một buổi chiều tuyệt đẹp!

-Vậy thôi sao?

Tuyết Vũ phì cười:

-Chán ngắt phải không?

Thiên Đức chỉ im lặng, anh không ngờ lại có sự trùng hợp đến thế. Cậu bé mà cô kể chính là anh. Bao năm trôi qua, anh vẫn không quên cô, mỗi năm đều đến chỉ để hỏi thăm tin tức về cô. Trong câu chuyện cô kể quả thật buồn cười vì cô không nói hết. Có lẽ cô cũng muốn giữ một chút bí mật cho riêng mình. Thiên Đức nhớ lại, lúc đó anh cùng bố mẹ đến nhà thờ nhưng trước khi đi ba mẹ anh đã cãi nhau, vì chuyện này nên anh không vui. Anh tỏ ra khinh thường lũ trẻ ở nhà thờ và cô, lúc đó như một vị anh hùng của đám trẻ. Còn nhớ cô lúc đó đã nói với anh:

-Cậu sung sướng vì còn đầy đủ ba mẹ nhưng chúng tôi thì không! Cậu hạnh phúc vì được cơm no áo ấm nhưng những người bạn của tôi thì không! Có thể cậu hơn chúng tôi nhiều thứ nhưng nếu cậu cứ luôn ngạo mạn và khinh thường mọi thứ như thế thì tôi chắc rằng cuối cùng cậu cũng sẽ trắng tay mà thôi!

Anh bảo rằng anh ghét mẹ vì bà suốt ngày kiểm chuyện với bố nhưng cô đã bảo rằng người lớn cãi nhau là chuyện của họ, tất cả đều có nguyên nhân. Rồi cô khóc khiến anh hoảng hốt chẳng biết phải làm gì. Cô bảo cô vừa mất đi người mẹ mà cô kính yêu vậy mà anh lại nở nói ra những điều tàn nhẫn ấy với chính mẹ mình. Thiên Đức chỉ biết im lặng, anh đứng im chờ cô lau hết nước mắt. Sau đó anh dẫn cô ra ngọn đồi trong làng. Ở đó anh bảo cô hét lên cho nguôi nỗi buồn. Cô làm theo rồi mỉm cười với anh, nụ cười như thiên thần đó chưa bao giờ anh quên.

Trên con đường về lại nhà thờ có một chuyện kinh hoàng xảy ra khiến từ đó anh không gặp lại cô nữa. Chiếc xe tải trong con hẻm đột nhiên đi ra suýt tông phải Thiên Đức nhưng Tuyết Vũ đã lãnh trọn. Cô kịp đẩy Thiên Đức ra khỏi trước khi chiếc xe tông vào anh. Khi tỉnh dậy Thiên Đức đã thấy mình trong bệnh viện nhưng cô thì lại không có. Vội vàng hỏi mọi người xung quanh nhưng cuối cùng chỉ còn lại tiếng thở dài với câu trả lời không biết. Vậy mà đến hôm nay anh lại gặp cô ở đây. Biết sao được nếu cô biết giờ đây anh vẫn là một tên khốn còn ngạo mạn hơn xưa.

-Sao em không đến đây hỏi thăm tin tức của cậu ấy? Lỡ như... cậu ta vẫn luôn muốn tìm em thì sao?

Tuyết Vũ hơi ngạc nhiên, cô không ngờ Thiên Đức lại hỏi vậy, cô trả lời:

-Thực ra lúc đó có một tai nạn, em bị thương khá nặng, phải sang Singapore điều trị hai năm. Ký ức tuổi thơ mà, giống như cơn gió mau quên, sau lần đó em gần như quên sạch quá khứ. Hôm nay đến đây em mới dần nhớ lại.

“Ra là vậy! “ Thiên Đức dần hiểu ra mọi chuyện. Là anh khiến cô bị thương. Hai mươi năm trước và cả bây giờ cũng vậy. Anh thở dài. Ráng chiều dần buông, số phận rồi sẽ khiến anh và cô đi về đâu.

11. Chương 11

Chiếc taxi dừng lại trước toà nhà Đồng Gia, Tuyết Vũ bước xuống. Cảm giác vẫn ngọt ngào như lần thứ hai cô gặp anh.

Thiên Đức bỏ quên tập tài liệu quan trọng ở nhà, Trần Lương lại đang đi có việc, anh bảo cô mang đến công ty cho anh.

Tuyết Vũ đẩy nhẹ cửa bước vào. Nhà họ Đồng quả thực giàu có hơn cô tưởng. Nguyên một toà nhà 28 tầng đều là thuộc về anh. Sàn nhà sạch bóng ánh lên màu sắc sang trọng, cả những nhân viên đi qua đều mặc đồng phục, ai muốn vào cũng phải quét thẻ từ. Tuyết Vũ thở sâu một hơi. Cô đi đến quầy lễ tân, cô gái xinh đẹp sau chiếc bàn đó đang nói chuyện điện thoại thấy cô đi đến liền bỏ xuống, mỉm cười hỏi cô:

-Tôi có thể giúp gì được ạ?

Tuyết Vũ đưa tập tài liệu cho cô gái đó:

-Phiền chị gửi cái này cho chủ tịch giúp tôi!

Cô gái kia hơi nhú mày:

-Xin lỗi chị chờ tôi một chút!

Rất nhanh, cô gái nói máy đến văn phòng chủ tịch. Không hiểu hai người họ nói gì, cô gái kia đưa điện thoại cho Tuyết Vũ:

-Chủ tịch muốn nói chuyện với chị!

Tuyết Vũ nhận lấy, cô hơi cau mày, sao lại rắc rối thế không biết. Chưa kịp nói gì thì cô đã nghe tiếng quát của Thiên Đức bên tai:

-Em có biết bên trong đó quan trọng thế nào không? Mau mang lên cho tôi!

Nói xong anh liền cúp máy chẳng thèm nghe cô một câu.

Cô nhân viên tiếp tân mỉm cười cảm thông:

-Để tôi đưa chị lên phòng chủ tịch!

Đành vậy. Tuyết Vũ đi theo cô gái đó lên tầng cao nhất. Nơi này cô cũng đã đến một lần nhưng lúc đó vẫn không kịp thấy hết vẻ đẹp của nó. Cô liếc nhìn những nhân viên cười cười nói nói xung quanh. Một thời cô cũng đã từng giống họ. Bán mạng làm việc, giờ nghỉ trưa thì tám chuyện với đồng nghiệp nhưng từ sau khi kết hôn với Thiên Đức cô đã thôi việc. Giờ thấy vậy mới tiếc nuối đến chừng nào.

Cánh cửa bằng gỗ sồi hiện ra trước mắt. Cô nhân viên gõ cửa nhẹ nhàng:

-Chủ tịch, cô Dương đến rồi!

-Vào đi!

Tuyết Vũ bước vào một mình, cô nhìn thấy Thiên Đức đang ngồi trên ghế quay người lại với cô hướng ra cửa sổ. Tuyết Vũ nhẹ nhàng bước tới, cô đặt tập tài liệu lên bàn:

-Của anh đây!

-Ừm!

Thiên Đức không quay người lại, anh chỉ trả lời khẽ một tiếng. Tuyết Vũ cảm thấy không thoải mái, giọng cô khe khẽ:

-Vây em về nhà trước đây!

-Khoan đã!

Đến lúc này Thiên Đức mới quay lại, anh khẽ liếc qua cô rồi đứng dậy:

-Ngồi xuống đi!

Tuyết Vũ đành ngồi xuống ghế. Thiên Đức đi tới quầy pha cà phê ở góc phòng, anh tự tay pha một ly cà phê cho cô.

Tuyết Vũ nhận lấy, cô uống một ngụm nhỏ, đắng ngắt. Thiên Đức mỉm cười khi thấy mặt cô thoáng nhăn lại:

-Thế nào?

“Còn thế nào nữa, đã không muốn cho tôi uống thì thôi sao phải lựa chọn cách này” Tuyết Vũ lẩm bẩm trong miệng, cô thoáng thấy nụ cười trên gương mặt anh, tức tối, cô chẳng nể nang gì cả nói thẳng:

-Rất đắng!

-Ừm!

“Lại còn thế nữa!” Bộ mặt Thiên Đức thần nhiên khiến Tuyết Vũ càng cay cú hơn. Anh cũng uống một ngụm giống cô, Tuyết Vũ thề rằng nếu ly cà phê đó đắng thì bắt cô làm chuyện gì cũng được, người như anh ta sao có thể khiến bản thân mình chịu đựng như vậy được.

-Đúng là đắng thật!

Tuyết Vũ há hốc miệng, cô không tin nổi Thiên Đức cũng đang uống cốc cà phê giống cô. Cô chỉ còn nước thầm mong sao những lời cô nói ban nãy không bị ai nghe thấy.

-Đắng nhưng nó khiến chúng ta tỉnh táo hơn phải không?

Tuyết Vũ không nói gì chỉ im lặng gật đầu. Rốt cuộc là anh muốn nói gì đây.

-Cô tin không, suốt mười năm tôi đã uống loại cà phê này!

Tuyết Vũ kinh ngạc, thật sao, cô nhìn anh, ánh mắt cương trực đó tuyệt đối không phải là nói dối. Hơi tò mò, cô hỏi lại:

-Vì sao vậy?

Thiên Đức mỉm cười, ánh mắt nhìn ra cửa sổ:

-Chính là muốn cảm nhận được rằng, cuộc sống này không bao giờ đẹp như tưởng tượng, rất đắng!

Tuyết Vũ buột miệng:

-Nhưng đâu phải lúc nào cũng đắng!

Thiên Đức ngắt người, anh khựng lại rất lâu mới nói tiếp:

-Đối với cô có lẽ là vậy nhưng tôi thì khác!

-Anh không hạnh phúc sao, đứng ở nơi cao thế này, ai cũng phải ngược nhìn. Anh không biết những người ở ngoài kia kể cả tôi cũng mong muốn được như anh thế nào đâu!

Thiên Đức nhếch mép, miệng anh hơi cong lên vẽ chế nhạo:

-Cô muốn đứng ở đây để phấn đấu cho những người cô yêu thương nhưng tôi thì khác, tôi đứng đây vì kẻ thù của mình!

Tuyết Vũ không khỏi kinh ngạc, cô không thể nói thêm một lời nào nữa. Cô thắc mắc không biết kẻ thù của anh là ai mà khiến anh trở nên đáng sợ đến thế. Đột nhiên, Thiên Đức hỏi cô:

-Hai tuần sống cùng tôi cảm thấy thế nào?

Tuyết Vũ kinh ngạc, cô không ngờ anh sẽ hỏi câu này. Một chút im lặng, cô không biết phải nói thế nào. Nói rằng cô vui vẻ tất nhiên là dối mình gạt người còn nếu nói quá khổ sở, không hề có chuyện đó. Ngoài trừ những lúc Thiên Đức làm khó cô, anh vẫn luôn rất tốt. Sau những ngày chân anh bị thương, cô dần nhận thấy một con người khác đằng sau vẻ lạnh lùng đáng sợ ấy.

Thiên Đức thấy cô không nói thì mỉm cười trả lời thay cô:

-Chắc là khó chịu lắm phải không? Cô thấy tôi thế nào: Đáng sợ, hạ lưu, bỉ ổi,... chắc không có từ nào tốt đẹp đâu nhỉ?

Tuyết Vũ càng bất ngờ hơn, anh từ lúc nào đã quan tâm đến cách nhìn của cô về anh. Lại còn tự mình đánh giá nữa, rốt cuộc là anh đang muốn ám chỉ điều gì.

Thở hắt ra một tiếng, giọng Thiên Đức hơi trầm:

-Chúng ta kết thúc ở đây đi, quá đủ rồi! Coi như tôi giúp đỡ cô để đền bù những ngày vừa qua cô phải chịu khổ! Tôi và cô vẫn chưa đăng ký kết hôn, sau khi bố cô phẫu thuật xong, cô có thể rời đi, về lại nơi ở cũ hay đi đâu tùy cô, tôi sẽ không can thiệp đến nữa!

Nói xong Thiên Đức đi ra phía cửa sổ, anh không muốn đối diện với cô, người đã từng không ngần ngại mà lao ra cứu anh một mạng. Coi như việc cô cứu anh đã đủ để anh xóa đi món nợ bố cô vô tình hại chết bố anh. Sau lần trở về từ cô nhi viện anh đã suy nghĩ rất nhiều. Rốt cuộc thì giữa cô và anh chỉ tồn tại một vòng luẩn quẩn không lối thoát. Đã vậy anh chỉ còn cách hạ mình để cô rời khỏi, anh không muốn mình liên quan đến cô thêm một lần nào nữa. Nhưng câu trả lời của Tuyết Vũ lại càng khiến anh bất ngờ hơn:

-Không, tôi không muốn rời khỏi anh. Anh đã giữ lời hứa với tôi thì tôi cũng nên như vậy. Suốt cuộc đời này tôi không muốn mang nợ ân tình với bất kỳ ai. Hơn nữa, bây giờ quay về ai ai cũng biết tôi đã cưới anh, tôi còn có thể kết hôn với ai nữa.

Thiên Đức nhíu mày:

-Em nên suy nghĩ cẩn thận, lời đề nghị này tôi chỉ nói ra một lần duy nhất, em không sợ ở bên một người như tôi ư?

Tuyết Vũ khẽ lắc đầu:

-Đúng là có hơi sợ hãi nhưng bây giờ nghĩ lại thì cũng chẳng là gì, tôi đã sớm quen với việc đó rồi. Tôi chỉ muốn ở bên anh đáp lại ân tình tôi nợ anh vậy là đủ, bất kể anh có làm gì đi nữa tôi cũng sẽ không quay đầu mà bỏ chạy đâu. Từ sớm tôi đã cho rằng anh chính là chồng tôi. Mãi mãi như vậy!

Thiên Đức khựng lại mấy giây, cô ngốc đến vậy sao. Bị anh ức hiếp đến thế cuối cùng vẫn chọn cách ở lại bên anh. Không biết nên nói là cô có tình có nghĩa hay là cô ngu ngơ nữa. Dẫu sao khi cô bảo cô sẽ ở lại, anh cũng cảm thấy rất vui. Anh hắng giọng:

-Vậy xem như hôm nay tôi chưa nói gì, em về đi!

12. Chương 12

Tuyết Vũ đi xuống cửa thoát hiểm. Cô vượt ngục, không hiểu sao lúc đó lại từ chối lời đề nghị hấp dẫn của anh nữa. Chỉ biết ngay khi anh nói muốn buông tha cô, trong đầu cô đã hiện lên suy nghĩ đó. Cô muốn tự trấn an mình một chút. Những lời Thiên Đức vừa nói giống như mũi kim đâm vào tay cô vậy, không làm chảy nhiều máu nhưng thi thoảng lại giật giật lên khiến cô rất khó chịu. Rõ ràng cô nhìn thấy dưới đuôi mắt anh ngoài tia nhìn rất lạnh lùng đáng sợ kia lại có chút cô đơn, tuyệt vọng. Anh ta rốt cuộc là người

thế nào mà lại khiến đầu cô quay như chong chóng. Hết vẻ đáng sợ cô độc, hôm nay lại gieo vào lòng cô chút trắc ẩn.

Tuyết Vũ thôi không nghĩ nữa, định đứng dậy bước đi thì cô chợt nghe tiếng bịch rất to bên dưới. Tuyết Vũ vội đi xuống, nhìn thấy một người lao công lớn tuổi đang xoa xoa lưng, cô vội chạy tới.

-Dì có sao không?

Người phụ nữ kia có vẻ rất đau, bà ấy nhìn cô rồi khẽ than:

-Tôi bị ngã, lưng đau rồi lại thêm lần này nữa!

Tuyết Vũ đỡ người đó dậy, xô nước bị chảy ra sàn, ướm nhẹp. Cô lấy chai dầu trong túi thoa lên lưng người phụ nữ đó, bà ấy cảm động rồi rít cảm ơn cô. Được khoảng năm phút, người phụ nữ đứng dậy khó khăn xách xô nước định đi làm tiếp, Tuyết Vũ thấy vậy vội ngăn lại:

-Dì đừng làm nữa, mau xin phép nghỉ đi rồi đến bệnh viện kiểm tra.

Người phụ nữ hơi cúi đầu, bà ấy cười khổ:

-Tôi không sao đâu, còn rất nhiều việc phải làm!

Tuyết Vũ vẫn một mực ngăn lại:

-Không được, thế này sẽ càng đau hơn. Dì nên nghỉ đi!

Người phụ nữ nhìn cô bằng ánh mắt biết ơn:

-Cảm ơn cháu rất nhiều nhưng tôi phải đi. Mấy hôm nay vì đứa cháu đang sốt cao, ba mẹ nó lại không có ở nhà, tôi phải nghỉ mấy hôm để chăm sóc nó, bây giờ nghỉ nữa chắc sẽ bị đuổi việc mất!

Tuyết Vũ ngậm ngùi, cô vội nói:

-Để cháu làm thay dì!

Người phụ nữ kinh ngạc, bà ấy lắc đầu:

-Sao được? Cháu còn phải làm việc hơn nữa công việc này e là cháu không làm nổi đâu!

Tuyết Vũ mỉm cười:

-Cháu không phải là nhân viên ở đây, chỉ là có chút việc ghé qua thôi! Cháu cũng đã từng quét dọn nhà hàng rồi mấy chỗ giống như vậy. Nó không làm khó cháu được đâu!

Người phụ nữ kia vẫn một mực từ chối nhưng Tuyết Vũ lại càng kiên quyết hơn, cô bước tới cầm dụng cụ lau dọn:

-Để cháu đến tìm quản lí nói một tiếng!

Biết không thể ngăn được cô, người phụ nữ run run, bà ấy xúc động nói:

-Cảm ơn cháu rất nhiều! Thật sự rất cảm ơn!

Tuyết Vũ mỉm cười, cô đi tới văn phòng người quản lí. Cũng may quản lí là một người dễ tính thấy hoàn cảnh của người phụ nữ kia như vậy lại nghe Tuyết Vũ nhận là con gái bà ấy đã đồng ý cho cô làm thay.

Tuyết Vũ lau chùi đại sảnh, nhà vệ sinh, cô còn nhớ trước kia ngoài công việc ở công ty buổi tối cô còn nhận thêm mấy việc đại loại thế này để kiếm tiền chữa trị cho bố cô. Có lẽ khoảng thời gian đó rất vất vả nhưng nó lại khiến cô thấy mình thoải mái hơn. Bố cô nuôi nấng chăm sóc cô từ bé đến giờ cô lại dùng chính sức lao động của mình chữa trị cho ông, điều đó đối với cô ý nghĩa hơn bao giờ hết.

13. Chương 13:

Bạch Băng đi vào đại sảnh, cô nhìn người lao công đang quét dọn. Rõ ràng là Dương Tuyết Vũ, vợ của Thiên Đức mà sao lại ở đây, lại còn dáng vẻ đó. “Cô ta đang làm gì vậy?”- Bạch Băng ra hiệu cho người quản lý vào hỏi thăm tin tức. Nghe xong cô mỉm cười, thật thú vị. Vậy ra Thiên Đức đâu có xem cô gái này là vợ anh, cũng chưa một lần xuất hiện trước báo giới bấy giờ lại làm những việc này nữa, thật nực cười. Cô nói với người quản lý:

- Bảo cô ta đến phòng quảng cáo dọn dẹp đi!

...

Tuyết Vũ đẩy chiếc xe chở dụng cụ lau dọn đến phòng quảng cáo, đến trưa rồi mà vẫn không cho cô nghỉ nữa. Cô xoa xoa cái bụng đang réo lên ầm ĩ. Tuyết Vũ đứng lặng trước cảnh tượng trước mắt. Bạch Băng ngồi bên chiếc đàn piano, khuôn mặt thanh tú dịu dàng như nữ thần tỏa sáng khắp cả gian phòng. Bọn họ vẫn đang quay quảng cáo, Tuyết Vũ xuất xoa, quả không hổ danh cô ấy được gọi là thiên sứ. Ngay cả bình thường đã đẹp thế này rồi. Hôm trước gặp nhau ở bữa tiệc chỉ lướt qua nên cô vẫn chưa nhìn kỹ. Sao Thiên Đức lại lạnh lùng với một cô gái đẹp như cô ấy nhỉ?

Tuyết Vũ mãi suy nghĩ đến nỗi khi vị đạo diễn gọi lên ba tiếng: “Cô gì ơi?” cô mới giật mình. Cảm thấy như ông ấy đang gọi mình, cô dè dặt bước tới, lòng không khỏi lo lắng Bạch Băng sẽ nhận ra cô. Nhưng Bạch Băng đã tính toán trước, cô ta không thèm nhìn đến cô, chỉ chú tâm vào cây đàn trước mặt.

- Chỗ chúng tôi thiếu người, có thể nhờ cô đứng phía trên rải tuyết trắng xuống bên dưới để quay quảng cáo không?

Tuyết Vũ hơi lưỡng lự nhưng rồi cô đồng ý:

- Không sao!

Tuyết Vũ leo lên chiếc thang, cô cẩn thận cầm chiếc giỏ đựng đầy xốp mà họ định tạo thành tuyết, có ba người nữa ở ba góc còn lại cũng đang làm giống cô. Tay đụng đến những tấm xốp mềm mại, Tuyết Vũ chợt thấy thích thú, mấy món đồ này thật đẹp. Lúc xem ti vi cô luôn thắc mắc sao họ làm được thì ra là nhờ những thứ này.

Đang rải tuyết xuống Tuyết Vũ chợt thấy một người đi vào. Cô không tin nổi vào mắt mình. Thiên Đức. Anh ta làm gì ở đây, Tuyết Vũ vội quay mặt đi chẳng biết lúc này nếu nhìn thấy cô anh ta sẽ nghĩ cô theo kiểu gì. Thật không may, lúc cô đang luống cuống trốn tránh anh, người đang giữ thang cho cô cũng quay người lại chào anh. Chiếc thang bị rung bất ngờ vì hành động của cô lại không có người giữ bên dưới, nó từ từ sập xuống, Tuyết Vũ chỉ kịp hét lên một tiếng kinh hoàng.

Mọi người xung quanh đều hoảng hốt, Thiên Đức cũng vội bước đến. Bạch Băng thở phào, may mà cô đã kịp bước đến chỗ Thiên Đức, chiếc thang rơi đúng ngay vị trí chiếc đàn piano. Vị đạo diễn già vội chạy đến xem, một người hét lớn:

- Có người bị thương rồi!

Thiên Đức bước đến, anh không tin nổi vào mắt mình. Là Tuyết Vũ. Cô nằm ở đó bất động. Đầu đập vào thành chiếc đàn dương cầm khiến trên trán có một vết thương thấm đỏ máu. Tiếng người hét lên hỗn loạn “gọi cấp cứu”. Một người đàn ông dáng khỏe mạnh đang định bế cô lên thì Thiên Đức hét lên:

- Tránh ra!

Tất cả mọi người xung quanh đều bàng hoàng. Vị đạo diễn kia lo sợ, giọng ông ta run run:

- Chủ tịch, là sơ suất của tôi, cô ta là người bên ngoài...

Thiên Đức bước đến chỗ Tuyết Vũ, nhớ đến lời của cô lúc sáng, anh nói bằng giọng kiên định:

- Cô ấy là vợ tôi!

Một không khí trầm lặng buông xuống, trước sự sững sờ của tất cả mọi người, Thiên Đức nhẹ nhàng nâng Tuyết Vũ lên, anh bế cô đi ra cửa, bên ngoài xe cấp cứu cũng đã đến.

Chiếc xe dần thoát khỏi tầm mắt, ai ai cũng cảm thấy hiếu kỳ. “Cô gái đó là Đồng phu nhân sao? Sao lại đến đây làm lao công?”

“Hình như làm thay cho ai đó!”

“Nghe nói cô ấy thấy dì Liên bị ngã đau lưng nên cô ấy nhận là con gái làm thay dì ấy!”

“Vậy sao? Cô ấy thật tốt!”

“Ừ, chẳng giống tướng tượng của mình tí nào! Mong cô ấy qua khỏi!”

“Ôi, vừa nãy chủ tịch của chúng ta thật óách, chẳng giống vẻ lạnh lùng thường ngày tí nào, đúng là có vợ rồi có khác!”

“Ngưỡng mộ quá đi!”

Bạch Băng khó chịu đi vào phòng trang điểm. Cô không ngờ mọi việc lại thành ra thế này. Định làm khó Tuyết Vũ nhưng cuối cùng biểu hiện của Thiên Đức lại trở nên như vậy. Còn nghĩ là anh không quan tâm đến Dương Tuyết Vũ kia nhưng cuối cùng cô đã nhầm. Ánh mắt anh chưa bao giờ hỗn loạn đến thế! Cô giận dữ ném đồ trang điểm xuống nền nhà.

...

Tuyết Vũ từ từ mở mắt, một màu trắng hiện lên bao trùm không gian xung quanh. Cô cảm thấy hơi nhói ở trán, định sờ tay lên thì một giọng nói quen thuộc vang lên khiến cô sững người:

- Tỉnh rồi sao?

Khẽ quay qua, cô bắt gặp Thiên Đức đang nhìn mình. Cô lắp bắp:

- Anh... sao lại ở đây?

- Vậy thì em nghĩ là ai đã đưa em đến bệnh viện. Tôi hỏi em sao lại ở đó?

Tuyết Vũ càng run hơn, ánh mắt anh nhìn cô một nửa là quan tâm một nửa là sự giận dữ khi cô không biết nghe lời.

- Em... Em...

Thiên Đức thấy vậy không nỡ đe dọa cô thêm, anh đành khoát tay:

- Thôi khỏi, những trò ngốc của em tôi đều đã được nghe qua hết rồi! Em sợ không ai biết em là Đồng phu nhân sao, mấy người trong công ty đang lan truyền tin đồn tôi ngược đãi em kìa. Vừa thấy tôi đã sợ đến nỗi ngã lăn quay xuống đất.

Tuyết Vũ hốt hoảng:

- Thật sao? Để em đi giải thích với bọn họ!

Nói rồi cô nhổm người dậy nhưng Thiên Đức đã vội ấn cô xuống giường. Giờ anh mới biết cô thực ra rất ngốc, mới dọa cô hai câu cô đã sợ hãi đòi thanh minh này nọ. Không giấu nổi nụ cười chế nhạo, anh mỉm cười:

- Tôi đã giải quyết xong mọi việc rồi, em bây giờ chỉ cần nhanh chóng khỏe lại là được!

Tuyết Vũ biết mình bị lừa, không khỏi khó chịu. Cô nằm xuống quay lưng về phía anh, miệng lẩm bẩm mấy câu vô nghĩa.

14. Chương 14

Tuyết Vũ trở về nhà ngay sau đó, mùi bệnh viện khiến cô rất khó chịu. Bác sĩ Thẩm cũng nói đưa về nhà với điều kiện chăm sóc của Đồng Gia chắc còn tốt hơn bệnh viện nhiều. Cũng may vết thương của cô không nặng lắm, chỉ bị khâu mấy mũi, về nhà mỗi ngày thay băng hai lần là được.

Không hiểu sao hôm nay Thiên Đức lại trở chứng đòi thay băng cho cô. Mọi hôm việc này vẫn là do Tiểu Nhi làm. Anh lại đòi làm thay khiến cô không thể hiểu nổi, nhưng có vẻ anh khá thành thạo mấy việc này. Anh kiên nhẫn từng chút như sợ cô đau. Anh cúi xuống sát mặt cô, hơi thở đều đều của anh khiến cô cảm thấy hồi hộp. Đột nhiên anh hôn nhẹ lên vết thương trên trán cô: “Từ nay về sau nhất định không được làm bản thân mình đau nữa nhớ chưa?” Tuyết Vũ ngại ngần quay đi chỗ khác, cô cảm thấy lạ với hành động vừa rồi của anh, có phải có gì đó gượng ép hay không?

Ngay sau đó cô hiểu ra vấn đề. Một đoàn người chắc là từ công ty đến nhà, cô nhận ra vị đạo diễn và mấy nhân viên phục vụ, còn có cả Bạch Băng nữa. Nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi ai cũng đều hơi cười cười nơi khóe mắt.

Vị đạo diễn kia còn thẳng thắn hơn, ông cười lớn:

- Làm việc với chủ tịch bao năm tôi cứ nghĩ anh không gần phụ nữ. Khi nghe trên báo đăng tin kết hôn, tôi còn nghĩ chắc là họ muốn đăng tin giật gân thôi nữa chứ!

Mọi người trong phòng cười lên vui vẻ, Tuyết Vũ đỏ mặt cúi xuống. Lúc này cô mới biết thì ra mọi hành động của Thiên Đức chỉ để che mặt người khác, trong lòng không khỏi có chút xót xa. Bạch Băng bước đến, cô khẽ nhìn Thiên Đức, anh vẫn bình thản đến lạ kỳ. Quả thực khi thấy anh dịu dàng chăm sóc cho Tuyết Vũ, lòng cô có chút đổ kỵ.

- Cô không sao rồi chứ?

Tuyết Vũ ngẩng mặt lên, một nghệ sĩ nổi tiếng hỏi thăm mình cũng không tệ thậm chí không nói là quá đổi vui sướng:

- Vâng, cảm ơn chị!

Một nhân viên nói:

- Lần trước do sơ suất của chúng tôi nên mới khiến phu nhân bị thương, chúng tôi vô cùng xin lỗi.

Nói rồi mọi người đều cúi đầu xuống trước mặt Tuyết Vũ, cô vội từ chối:

- Không, không phải đâu là do tôi bất cẩn thôi! Không liên quan đến mọi người!

Thiên Đức ở bên bỗng xoa đầu cô, đôi mắt dịu dàng nhìn cô khẽ nói:

- Phải rồi cô ấy ngốc lắm, tự làm thì tự chịu thôi!

Mọi người xung quanh cười xòa. Bạch Băng không thể chịu nổi thêm, cô đành lấy cớ bận việc rời khỏi đó trước.

Sau khi Bạch Băng đi rồi, ánh mắt Thiên Đức lại trở nên lạnh lùng như trước. Tuyết Vũ chợt hiểu ra mọi hành động của anh là để một người xem. Cô thắc mắc không biết quan hệ giữa hai người là như thế nào mà khiến anh từ một người lãnh đạm lại biết giả vờ để che mắt người khác đến thế.

15. Chương 15

Hôm nay là ngày phẫu thuật của bố cô vậy mà hôm qua Thiên Đức lại đi công tác. Tuyết Vũ khẽ thở dài, cô là gì mà khiến anh phải ở lại vì bố cô kia chứ? Anh cũng không thèm hỏi thăm lấy một tiếng. Cũng may

là quản gia Trần và dì Trương đã giúp cô lo liệu hết mọi việc. Trước khi đưa bố cô vào phòng phẫu thuật, Tuyết Vũ khẽ thì thầm vào tai ông: “Cố lên bố nhé! Con sẽ đứng đây đợi bố!”

Cánh cửa ấy dần khép lại, Tuyết Vũ bồn chồn. Cô cảm thấy sợ hãi vô cùng, lẽ như có chuyện gì với bố cô, cô sợ rằng mình sẽ không chịu nổi. Dì Trương an ủi nên cô cũng cảm thấy đỡ hơn.

Phẫu thuật kéo dài hơn tám tiếng. Tuyết Vũ đi dạo trong công viên cho đỡ hồi hộp nhưng cô không ngờ lại gặp một người. Anh luôn xuất hiện trong mỗi giấc mơ của cô. Giống như thiên thần ru cô ngủ mỗi tối, chỉ cần nghĩ đến những ngày tháng vui vẻ bên anh, cô cũng đủ thấy mình hạnh phúc.

Lâm Phong thoáng sững sờ, anh cũng không ngờ lại gặp cô ở đây. Dù vậy anh vẫn mỉm cười chào:

- Tuyết Vũ!

Cô bối rối chào lại anh:

- Sao anh lại ở đây?

- Anh đưa mẹ đến khám bệnh, bà bị cảm! Còn em?

Không biết nói sao, Tuyết Vũ đành nói dối:

- Em... Em cũng vậy. Bố em đang khám sức khỏe định kỳ!

- Vậy sao? -Lâm Phong muốn hỏi cô sao lại kết hôn với người đàn ông khác nhưng anh lại thôi- Em sống tốt chứ?

- Vâng. Tất nhiên rồi. Thiên Đức đối với em rất tốt- Hơi ngăn ngừa nhưng cuối cùng Tuyết Vũ vẫn quyết định hỏi- Vợ anh thế nào?

Lâm Phong ngạc nhiên:

- Anh vẫn chưa kết hôn! Sao em lại hỏi vậy?

Thì ra mọi thứ giống như cô nghĩ, nhưng bây giờ điều đó với cô cũng chẳng còn ý nghĩa gì. Nhưng Lâm Phong không nghĩ đến điều đó, anh vẫn gắng hỏi:

- Có phải mẹ anh đã nói gì với em không?

Tuyết Vũ lắc đầu, dù làm rõ ra thì mọi thứ cũng đã không thể thay đổi được gì, cô không muốn anh phải suy nghĩ thêm gì nữa.

- Chẳng ai nói gì cả, chỉ là em tiện miệng nói vậy thôi! Em phải vào trong đây, tạm biệt anh!

Cô quay người đi như muốn trốn chạy. Nước mắt đã lăn dài trên má từ lúc nào không hay: “Chúng ta đã không thể quay lại như xưa được rồi, Lâm Phong ạ!”

Đèn phòng phẫu thuật chột tắt. Tuyết Vũ hồi hộp đứng chờ ở cửa, vị bác sĩ già đi ra. Ông nhìn cô mỉm cười:

- Mọi việc đều rất tốt. Ông ấy sẽ sớm khỏe lại thôi!

Tuyết Vũ gần như hét lên vì vui sướng, cô rối rít cảm ơn bác sĩ rồi nhảy cẫng lên như một đứa trẻ. Dì Trương và quản gia Trần cũng cười chúc mừng cô. Lần đầu tiên kể từ sau khi bước vào nhà họ Đồng cô cảm thấy vui đến vậy.

Những ngày sau Tuyết Vũ như biến thành người khác, cô vui vẻ hoạt bát hẳn lên. Chạy xuống nấu ăn cùng dì Trương, tưới cây giúp rồi dọn phòng giúp hai người hầu gái. Bọn họ cũng dần thân thiện với cô. Tuyết Vũ cười nhiều hơn, bố cô đã thoát khỏi bàn tay tử thần. Cô chợt nhớ tới Thiên Đức, anh ta đi công tác suốt một tuần vẫn chưa về. Đã có lúc Tuyết Vũ nghĩ đến việc cùng bố cô bỏ trốn khỏi đây nhân lúc anh ta không có ở nhà nhưng rồi cô lại tự gõ vào đầu mình. Anh ta đối với cô cũng không tệ, cho cô tự do thích làm gì thì làm, không xen vào cuộc sống của cô quá nhiều. Sống với Thiên Đức đúng là có chút khó chịu nhưng cô vốn là người giữ lời. Anh ta đã cứu bố cô vậy thì giao ước giữa hai người cô nên thực hiện. Hơi ngại ngùng nhưng rồi Tuyết Vũ cũng ần phím gọi. Tiếng tút kéo dài khiến cô run run. Đầu dây bên kia có tiếng trả lời, vẫn là giọng nói lạnh tanh đó dường như còn có thêm chút mệt mỏi:

- Có chuyện gì?
- Là em- Tuyết Vũ ngập ngừng- em gọi điện là muốn nói bố em đã phẫu thật xong rồi, rất thành công.
- Anh biết rồi!

Tuyết Vũ ngờ nghệch hỏi lại:

- Sao anh biết?
- Lão Trần thông báo! Được chưa? Anh cúp máy đây!
- Khoan đã- Giọng Tuyết Vũ luống cuống- Bao giờ anh về?

Có tiếng cười khe khẽ nhưng Tuyết Vũ vẫn nghe thấy được.

- Sao vậy, nhớ rồi à?
- Không đời nào!

Tuyết Vũ gần như hét lên, mặt cô đột nhiên nóng ran. Cô lắp bắp:

- Em cúp máy đây!

Tuyết Vũ vui đầu xuống giường, cô tự lấy gối đập đập vào đầu mình. Sao cô lại gọi cho anh chứ? Trời ơi.

Đầu dây bên kia vẫn còn áp điện thoại vào tai, anh bật cười. Một niềm vui bỗng nhen nhóm lên trong anh.

16. Chương 16

Thiên Đức trở về. Vẫn gương mặt lạnh hơn tiền. Không thềm hỏi để ý đến cô, anh đi làm rồi về nhà như một cái bóng. Tuyết Vũ cũng không nói gì. Cô đã tìm được niềm vui mới. Đó là làm bánh. Căn bếp hằng ngày được dì Trương dọn dẹp sạch sẽ nay lại bị cô xối tung lên. Bao nhiêu bột mỳ bị cô phá tan hoang. Tiểu Cẩm và Tiểu Nhi chỉ biết ngán ngẩm nhìn cô. Cuối cùng khổ nhất vẫn là họ, mỗi lần cô rời khỏi thì hiện trường bao giờ cũng lấm lem màu bột trắng xóa. Thành quả không thấy đâu, chỉ toàn thiệt hại. Nhưng Tuyết Vũ nào phải người dễ bỏ cuộc, không được đến cuối cùng rồi cũng sẽ được, tiêu chí của cô chính là như vậy.

Đúng là quá cố chấp nhưng rồi cô cũng làm được một cái bánh ra hồn. Hôm đó Thiên Đức về nhà sớm hơn mọi ngày. Anh cũng chẳng buồn quan tâm cô đang làm gì mà vội đi lên phòng đọc sách. Nghe thấy tiếng ồn phía dưới nhà, anh đi xuống xem thử. Trời ơi, ngôi nhà lúc anh đi vắng lại thành ra thế này đây. Bột mỳ vương vãi khắp nơi. Hai người hầu gái và Tuyết Vũ đang bôi kem lên mặt nhau, cảnh tượng thật hài hước. Thiên Đức dờ khóc dờ cười, đúng là đem cô về chỉ tổ phá nhà. Dì Trương thấy Thiên Đức, định đi tới ngăn Tuyết Vũ lại thì anh đã ra hiệu. Nhẹ nhàng rút điện thoại ra, anh chụp hình cô. Trông cô lúc này chẳng khác gì một con mèo có những vệt lông trắng trên mặt. Sau này anh phải dùng mấy bức hình này uy hiếp cô mới được. Thiên Đức vừa chụp lại vừa cố nhịn cười. Xong xuôi, anh lấy lại gương mặt nghiêm nghị bước xuống cầu thang.

-Em đang làm gì vậy?

Nghe tiếng Thiên Đức, cả Tuyết Vũ lẫn hai người giúp việc đều giật mình quay lại. “Phen này chắc mình tiêu đời rồi!” Tuyết Vũ nghĩ thầm trong bụng. “A” cô chợt nhớ ra một thứ, vội quay lại lấy chiếc bánh trong tủ lạnh. Tuyết Vũ đưa đến trước mặt Thiên Đức;

-Em làm bánh tặng anh!

Thiên Đức nhú mày. Không biết nên buồn hay vui nữa, lần đầu tiên anh thấy một chiếc bánh dị kỳ đến vậy. Kem trang trí chẳng theo một quy tắc nào, cứ như bôi lên cho xong chuyện. Tuyết Vũ nhìn theo biểu hiện

của Thiên Đức, chắc chắn anh sẽ không ăn. Cô đang mong điều đó. Chiếc bánh đầu tiên cô không muốn con người khó chịu đó ném thử dù chỉ là một miếng. Nhưng anh lại làm cô thất vọng, chỉ một câu gọn lỏn:

-Cảm ơn nhé! Anh quay sang Tiểu Nhi. Mang đĩa đầy đủ ọi người! Chúng ta sẽ thưởng thức món bánh phu nhân làm ở vườn!

-Vâng ạ! Tiểu Nhi vui vẻ trong khi mặt cô thì bí xị. Thiên Đức nhìn cô, anh ngạc nhiên:

-Sao vậy? Còn không mau đi chuẩn bị thêm đồ ăn. Em nghĩ cái bánh của em có thể khiến tôi no bụng sao?

-À vâng! Tuyệt Vũ vội vàng đi lấy thêm thức ăn, cô hối hận vì đã đưa nó cho anh.

Lần đầu tiên ngồi ăn cùng với nhiều người, cảm giác thật ấm áp. Ai cũng vui vẻ trò chuyện, cả Thiên Đức cũng vậy. Thật kỳ lạ, con người lạnh lùng thường ngày của anh ta biến đâu mất thay vào đó là một chàng trai vui vẻ, dễ gần. Chỉ mình Tuyệt Vũ là cảm thấy kỳ lạ còn mọi người dường như không mấy bất ngờ giống cô. Hình như có việc gì đó mà cô không biết. Rất tự nhiên Thiên Đức cắt bánh chia cho từng người một, đến lượt cô anh chỉ cho cô một miếng nhỏ hơn so với những người khác. Cô nhìn anh bằng ánh mắt đau khổ thì anh chỉ đáp lại:

-Thợ làm bánh trong quá trình làm đã ăn vụng rồi nên sẽ chia phần ít thôi!

Mọi người cười xòa chỉ mình cô là không thể nào cười nổi. Cái tên này bao giờ cũng khiến cô tức tối thì mới hả dạ. Cô cũng không vừa đáp lại anh:

-Vậy mọi người đều phải ăn hết phần bánh của mình đấy!

-Ok! Thiên Đức mỉm cười nhưng ngay sau đó anh đã phải nhắm mắt.

-Em cho đường hay muối vào bánh vậy?

Tuyệt Vũ lắc đầu khó hiểu, cô ném thử một miếng.“Trời ơi, mặn quá!”

Mọi người xung quanh cũng bắt đầu toát mồ hôi, Tiểu Cẩm chỉ biết than trời. Vậy là để giữ lời hứa của mình, Thiên Đức đã phải cố nhét hết miếng bánh vào miệng. Xong xuôi anh tu liền một chai nước khoáng. Thôi lần sau dù có đói gấp mấy anh cũng sẽ không bao giờ ăn bánh của cô làm. Anh đã tự hứa với mình như vậy ngay sau khi ăn xong.

Ngoại trừ sự cố về chiếc bánh thì bữa ăn ngoài trời hôm đó khá tuyệt. Tuyệt Vũ nhìn thấy một con người khác của Thiên Đức. Anh hòa đồng vui vẻ với những người làm. Như vậy thì sao họ không trung thành với anh sao được. Tuyệt Vũ chỉ thắc mắc sao anh không thể đối xử với cô tốt như bọn họ. Anh có ác cảm gì với cô chẳng? Thật là điên cái đầu.

Gần 10h đêm, tàn lửa tắt dần. Tuyệt Vũ đã ngủ thiếp đi trên vai Tiểu Cẩm từ lúc nào. Thiên Đức nhẹ nhàng bế cô về phòng. Lần thứ hai anh cảm thấy cô giống như một chú mèo con nhỏ nhắn. Cô nằm cuộn người lại trong chiếc chăn ấm áp, miệng khẽ nhếch lên cười trong giấc ngủ. Không biết trong giấc mơ của cô có anh không nhỉ? Nếu có thì chắc chắn cô không thể cười như vậy rồi! Thiên Đức chợt thấy lòng có chút cay đắng!

17. Chương 17

Bạch Băng tìm đến văn phòng anh. Dù không muốn gặp nhưng anh cũng không muốn dây dưa mãi với cô. Vừa thấy anh, cô đã chạy vội tới ôm chầm lấy. Hơi bất ngờ nhưng anh liền gỡ tay cô ra.

- Bạch tiểu thư xin cô tự trọng!

Bạch Băng sững người, cô nhìn anh bằng ánh mắt tội nghiệp nhưng đáp lại anh chỉ lạnh lùng nhìn đi chỗ khác. Cô gần như hét lên:

- Sao anh lại đối xử với em như vậy?

- Chúng ta giờ là quan hệ ông chủ và nhân viên, tôi không muốn có bất kỳ tin đồn nào bất lợi đến cả công ty và cả tôi! Vào chủ đề đi. Hôm nay cô muốn gặp tôi là có chuyện gì?

Bạch Băng gạt nước mắt:

- Em biết là anh còn rất yêu em vậy nên mới quyết định kết hôn gấp gấp như vậy khi nghe tin em sắp về nước! Xin anh đừng kéo dài trò chơi này nữa em mệt mỏi lắm rồi!

Giọng Thiên Đức lạnh tanh:

- Cô sai rồi! Vì nghe tin tôi kết hôn nên cô mới trở về, còn nữa, chuyện tôi kết hôn không phải là một trò chơi nên mong cô ăn nói cho cẩn thận. Chuyện của chúng ta đã kết thúc mười năm trước rồi nên cô không cần phải lôi thôi nữa. Cô biết tôi ghét nhất là không dứt khoát mà.

- Vậy sao anh lại cưới cô gái đó? Theo em biết thì thời gian anh quen cô ta chưa đến hai tháng!

Thiên Đức cười nhạt:

- Cái đó gọi là tình yêu sét đánh, chắc cô biết chứ nhỉ? Ngày xưa cô chẳng bảo tôi là tình yêu sét đánh của cô sao? Có điều tình yêu của cô chỉ kéo dài ba năm rồi chính cô tự hủy đi nó nhưng tình yêu của tôi chắc chắn sẽ kéo dài đến cuối cuộc đời. Cô còn gì muốn nói nữa không? Tôi muốn làm việc!

- Em không tin! Chắc chắn anh vẫn còn yêu em. Em sẽ khiến anh tự nhận ra điều đó! Dương Tuyết Vũ không xứng có được anh!

Bạch Băng rời khỏi phòng. Cô vẫn kiêu ngạo như xưa, điều mà lúc đó làm anh rất thích cô nhưng bây giờ ngẫm ra chỉ là sự háo thắng của tuổi trẻ mà thôi! Anh nhận ra anh không hề yêu cô. Con người có thể mất một giây để thích nhưng để yêu thì cần cả một đời. Có lẽ với cô, anh cũng chỉ có một cảm giác nhất thời mà thôi.

Tối qua có việc cần họp gấp nên Thiên Đức không về nhà. Sáng nay, Tuyết Vũ mang quần áo đến cho anh. Dường như vì mệt quá nên Thiên Đức vẫn chưa thức dậy. Tuyết Vũ đành để lại áo quần cho anh rồi ra về. Vừa lúc đó, Lâm Phong từ văn phòng ba anh đi ra. Cô biết luật sư Lâm vì ông là đồng nghiệp cũng là bạn thân của bố cô, chính nhờ mối quan hệ đó mà anh và cô quen nhau. Ông là luật sư của Đồng gia, lúc trước yêu nhau anh đã nói cho cô biết nhưng cô lại không ngờ gặp lại anh ở đây. Vốn chỉ định chào rồi đi luôn nhưng Lâm Phong chẳng nói chẳng rằng cứ thế cầm tay cô kéo đi. Đến chiếc ghế đá trong công viên, anh mới buông tay cô.

- Sao anh đưa em đến đây? Tuyết Vũ nhìn Lâm Phong vẻ

khó hiểu. Anh vội ôm cô vào lòng như sợ cô chạy mất. Tuyết Vũ vội đẩy anh ra:

- Anh đừng như vậy!

Giọng Lâm Phong trầm xuống:

- Anh đã hỏi mẹ anh, chính bà đã khiến em hiểu nhầm anh đã phản bội em. Anh thực sự không biết em đã phải chịu đựng như thế nào. Tuyết Vũ anh vẫn luôn yêu em xin hãy tin anh!

Tuyết Vũ gượng cười:

- Những điều đó còn có ý nghĩa gì nữa, em đã kết hôn rồi. Chúng ta không hợp nhau. Gia đình anh không ưa gì em, em biết điều đó. Yêu anh khiến em rất mệt mỏi vậy nên em mới quyết định chạy trốn. Xin anh đừng khiến em khó xử nữa.

Lâm Phong bất ngờ, đôi mắt anh thâm trầm nhìn cô, trong đó hiện lên nỗi đau đớn tuyệt vọng. Vậy là Tuyết Vũ đã thực sự muốn rời khỏi anh. Cô quay người bước đi.

- Đừng tìm em, xin anh đấy!

...

Tối, đã quá 10h rồi mà Thiên Đức vẫn chưa về. Bình thường nếu về trễ chắc chắn anh sẽ gọi điện về cho lão Trần, vậy mà hôm nay lại không thấy đâu. Trần Lương lại không bắt máy. Tuyết Vũ cũng hơi lo, cô ngồi

ở phòng khách đợi anh rồi thiếp đi lúc nào không hay. Hơn một giờ sáng, anh mới về nhà, trên người toàn mùi rượu. Mọi người dìu anh lên lầu. Dì Trương đưa tấm khăn ướt cho cô rồi ra khỏi phòng. Chỉ còn mình cô và anh. Cô đành cởi giày và áo khoác cho anh, lại phải chăm sóc cho người say nữa chứ. Cô vừa lau mặt cho anh vừa lẩm bẩm.

Bất chợt anh tỉnh dậy, mở mắt là Tuyết Vũ. Anh nhìn cô trân trối, hôm nay anh đã nhìn thấy cô và Lâm Phong. Vốn định đuổi theo mời cô đi ăn sáng nhưng thấy cảnh tượng đó anh đành quay về. Phải, anh điên mất rồi nên mới cảm thấy hụt hẫng như vậy, kết quả là uống say đến hồ đồ. Xưa nay anh chưa từng say rượu vậy mà chỉ vì cô...Anh muốn điên lên được. Anh hung hăng ấn cô xuống giường. Bị bất ngờ Tuyết Vũ không thể chống trả cũng không thể hét lên giữa trời tối, cô vùng vẫy cố thoát khỏi anh nhưng không được. Ánh mắt anh nhìn cô như một con mãnh thú hung dữ. Anh bắt đầu hôn lên môi cô ngấu nghiến khiến cô không thể thở nổi. Giống như một con thú muốn nuốt chửng con mồi, tấm áo trên người cô bị anh xé toạc, tấm thân trắng ngọc của cô khiến anh thêm khát. Mặc cô luôn miệng van xin anh dừng lại, ngay cả khi cô rơi những giọt nước mắt tuyệt vọng, anh vẫn tiếp tục, cả người anh và cô nóng bừng. Cuối cùng không còn chút sức lực nào nữa cô mặc kệ anh với những giọt nước mắt lăn dài trên má.

Nửa đêm, cô vẫn chưa ngủ. Sau khi anh thiếp đi tay vẫn ôm chặt người cô khiến cô không thể thoát ra được. Cảm giác đau đớn và tủi nhục, cô lết về phòng mình trên người không còn chút mảnh vải. Tuyết Vũ ngồi trong bồn tắm hơn hai tiếng. Vẫn biết sẽ có ngày hôm nay nhưng cô không ngờ nó lại khiến cô cảm thấy nhục nhã như vậy. Cô cứ nghĩ rằng sau mọi chuyện, lúc đó cô đã chấp nhận được anh, hai người sẽ hạnh phúc nhưng rồi mọi thứ tan biến trong phút chốc. Cuối cùng anh có coi cô ra cái gì đâu. Tuyết Vũ thay áo quần, cô rời khỏi nhà lúc trời còn tờ mờ sáng. Cô không muốn ở đây thêm một phút nào nữa.

18. Chương 18

Hơn tám giờ Thiên Đức mới tỉnh dậy, anh cảm thấy mọi thứ xung quanh hơi lạ, bộ váy của Tuyết Vũ rồi những vết máu trên chiếc ra trải giường trắng muốt khiến anh hiểu ra mọi chuyện. Anh tự đánh vào đầu mình, tối hôm qua anh đã làm gì vậy.

Tuyết Vũ không có trong phòng, đồ đạc vẫn còn. Mọi người đổ xô đi tìm xung quanh nhưng vô ích. Thiên Đức gọi điện đến bệnh viện nhưng cô không có ở đó. Chẳng lẽ lần này cô đã ra đi thật rồi sao?

Hơn một tuần không có tin tức gì của cô, Thiên Đức điên cuồng tìm khắp mọi ngõ ngách của thành phố. Cô biến mất như bọt biển vậy. Ngay cả người cha đang trong bệnh viện cô cũng không thêm đến thăm.

Thiên Đức không thể tập trung cho công việc được, anh cứ mãi ngóng tin cô từ thám tử và cảnh sát, anh sợ lỡ như có chuyện gì xảy ra với cô.

Một số điện thoại lạ gọi đến trong lúc anh đang có cuộc họp. Thông thường anh sẽ không nhắc máy nhưng linh tính mách bảo anh nên nghe cuộc gọi đó.

- A lô!

- Thiên Đức cứu em!

Là Tuyết Vũ, anh không tin nổi vào tai mình, anh hỏi cô dồn dập:

- Em đang ở đâu? Ở đâu vậy hả? Có biết mọi người đang tìm kiếm em vất vả lắm không?

-Em bị bắt cóc. Tuyết Vũ mếu máo. Chúng sắp bán em qua Trung Quốc rồi!

- Cái gì? Thiên Đức gần như đứng bật dậy. Vậy em đang ở đâu, nói rõ đi?

- Em cũng không biết nữa, chúng nhốt em và một số người nữa trong một kho hàng bỏ hoang. Bọn em cố thoát ra được nhưng trong rừng khiến em không biết đâu là phương hướng, điện thoại là em lấy trộm của tên đã bắt em.

- Chủ tịch, đã tìm thấy vị trí! Ổ Điện Biên ngay sát biên giới.

Thiên Đức thấy lo lắng thực sự. Anh hít một hơi dài rồi nói với cô:

- Bây giờ em phải bình tĩnh, chúng sẽ tóm lại được em thôi. Chiếc điện thoại đó có GPS, anh sẽ nhanh chóng đến ngay. Xóa cuộc điện thoại vừa rồi vứt nó đi, cố gắng đi ra con đường lớn gần đó cách em 2km nữa về phía Đông. Nếu em thoát được gọi ngay cho anh.

Tuyết Vũ khóc nức lên;

- Anh đến ngay đi, em sợ lắm!

- Em tin anh chứ! Cứ ở đó chờ anh, bất kể phải đánh đổi gì anh cũng sẽ tìm ra và mang em trở về. Nhanh làm theo lời anh nói đi.

Tuyết Vũ tắt máy, tiếng tút tút kéo dài khiến Thiên Đức lo lắng. Anh vội ra sân bay. Phi cơ riêng của anh đã chờ sẵn.

- Tốc độ nhanh nhất có thể, đến sân bay Điện Biên Phủ.

Bên phía cảnh sát cũng đã được anh thông báo nhưng anh sợ chờ họ đến thì trễ mất. “Tuyết Vũ, làm ơn đừng có chuyện gì xảy ra với em!”

Chuyến bay chỉ kéo dài chưa đến một tiếng nhưng cũng khiến Thiên Đức đứng ngồi không yên.

- Chủ tịch! Đã mất tín hiệu truyền đi rồi ạ!

Tuyết Vũ cũng không gọi lại. Trường hợp xấu nhất đã xảy ra, Tuyết Vũ đã bị chúng bắt lại. Phải nhanh chóng tìm được cô ấy trước khi mọi thứ đã quá trễ.

- Địa điểm cuối cùng nhận được là ở đây.

Thiên Đức nhìn quanh, căn nhà kho bỏ hoang đã trống trơn, không còn ai ở lại. Không biết bọn chúng đã đi đâu? Phía bên cảnh sát thông báo họ đã chặn lại những chốt đi qua biên giới Điện Biên - Vân Nam. Tất cả mọi ngã đường cũng đã cho người kiểm tra gắt gao. Tạm thời bọn chúng không thể đưa người đi được.

Thiên Đức mở bản đồ. Gần đây có một số địa điểm khả nghi mà bọn buôn người có thể dùng làm chỗ trú tạm. Hơn mười địa điểm, đành phải chia người đi kiểm tra từng chỗ một. Trần Lương chia người thành từng nhóm nhỏ. Trước khi bọn họ đi Thiên Đức dặn:

- Nếu phát hiện thấy chỗ khả nghi, hãy đợi tôi đến rồi hành động tránh bọn chúng nghi ngờ!

- Rõ!

...

Hơn mười giờ đêm vẫn chưa có tin tức gì, Thiên Đức cũng đi lòng sục từng chỗ một nhưng vô ích. Chợt một người gọi điện về thông báo có một căn nhà khả nghi gần nơi anh bảo người đó đi kiểm tra. Thiên Đức lập tức đi tới đó. Quả nhiên có một chiếc xe thùng màu đen đậu trước nhà, đi hỏi một người sống trong làng thì họ bảo căn nhà đó rất ít khi mở cửa, có vài tối thấy ánh đèn nên người trong làng hơi sợ, họ cấm con cái đến gần vì sợ ma quỷ.

Thiên Đức mỉm cười, chẳng có ma quỷ gì cả, anh có thể khẳng định là bọn chúng. Trần Lương gọi điện báo với bên phía cảnh sát.

- Mười phút nữa họ sẽ đến! Chúng ta cứ chờ họ vậy!

Thiên Đức cũng nhẫn nại chờ đợi. Kỳ lạ. Tại sao chỉ có một người. Trong ánh đèn hơi mờ, Thiên Đức nhận ra người đó. Là Tuyết Vũ. Anh chắc chắn là cô. Cô nép mình sau những thùng cac-tông ở góc phòng. Bọn chúng lôi cô đi xềnh xệch. Thiên Đức lặng lẽ tiến sát đến sát cửa. Một tên có mái tóc bạch kim đẩy cô ra giữa nền nhà:

- Ai bảo mày thả hết bọn chúng đi, giờ thì chỉ có mày chịu trận.

- Con khốn! Làm bọn tao mất đi mới làm ăn!

Tuyết Vũ hoảng sợ ngồi co ro ở giữa. Cô lấy hết bình tĩnh hét lên:

- Tao là người đã có chồng rồi đó! Bán tao chả được bao nhiêu tiền đâu!

Thiên Đức ở đằng xa nghe lời cô cũng cảm thấy buồn cười. Cô cũng biết mình đã có chồng rồi đấy.

Tiếng cười xung quanh vang lên đáng sợ, một tên gần lên:

- Đến phụ nữ mang thai bọn tao còn chưa tha, mày nghĩ mày là ai chứ?

- Đáng đời!

Tuyết Vũ ngồi im bất lực, tay chân cô bị trói lại chẳng thể làm được gì. Lúc này cô chỉ còn biết kêu trời. Ai bảo cô tin người làm gì. Bọn ác ôn này không biết đã hại biết bao cô gái rồi. Lúc này cô chợt nhớ tới Thiên Đức. Anh ít ra cũng còn tốt hơn mấy tên khốn kiếp này. Nhưng anh đang ở đâu rồi sao không đến cứu cô. Tuyết Vũ cố van xin chúng nhưng vô ích. Cô sợ hãi lết dần ra đằng sau.

Không được rồi, Thiên Đức định lao ra nhưng Trần Lương đã ngăn anh lại. Bọn người đó có khoảng tám tên đều to lớn. Phía anh chỉ có ba người, chờ cảnh sát và nhóm người còn lại đến quá lâu. Anh sợ rằng Tuyết Vũ sẽ bị hại mất. Anh đẩy tay Trần Lương rồi chạy về hướng Tuyết Vũ. Anh hét lên tên cô. Tuyết Vũ khựng lại, cô òa khóc. Đúng là anh đến thật rồi. Bọn buôn người cố nhìn hai người đang chạy tới. Bị bất ngờ mấy tên đứng gần cửa bị anh đá ngã xuống nhà. Tuyết Vũ tròn mắt. Không ngờ bình thường thấy anh như thế mà cũng biết đánh đấm y như xã hội đen vậy. Cảnh tượng ở đây đúng thật hỗn loạn. Tuyết Vũ cố cởi dây trói nhưng không được. Lợi thế dần nghiêng về phía bọn xấu kia. Bọn chúng đông người, bên anh chỉ có anh và người bảo vệ kia là có thể đối phó được. Trần Lương vẫn đang chờ người từ bên ngoài tới. Kết quả anh bị bọn họ đánh cho tơi tả. Tuyết Vũ khóc nức lên. Thiên Đức vội cởi trói cho cô, anh hét:

-Em chạy nhanh lên đi!

“Phập” một dao đâm vào lưng anh. Máu chảy ra đỏ thẫm ướt cả chiếc áo sơ mi anh đang mặc. Tuyết Vũ hoảng sợ. Cô đỡ người anh đang lảo đảo ngã xuống. Là tiếng còi của xe cảnh sát, Thiên Đức mỉm cười. Cô cuối cùng cũng đã được cứu. Tuyết Vũ lấy tay che miệng vết thương cho anh, giọng cô lạc đi trong nước mắt:

-Đừng! Em xin anh đừng chết!

Gắng gượng, Thiên Đức lấy tay lau nước mắt cho cô, anh khẽ nói:

-Chuyện tối hôm đó, anh xin lỗi!

Mắt anh từ từ nhắm lại, Tuyết Vũ ôm chặt lấy anh, cô hét lên:

-Giúp tôi với, anh ấy... Ai đó, làm ơn! Thiên Đức!

...

Tuyết Vũ ngồi im trước cửa phòng cấp cứu. Chưa bao giờ cô sợ như lúc này. Y tá và bác sĩ cứ chạy vào chạy ra khiến cô càng sợ hơn. Trần Lương bảo cô đi băng lại mấy vết thương trên tay nhưng cô vẫn ngồi yên ở chỗ cũ. Cô muốn ở lại với anh. Là tại cô khiến anh bị thương. Thiên Đức. Con người máu lạnh đó sao lại liều mình cứu cô? Thà cứ để cô bị bắt bán đi còn hơn. Trong khoảnh khắc sinh tử này mọi hình ảnh của anh hiện lên xung quanh cô. Từ lúc cô gặp anh lần đầu tiên ở bệnh viện rồi đám cưới của cô và anh. Mọi thứ cứ hiện lên mồn một. Hình như cô đã yêu anh mất rồi. Sâu đậm đến nỗi cô cũng không hề biết. Mặc kệ anh đối xử với cô ra sao, nhất định nếu sau này anh khỏe lại cô sẽ đối tốt với anh hơn bất kỳ ai trên đời.” Thiên Đức! Anh nhất định phải sống!”

19. Chương 19

Thiên Đức từ từ mở mắt, anh nhìn xung quanh. Khẽ đụng đẩy cánh tay, anh chạm vào một mái tóc của ai đó. Là Tuyết Vũ. Cô nằm gục bên giường anh từ bao giờ. Khẽ mỉm cười, bộ dạng cô lúc ngủ thật xấu. Anh nhẹ nhàng vuốt tóc cô. Chẳng biết lúc liêu mạng cứu cô, trong đầu anh nghĩ gì? Chỉ biết có gì đó thôi thúc anh mau đến giải thoát cho cô. Anh sợ người con gái này bị tổn thương. Anh rất sợ. Anh không dám tưởng tượng cuộc sống không có cô sẽ như thế nào. Bỗng chốc mọi thù hận trong anh tiêu tan hết. Anh muốn quên hết đi quá khứ để sống bên cô. Nhưng liệu anh có đủ can đảm để làm điều đó không? Anh cũng không biết!

- Anh tỉnh rồi!

Tuyết Vũ ngáp dài, lại còn thế nữa. Cô xòe xòe bàn tay trước mặt anh:

- Anh nói xem em đang đưa mấy ngón tay?

Thiên Đức phì cười:

- Làm ơn đi, anh bị thương ở lưng đấy, không phải ở mắt đâu!

Tuyết Vũ gật gù. Anh nhìn cô lắc đầu ngán ngẩm. Biết vậy lúc này anh đã dọa cho cô một trận rồi. Chợt nhìn thấy vết thương trên tay cô, anh gần như hét lên:

- Sao em không băng bó chúng lại? Lỡ nhiễm trùng thì sao?

- Không có gì đâu! Anh mới là người bị thương nặng nhất. Chút này đâu là gì!

- Không được! Thiên Đức vội ngồi dậy. Vết thương ở lưng vẫn còn đau khiến anh hơi khó khăn. Anh ra lệnh - Em lấy hộp thuốc lại đây đi!

Tuyết Vũ ngoan ngoãn làm theo lời anh. Cô ngồi xuống để anh băng bó vết thương. Lúc này trông anh thật hiền, vẻ lạnh lùng thường ngày biến đi đâu mất. Nếu anh suốt đời cứ luôn dịu dàng như vậy với cô thì tốt biết bao. Đường như nhận ra cô đang nhìn anh chăm chú, Thiên Đức ngẩng đầu lên bắt gặp cô đang vội quay đi chỗ khác.

- Sao vậy? Mặt anh dính cái gì à?

Tuyết Vũ lúng túng như gà mắc tóc:

- Đâu có, là em cảm thấy hơi đau lưng mà thôi! Hai ngày rồi vẫn chưa được ngủ trên một cái giường tử tế!

- Vậy thì lên đây!

Thiên Đức thản nhiên nằm sát ra một bên giường chừa lại một chỗ rộng cho cô. Tuyết Vũ hốt hoảng, cô lắc đầu:

- Không đâu! Sao em lại nằm đó được, anh đang là người bệnh đó!

- Em cũng là bệnh nhân đó thôi!

Mặc cho Tuyết Vũ nằng nặc từ chối, Thiên Đức vẫn kéo cô lên nằm bên anh. "Cái tên này, sao bị ốm mà vẫn khỏe thế nhỉ?"

Tuyết Vũ loay hoay trên giường, Thiên Đức nhú mày:

- Em nằm yên đi được không?

Tuyết Vũ thôi không cự quấy nữa, cô nép dưới cánh tay anh. Chẳng hiểu sao khi làm vậy cô cảm thấy rất an toàn. Hơi thở Thiên Đức đều đều, anh hỏi cô:

- Sao em lại bị chúng bắt vậy?

- Rồi khỏi nhà, em cũng chẳng biết có thể đi đâu. Đang ngồi trong công viên thì một người phụ nữ hỏi em có muốn phục vụ trong quán bà ta không? Thấy người đó cũng hiền từ nên em nhận làm. Mấy ngày ban

đầu mọi thứ rất tốt. Đến ngày thứ tư lúc em đang ngủ thì bỗng có người chụp thuốc mê bắt trói em lại. Tỉnh ra thì mới biết bị lừa bán!

- Đúng là ngốc mà! Thiên Đức khê cốc lên đầu cô - Lần sau còn dám bỏ nhà đi nữa không?

Giọng Tuyết Vũ giận dữ:

- Vì anh nên em mới...

- Anh xin lỗi!- Chưa đợi cô nói hết câu Thiên Đức đã lên tiếng, giọng anh hơi trầm - Hôm đó anh nhìn thấy em và Lâm Phong nên mới...

Thì ra là vậy. Tuyết Vũ mỉm cười:

- Vậy là anh đang ghen sao?

Thiên Đức bối rối, anh im lặng không nói nhưng Tuyết Vũ vẫn cảm thấy vui trong lòng. Trong tim anh có cô, như vậy là đủ rồi.

“Trong căn phòng 308 của bệnh viện đó, có một đôi nam nữ đang ngập tràn hạnh phúc dù họ vừa trải qua một chuyện khủng khiếp. Cô gái nép vào lòng chàng trai ngủ ngon lành. Còn chàng trai, anh vẫn đang thức. Anh đang nghĩ nếu thời gian có thể ngừng ở đây thì tốt biết bao. Anh khê hôn nhẹ lên trán cô lòng tự hứa sẽ cố quên đi mọi thứ để sống suốt đời với người con gái nhỏ bé này, bảo vệ cô, khiến cô hạnh phúc.”

20. Chương 20

Đang dạo chơi trong vườn thì Tiểu Cầm đột nhiên chạy đến nói với Tuyết Vũ:

- Phu nhân, có khách đến ạ!

“Ai vậy nhỉ?” Thiên Đức lại không có ở nhà.

Bước vào phòng khách, Tuyết Vũ ngạc nhiên. Là Bạch Băng. Vẫn dáng vẻ nho nhã và có phần hoa lệ, Bạch Băng mỉm cười chào cô. Tuyết Vũ cũng gật đầu đáp lại. Chưa kịp dặn người mang lên đồ uống gì thì Bạch Băng đã nói trước:

- Tiểu Cầm, em biết chị thích gì phải không? Mang lên cho chị nhé!

Tuyết Vũ không ngạc nhiên, Bạch Băng biết Tiểu Cầm, lại còn có vẻ thân thiết nữa. Quả là cô ấy và Thiên Đức đã từng yêu nhau, hình như bọn họ còn rất sâu đậm. Tuyết Vũ chợt thấy hơi nhói trong lòng. Chưa hết suy nghĩ vì điều đó thì Tiểu Cầm đã dội lại cho Bạch Băng một gáo nước lạnh:

- Bạch tiểu thư, sao em lại biết cô thích gì chứ? Em chỉ biết thiếu gia và phu nhân muốn uống gì thôi!

Bạch Băng sững người, cô hơi ngượng:

- Cho tôi cà phê sữa nóng!

- Vâng! Tiểu Cầm quay sang Tuyết Vũ . Phu nhân vẫn như mọi khi nhé?

Tuyết Vũ gật đầu.

Đợi Tiểu Cầm mang đồ uống lên, Tuyết Vũ mới bắt đầu hỏi chuyện:

- Thiên Đức không có nhà, sao cô lại đến đây?

Thực ra không cần Bạch Băng mở lời, cô cũng lờ mờ đoán được, giữa hai người thì vấn đề duy nhất chính là Thiên Đức. Bạch Băng mỉm cười:

- Tôi đến là muốn gặp cô !

Tuyết Vũ khê hỏi lại:

- Sao lại là tôi, chúng ta có quen nhau đâu?

- Tôi muốn nói chuyện này với cô. Thực ra tôi là người mà Thiên Đức yêu, chúng tôi đã ở bên nhau suốt những năm tháng ở trường trung học. Mười năm trước tôi ra đi theo sự nghiệp bỏ anh ấy ở lại.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của cô, Bạch Băng đến vì Thiên Đức. Cô không ngờ một người cao quý như Bạch Băng lại chạy đến nói với cô chuyện này.

Thực ra Bạch Băng vốn rất tự tin mình có thể kéo Thiên Đức trở về, nhưng những ngày qua nhìn thấy cách Thiên Đức đối xử với người con gái trước mặt, cô không khỏi lo sợ. Hôm qua cô còn nghe tin anh vì cứu Tuyết Vũ mà bị thương nặng, vậy nên cô quyết tâm vứt bỏ lòng tự tôn cuối cùng.

Tuyết Vũ thở dài:

- Vậy rốt cuộc cô muốn nói với tôi điều gì?

Bạch Băng nhìn sâu vào mắt cô, những người giàu có đều nhìn người khác bằng ánh mắt đó sao? Thật khó chịu.

- Tôi xin cô trả Thiên Đức lại cho tôi!

Tuyết Vũ kinh ngạc, cô mà có quyền trả anh ư? Tuyết Vũ cười có vẻ khổ sở. Bạch Băng nói tiếp:

- Cô không hiểu sao? Anh ấy chỉ là muốn thế cô vào chỗ của tôi mà thôi! Anh ấy không hề yêu cô...

- Sai rồi! Là tôi không còn yêu cô, chúng ta đã kết thúc từ lâu rồi!

- Thiên Đức!

Tuyết Vũ đứng bật dậy, anh về từ bao giờ. Bạch Băng sững người, Thiên Đức vòng tay qua eo Tuyết Vũ:

- Bây giờ người tôi yêu là cô ấy, người tôi muốn sống cùng cả đời cũng là cô ấy!

Tuyết Vũ lặng người, cô nhìn vào mắt anh, hình như không có chút giả dối, cô cảm thấy tim mình đang đập loạn lên.

- Anh vẫn không thể tha thứ cho em sao?

Bạch Băng gần như khóc nức lên. Thiên Đức thản nhiên:

- Tha thứ cái gì cơ? Cô muốn tôi tha thứ điều gì cho cô? Là việc bỏ tôi ra đi hay là việc đang đe dọa vợ tôi thế này? Cả hai đều không được.

Anh quay sang Tuyết Vũ đang đứng im như trời trồng, giọng ân cần:

- Em không sao chứ?

Tuyết Vũ lắc lắc cái đầu. Cô vốn dĩ cảm thấy mọi việc hơi đường đột một chút, nhưng nghe những lời anh nói, cô thực sự muốn tin vào những gì đang diễn ra. Thiên Đức nói tiếp:

- Cô về đi, tôi không muốn thấy sự xuất hiện của cô trong ngôi nhà này, trước mặt tôi và vợ tôi! Lão Trần tiễn khách!

Nói rồi Thiên Đức kéo tay Tuyết Vũ đi lên lầu bỏ lại Bạch Băng đang đứng một mình bên dưới. Thiên Đức bỏ tay cô ở cửa phòng. Anh thản nhiên ngồi lên giường cô, Tuyết Vũ gần như hét lên:

- Sao anh lại ngồi đó?

Thiên Đức ngạc nhiên:

- Sao không?

- Em ...Đó là giường của em mà?

Thiên Đức bật cười:

- Từ bao giờ đây là giường của em vậy, em có mua nó không?

Tuyết Vũ đỏ mặt:

- Nhưng em ngủ nó cũng lâu rồi mà. Chẳng phải anh đã cho em rồi sao? Anh giàu thế mà! Chẳng lẽ lại ki bo đến nỗi không cho em một chiếc giường?

Tuyết Vũ định chơi trò khích tướng nhưng Thiên Đức đâu dễ mắc bẫy, anh thản nhiên:

- Anh giàu có là nhờ kệt xin đấy! Em không biết sao?

Chẳng thể nói tiếp với cái tên lí sự cùn kia, Tuyết Vũ bèn chạy đến ăn vạ. Cô dùng sức đẩy anh ra ngoài. Mặc cho cô làm gì thì làm, Thiên Đức vẫn không hề nhúc nhích, anh ngồi cười trong khi cô thì gắng sức đẩy. Tuyết Vũ vừa đẩy vừa lẩm bẩm: “Đúng là cứng đầu mà!” Nào ngờ Thiên Đức lợi dụng lúc cô không phòng bị kéo cô xuống người anh. Cảnh tượng lúc này trông thật buồn cười. Ánh mắt hai người chạm vào nhau, chưa lúc nào gần đến thế. Tuyết Vũ vội lồm cồm bò dậy nhưng đã bị Thiên Đức giữ lại. Anh quàng tay qua cổ kéo cô xuống sát người anh. Mặt cô áp xuống ngực anh ấm áp, dường như tim anh đang đập hơi nhanh. Tuyết Vũ nói lí nhí:

- Bỏ em ra?

- Không!

Thiên Đức vẫn nhắm nghiền đôi mắt, Tuyết Vũ ngẩng đầu dậy thì lại bị anh cúi xuống.

- Em bây giờ thuộc quyền sở hữu của anh! Nằm im để anh ngủ một tí, đi máy bay về mệt quá!

Nghe vậy, Tuyết Vũ lại ngoan ngoãn nằm xuống. Không biết từ bao giờ cô không còn e sợ anh nữa. Có lẽ sau vụ bắt cóc, anh và cô đã sát lại gần nhau hơn. Cứ thế cô thiếp đi trên người anh lúc nào không hay. Thiên Đức thở dài. Chẳng biết cô ở nhà làm gì không ngủ để đến lúc bên anh thì ngủ say như chết. Nhưng như vậy cũng tốt. Ôm cô trong tay cũng không tệ. Thiên Đức khẽ vuốt nhẹ lên tóc cô. Mùi dầu gội vẫn còn thơm khiến anh cảm thấy dễ chịu. Mà sao lúc này cô nặng thế nhỉ?

21. Chương 21

Bố của Tuyết Vũ đã dần hồi phục, mấy ngày nữa ông sẽ được ra viện. Cái tên Thiên Đức chết tiệt đó không hiểu sao cứ thoải thác không đến. Bận gì mà lăm thế không biết. Cô chưa nói cho ông biết việc mình đã kết hôn. Cô sợ bố mình sẽ bị sốc, dù sao thì trong thâm tâm ông luôn nghĩ chắc chắn sau này cô và Lâm Phong sẽ là một cặp. Thôi chờ khi ông gặp Thiên Đức, ông sẽ thấy anh là người xuất sắc đến thế nào.

Cuối cùng Thiên Đức cũng chịu tới. Ban đầu anh có vẻ không thoải mái. Gương mặt có gì đó hơi lạ kỳ. Tuyết Vũ vui vẻ giới thiệu anh với bố mình:

- Bố à, anh ấy là chồng con!

Ông Dương không tin nổi vào tai mình. Tuyết Vũ kết hôn rồi sao, lại còn với một người xa lạ mà không phải Lâm Phong - người Tuyết Vũ quen bấy lâu. Thiên Đức cúi người chào ông, hơi ngập ngừng nhưng anh vẫn gọi ông tiếng “bố” như Tuyết Vũ. Nhìn vẻ mặt bố mình, Tuyết Vũ biết ông kinh ngạc đến thế nào. Cô vội giải thích:

- Bố bất ngờ lắm phải không? Anh ấy là người đã ở bên con khi bố bị bệnh. Con muốn sống cùng anh ấy. Con xin lỗi vì đã không thể đợi bố tỉnh dậy dắt con vào lễ đường.

- Không sao, chỉ cần con cảm thấy hạnh phúc là được rồi! Ông khẽ xoa đầu đứa con gái duy nhất của mình, ông hỏi Thiên Đức:

- Cậu tên gì?

- Con là Thiên Đức, Đồng Thiên Đức !

Ông Dương khựng lại, cái tên này luôn khắc sâu trong trái tim ông. Họ Đồng. Ông nhìn Thiên Đức bắt gặp anh cũng đang hướng về phía ông. Không sai, chính là đôi mắt đó. Hơn mười năm rồi nhưng chưa phút giây nào ông quên đôi mắt chứa đầy thù hận đó. Tuyết Vũ cảm thấy xung quanh có gì đó kỳ lạ. Cô nhìn thấy vẻ thất thần trên gương mặt ông. Cô lo lắng hỏi:

- Có chuyện gì sao? Bố không khỏe ở đâu à?

- À không... Bố không sao. Thôi trẻ rồi đấy, con về nhà đi! Bố muốn nằm nghỉ một lát.

- Vâng, ngày mai con sẽ đến!

- Ừ, tạm biệt con!

“Thì ra ông ấy vẫn còn nhớ mình! Không biết là chuyện tốt hay xấu nữa?” Thiên Đức khẽ thở dài.

...

Nằm trong căn phòng bệnh viện trống trải, ông Dương hồi tưởng về những việc trong quá khứ. Mười năm trước, trong một lần đi chơi cùng đồng nghiệp, dù uống say nhưng ông vẫn nhất quyết lái xe mặc cho bạn bè ngăn cản, chiến thắng vừa rồi trên tòa khiến ông phấn khích. Và điều gì đến cũng đã đến, ông đâm phải một người đang đi qua đường trong lúc đèn dành cho người đi bộ vẫn còn sáng. Lúc đó đã quá trễ, ông cũng không đủ tỉnh táo. Cứ nghĩ chắc mình đã nhìn nhầm, ông tiếp tục lái xe về nhà. Ngày cảnh sát đến nhà ông mới biết mọi chuyện. Ông vẫn nhớ người con trai của nạn nhân khi đó. Vẻ đau khổ và oán hận hiện rõ trên ánh mắt vẫn còn non nớt của cậu ta.

“Nếu lúc đó ông dừng lại, kiểm tra xung quanh rồi đưa bố tôi đến bệnh viện ngay lập tức thì có lẽ ông ấy đã không chết! Người như ông mà cũng đòi làm luật sư sao?”

Trước những câu nói của một đứa trẻ chỉ hơn đứa con gái ông mấy tuổi, ông chỉ biết im lặng. Là ông gây ra sai lầm này. Ông chỉ biết cầu xin người đó tha thứ.

Ngày ra tòa, ông cúi đầu trước vành móng ngựa. Tuyết Vũ bé bỏng của ông, ông đã kịp sắp xếp cho cô đi du học. Nếu cô nhìn thấy ông lúc này chắc chắn cô sẽ sụp đổ mất. Bản án cuối cùng được đưa ra. Ông không ngờ có ngày ông lại ở trên phiên tòa này với tư cách là một bị cáo. Ông bị tước bằng luật sư vĩnh viễn và lĩnh án ba năm tù. Bao năm công sức phút chốc tan thành bọt nước. Trước khi bị cảnh sát giải đi, con của nạn nhân đã đến gặp ông. Với một giọng nói hơi khàn nhưng vẫn lạnh tanh, cậu ta nói với ông những lời mà không tài nào ông quên được:

“Ba năm là quá nhẹ cho loại người như ông. Tôi mất đi người cha yêu quý còn ông chỉ mất đi danh dự và công việc hiện tại, điều đó thật không công bằng. Ở trong đó hãy sống cho thoải mái bởi nếu ra ngoài ông sẽ khó sống đấy. Tôi sẽ tìm ông bằng mọi giá và cho ông biết thế giới này tàn khốc đến nhường nào! Hãy nhớ, tên tôi là Đồng Thiên Đức!”

Ông biết cậu không hề nói suông. Nhà họ Đồng tiếng tăm lẫy lừng chắc chắn sẽ không bao giờ bỏ qua ột kẻ thất bại như ông. Thiên Đức, cậu ta sẽ làm đúng như những gì đã nói. Vì vậy mà ngay sau khi ra tù và Tuyết Vũ trở về, ông đã đưa cô đến một thành phố khác. Bao năm trôi qua, ông vẫn không thoát khỏi số kiếp định đoạt. Tuyết Vũ lại trở thành vợ của Thiên Đức, không biết liệu đây có phải là cái giá ông phải trả?

...

Ông hẹn gặp Thiên Đức. Anh đến, vẫn một dáng vẻ lạnh lùng xa cách. Ngồi trên một chiếc ghế đá trong bệnh viện nhưng ông vẫn cảm thấy khoảng cách đó xa đến thế nào. Im lặng một lúc lâu, ông đành lên tiếng trước:

- Cậu kết hôn với Tuyết Vũ thực ra là muốn trả thù tôi phải không?

Thiên Đức gật đầu thừa nhận:

- Ban đầu đúng là như vậy, nhưng bây giờ tôi thực sự yêu cô ấy.

- Tôi biết điều đó. Hành động của cậu khiến tôi biết cậu yêu nó thật lòng. Con bé không làm điều gì sai nên xin cậu đừng khiến nó bị tổn thương. Chuyện mười năm trước tôi vô cùng xin lỗi.

Ánh mắt Thiên Đức nhìn xa xăm:

- Từ khi quyết định sống vì cô ấy, tôi đã bỏ qua hết tất cả rồi, ông không cần lo lắng!

Ông Dương nhìn Thiên Đức với ánh mắt biết ơn.

Hơi ngập ngừng ông nói tiếp:

- Với tư cách là bố của Tuyết Vũ tôi có thể xin cậu một điều không?

- Ông nói đi!

- Giống như cậu, tôi không hề muốn Tuyết Vũ biết đến chuyện của mười năm về trước. Nhưng nếu một ngày, con bé biết được và nó muốn rời đi, xin cậu hãy chấp nhận.

Từ “nếu” này không biết Thiên Đức đã nghĩ đến bao nhiêu lần rồi, anh cũng đã lường trước mọi việc đều có thể xảy ra. Im lặng. Ông Dương vẫn đang chờ câu trả lời của anh. Thiên Đức thở dài:

- Nếu cô ấy nhất quyết ra đi nghĩa là tình yêu của chúng tôi không đủ lớn để giữ cô ấy ở lại. Tôi hứa với ông sẽ để cô ấy đến một chân trời khác!

- Cảm ơn cậu!

22. Chương 22

Tuyết Vũ đã bắt đầu đi làm lại. Không phải công ty cô đã làm trước đây mà là một công ty nhỏ khác. Cô không muốn danh hiệu “phụ nhân Tập đoàn Đồng Gia” khiến người khác không thoải mái. Quả nhiên ở công ty mới này không ai biết đến cô. Với tấm bằng đại học Oxford cô nhanh chóng được làm việc với một vị trí quan trọng. Tuyết Vũ không muốn suốt ngày ăn bám Thiên Đức, cuộc sống bên ngoài khiến cô tự tin hơn khi ở trước mặt anh. Ít ra cô cũng cho anh biết cô không phải người vô dụng. Bố cô đã trở về quê dưỡng bệnh, ông nói không khí ồn ào ở thành phố khiến ông nhức đầu. Dù không muốn xa ông nhưng Tuyết Vũ cũng đành chấp nhận. Không có ông, cô dường như nhàn rỗi hơn, sự nhàn nhã đó khiến cô thấy ngứa ngáy chân tay nên cô càng muốn đi làm. Mọi việc diễn ra khá thuận lợi. Công việc marketing này cô đã được đào tạo bài bản và trải nghiệm hơn năm năm trời. Tuy hơi vất vả nhưng khá thú vị. Chỉ có điều Thiên Đức thường xuyên cần nhàn sao cô về muộn đến thế. Thật hết chịu nổi. Có lúc anh gần 10h đêm mới về mà cô có nói gì đâu trong khi cô chỉ về trễ có nửa tiếng. Càng ở gần anh cô càng nhận ra anh có nhiều điểm xấu rất đáng yêu.

Cô có thêm nhiều người bạn mới đặc biệt là Hiểu Khiết - cô nàng vui vẻ nhất phòng. Tuyết Vũ nhận thấy cô và Hiểu Khiết có nhiều sở thích chung cực thú vị. Có thêm một người bạn còn tốt hơn là ngồi chờ cái tên Thiên Đức xấu xa đó. Nói vậy thôi nhưng suốt ngày cô vẫn luôn đợi điện thoại của anh. Chẳng hiểu bữa nay có việc gì mà anh lại chẳng thèm nhắn tin cho cô khiến cô cứ ôm cái điện thoại mà than trời. Hiểu Khiết nhìn thấy lại trêu cô:

- Sao bồ cứ như muốn ăn tươi nuốt sống cái điện thoại vậy? Chờ tin nhắn của chồng à?

Tuyết Vũ đã nói cho Hiểu Khiết biết việc cô đã kết hôn nhưng không nhắc tới Thiên Đức nếu không cô nàng này sẽ kéo cô đến mấy nơi gọi là bắt cặp hẹn hò thì chết.

Không chờ cô phân trần, Hiểu Khiết đã lái sang chuyện khác.

- Nay bồ đọc cái này chưa?

Đúng là Hiểu Khiết, cô chuyển chủ đề nhanh thật không kịp nhận ra vẻ mặt hơi đỏ lên của Tuyết Vũ.

Hiểu Khiết đưa cho cô một tờ báo. Gì vậy nhỉ? Tuyết Vũ không tin nổi vào mắt mình. Người trong hình là Thiên Đức và Bạch Băng. Hai người ngồi cạnh nhau có vẻ thân thiết, Bạch Băng lại còn đang nghiêng đầu qua phía Thiên Đức nữa chứ. Thật quá mà. Hiểu Khiết chen vào lại càng khiến cô muốn nổi khùng hơn:

- Nghe nói chủ tịch Đồng này vừa kết hôn có mấy tháng. Đúng là chẳng ra làm sao cả! Dù anh ta tài giỏi đến đâu cũng không nên lằng nhằng đến nỗi bị người ta chụp hình được chứ. Vậy mới nói những người như chúng ta chỉ nên lấy người giống mình không nên mơ tưởng xa vời, phải không Tuyết Vũ? Không hiểu vợ anh ta nghĩ sao khi thấy bài báo này nhỉ?

Mặc cho Hiểu Khiết liếng thoảng một hồi, Tuyết Vũ chỉ ậm ừ cho qua chuyện. Cô còn đang nghĩ đến bài báo kia. Trong lòng chợt cảm thấy bức rứt khó chịu. Bao nhiêu câu hỏi vây kín tâm trí cô lúc này. Mấy hôm nay Thiên Đức toàn về trễ. Anh nói có một vụ là ăn gì đó rất quan trọng vậy đây là việc anh nói tới đây hả? Tên Đồng Thiên Đức chết tiệt. Cô bấm điện thoại gọi cho anh. Lại còn không nghe máy nữa hả? Anh đúng là chẳng sợ gì mà. Đã vậy cô cũng không cần sợ anh luôn. Cuối giờ làm, cô rủ mấy người trong phòng đi hát karaoke. Đến Hiểu Khiết cũng phải giật mình, cô sờ tay lên trán Tuyết Vũ:

- Bỏ có bị sốt không vậy? Mấy bữa trước có nói thế nào cũng không thêm đi chơi với tụi này, sao bây giờ nổi hứng lên thế?

Tuyết Vũ vuốt vuốt lại mái tóc:

- Có gì đâu! Lâu lâu nổi loạn chút ấy mà. Chúng ta đi thôi!

Đúng là lâu rồi Tuyết Vũ không tham gia vào những trò vui thế này. Cô ngồi hát hết một lượt bài. Hiểu Khiết chỉ biết ngán ngẫm. Chắc chắn cô đang có tâm sự gì rồi. Hiểu Khiết kéo cô ra một quán cà phê gần đó.

- Nói đi, có chuyện gì với bồ sao?

Tuyết Vũ gục mặt xuống bàn, chẳng biết nói sao với Hiểu Khiết lúc này. Thiên Đức vẫn chưa gọi lại cho cô. Bình thường nếu cô về trễ anh sẽ gọi điện ngay lập tức, vậy mà hôm nay anh lại không hề gọi dù là cô đã gọi trước cho anh. Đã vậy cô tắt máy luôn cho anh biết.

- Sao vậy? Nói gì đi chứ? Hiểu Khiết giục. Bồ có coi mình là bạn không vậy?

- Tất nhiên rồi. Nhưng riêng chuyện này mình có thể giữ bí mật được không. Xin bồ đấy!

Thấy ánh mắt tội nghiệp tội nghiệp của Tuyết Vũ, Hiểu Khiết không nỡ gặng hỏi thêm:

- Được rồi nếu bồ thấy như thế thoải mái hơn. Nhưng nếu nghiêm trọng thì phải nói cho người bạn này biết trước đấy nhé! Tiểu Khiết này sẽ bảo vệ Tiểu Vũ bằng mọi giá.

Tuyết Vũ phì cười, quen biết Hiểu Khiết quả thực là một may mắn trong đời cô. Chợt Hiểu Khiết reo lên:

- Luật sư Lâm!

Tuyết Vũ quay lại phía sau. Cô không hoa mắt, là Lâm Phong. Anh cũng hơi bất ngờ. Đi cùng anh là một cô gái nữa trông khá chừng chặc.

- Cô Giang chào cô!

- Giới thiệu với anh, đây là bạn em!

- Không cần đâu, bọn tớ biết nhau mà! Tuyết Vũ lên tiếng, cô mỉm cười chào Lâm Phong. Lâu rồi không gặp!

- Ủ! Em vẫn khỏe chứ?

- Vẫn vậy thôi.

Hiểu Khiết đề nghị:

- Hay anh chị cùng ngồi xuống đây đi?

Tuyết Vũ cảm thấy sao cũng được, dù sao chuyện cô và anh cũng đã là quá khứ. Bây giờ gặp rồi nói chuyện với nhau như hai người bạn cũng không tệ. Lâm Phong quay sang hỏi người đi cùng:

- Luật sư Hà, không sao chứ?

- Vâng!

Vậy là bốn tách cà phê trên một chiếc bàn. Tuyết Vũ hỏi Hiểu Khiết:

- Sao bồ biết Lâm Phong vậy?

- À lúc trước bà mình có tranh chấp một vùng đất, nhờ luật sư Lâm nên bà mình đã thắng kiện.

- Vậy sao?

- Bà em nhắc đến anh nhiều lắm đấy! Bà bảo trông anh trên tòa rất oai, bà còn bảo nếu em mà lấy được anh thì cái gì cũng cho em hết.

Hiểu Khiết cười phá lên. Câu nói đùa của cô khiến Lâm Phong đỏ mặt. Tuyết Vũ chỉ biết bật cười với lối nói chuyện hài hước của cô bạn mình. Cuộc trò chuyện còn kéo dài hơn một tiếng nữa đến nỗi bọn bạn ở bên phòng karaoke gọi mà Hiểu Khiết cũng không biết, không liên lạc được với Tuyết Vũ, vậy là họ đành tự trả tiền rồi ra về. Trên đường về nhà. Hiểu Khiết còn dọa cô mai mấy người trong phòng chắc chắn sẽ khiến cô sống dở chết dở. Tuyết Vũ không quan tâm đến điều đó. Cô đang nghĩ tới chuyện khác.

23. Chương 23

Về nhà, cô đi thẳng lên phòng, khóa trái cửa. mặc kệ Thiên Đức đã về hay chưa. Cô cảm thấy mệt mỏi vô cùng. Xua hết mọi thứ trong đầu, cô tự dỗ mình đi ngủ.

Nửa đêm, Tuyết Vũ chợt cảm thấy có cái gì đó âm ẩm sau lưng cô. Hơi thở đều và nhẹ. Mùi hương xà phòng nước Pháp hơi nồng. Cô biết chắc là Thiên Đức. Không thèm đêm xía đến anh, cô giả bộ tựa quây rồi gạt tay anh ra. Thiên Đức khẽ cười anh biết cô vẫn chưa ngủ. Ôm cô chặt hơn, Thiên Đức khẽ đặt một nụ hôn sau gáy cô. Tuyết Vũ vội ngồi dậy, cô cau mày:

- Anh làm cái gì vậy?

Thiên Đức mỉm cười:

- Thì hôn vợ anh.

- Em là vợ anh từ khi nào thế? Chúng ta có đăng ký kết hôn đâu!

Đúng thật. Mọi việc cứ rối cả lên khiến anh quên mất cả chuyện đó. Giọng Tuyết Vũ pha chút bực tức:

- Vậy nên nếu anh dẫn theo người khác về rồi đuổi em đi thì cũng không ai nói gì đâu, làm gì mà phải lên lút gặp mặt như thế!

- Em đang nói đến mấy tấm hình đó hả?

Tuyết Vũ im lặng, mặt cô cứ hầm hầm như ăn phải ớt. Thiên Đức phì cười:

- Em mà cũng tin mấy tờ báo lá cải đó ư? Thật trẻ con mà!

- Ừ em trẻ con đấy, trẻ con nên mới tin anh, suốt ngày đi làm lo về sớm!

Thiên Đức lại cười, Tuyết Vũ nhìn anh khó chịu. Nhìn thấy sự tức giận của cô, anh lấy lại sự nghiêm túc.

- Thôi nào! Nghe anh giải thích đã. Lúc đó anh và Bạch Băng đi ký một hợp đồng quan trọng, vậy nên phóng viên chụp ảnh lại thôi! Em không thấy trong ảnh là một nhà hàng sao, bọn anh cùng ăn tối ở đó!

Tuyết Vũ nghĩ lại, hình như mọi thứ giống như lời anh nói. Cô chợt nhớ Thiên Đức là doanh nhân, bàn chuyện làm ăn với đối tác như cơm bữa, anh sao có thể tránh được. Nhưng cô vẫn cay cú:

- Sao trong ảnh thấy hai người thân mật thế? Cô ấy còn nghiêng người qua phía anh nữa!

- Bé con của anh ạ! Chỉ là trao đổi để người đối diện không nghe được thôi! Em đừng đa nghi quá như vậy nữa!

Tuyết Vũ bĩu môi:

- Em thềm vào! Hôm nay em gọi điện anh còn không nghe máy?

- Lúc em gọi có một cuộc họp quan trọng, đến khi xong rồi thì anh gọi lại nhưng em không bắt máy. Biết em giận nên tối nay anh về sớm ai ngờ em lại giận dai đến thế! Thế nào nghe hết rồi, còn giận anh nữa không?

Tuyết Vũ không nói gì cô chỉ cười nhẹ, Thiên Đức xoa xoa mái tóc hơi rối của cô, ánh mắt anh ẩn chứa sự dịu dàng vô cùng. Anh ôm cô vào lòng, khẽ nói như dỗ trẻ, ai bảo cô giống trẻ con làm gì.

- Anh hứa sau này sẽ không có chuyện này nữa đâu!

- Anh dám? Anh mà còn như thế, em sẽ không thềm quan tâm đến anh nữa.

- Anh biết rồi, anh sợ em không thềm anh nữa lắm! Bé con ngốc nghếch của anh ạ!

Tuyết Vũ phì cười. Cảm giác được anh nâng niu thật dễ chịu. Tuyết Vũ gần như quên đi nỗi ám ức mà cô đã gặm nhấm suốt ngày hôm nay.

...

Thứ hai đi làm, Tuyết Vũ cứ cười khúc khích khiến Hiểu Khiết không hiểu ra làm sao. Không nén nổi tò mò, vừa đến giờ nghỉ trưa, Hiểu Khiết đã kéo cô ra một góc hỏi chuyện.

- Hôm qua tụi mình vừa đi chơi!

- Vui nhỉ? Lớn rồi mà cứ như con nít ấy. Bỏ đúng là mãi không chịu lớn mà.

Tuyết Vũ mỉm cười:

- Tại bỏ không biết đó thôi! Từng này tuổi rồi mà anh ấy còn dẫn mình đến công viên rồi chợ đêm nữa, cứ như thời cấp ba đi chơi cùng bạn bè vậy! Anh ấy còn bảo đến dịp nghỉ xuân bọn mình sẽ đi du lịch châu Âu.

Hiểu Khiết xuýt xoa:

- Chà chà...Chồng bỏ đúng là quá lãng mạn!

Tuyết Vũ cười hạnh phúc, cô rất an lòng với cuộc sống hiện tại. Có một người chồng như Thiên Đức, cô còn mong gì hơn.

- Mà bỏ chưa nói chồng bỏ làm gì đấy nhé! Có tiền đưa vợ đi đây đó chắc hẳn không tầm thường rồi, lại còn chiếc nhẫn trên tay bỏ nữa, không rẻ đâu!

Tuyết Vũ bối rối:

- Có gì đâu! Anh ấy chỉ là trưởng phòng một công ty thôi!

- Công ty nào vậy? Chắc mình biết đấy!

Tuyết Vũ càng lúng túng hơn. Cô bèn lái sang chuyện khác:

- À bỏ đi xem mắt sao rồi?

Mấy bữa nay, Hiểu Khiết chẳng tìm được ai lại sắp đến tuổi ế, bố mẹ cô đành tìm mối cho cô con gái đi xem mặt. Nhưng hình như mọi việc chẳng khấm khá hơn là bao. Mặt Hiểu Khiết xụ xuống:

- Chẳng ra làm sao cả! Chán quá đi, bạch mã hoàng tử của mình sao không chịu xuất hiện kia chứ? Chẳng lẽ mới nghe thấy tên mình, anh ấy đã bỏ chạy mất dép rồi sao?

Tuyết Vũ vỗ vai an ủi cô bạn:

- An tâm đi nếu bỏ cứ kiên trì chờ đợi nhất định anh ấy sẽ đến thôi!

- Hy vọng lời bỏ nói là đúng! Hiểu Khiết ngửa mặt lên trời, khẽ than - Sao số tôi hẩm hiu thế này?

24. Chương 24

- Ai lại đi mua sắm vào ngày này chứ? Thật xui xẻo.

Hiếu Khiết vừa đi vừa cần nhẫn. Cô đang nghĩ đến lời nguyên thứ sáu ngày 13, Tuyết Vũ cười cười:

- Có phải mình muốn vậy đâu. Mai là valentine mà, hôm qua mới được lãnh lương.

- Thật hết cách với bồ! Chọn nhanh đi cô nương!

Tuyết Vũ cười sung sướng. Cô nhìn thấy một chiếc kẹp cà vạt rất đẹp trong tủ kính. Tưởng tượng nào, có lẽ sẽ rất hợp với Thiên Đức đây. Cô nhìn xuống băng giá. Trời ơi hơn nửa tháng lương của cô. Phân vân mãi cô cũng cắn răng mua nó. Đang hớn hở cầm hộp quà trên tay đi ra thì cô đã bị Hiếu Khiết chặn lại:

- Người ta nói khi yêu thường tốn kém nhiều thứ quả đúng thật! Kết hôn rồi lại còn thiệt hại hơn nữa. Haiz!

Tuyết Vũ phản bác:

- Cái đó gọi là sự cho đi chứ không phải tốn kém. Mình muốn anh ấy vui khi nhận được món quà này. Đó gọi là sự hy sinh cao cả của tình yêu.

Hiếu Khiết vỗ vỗ lên trán:

- Chóng hết cả mặt. Bồ thôi ngay bài giảng được không? Đúng là lí lẽ của người đang hạnh phúc vì tình yêu.

Tuyết Vũ bật cười:

- Mà mai bồ có dự định gì chưa?

Hiếu Khiết thở dài:

- Với một người cô đơn như mình thì làm gì có kế hoạch cho valentine chứ! Mình đã xin Hồ tổng đi chuyển công tác ngày mai rồi! Giữa khung cảnh thơ mộng ở Đà Lạt biết đâu lại tìm được bạch mã hoàng tử của mình thì sao?

Tuyết Vũ cũng chẳng biết nói gì hơn đành mời Hiếu Khiết một bữa để an ủi cô vậy.

...

Tối 14/12

7h , Tuyết Vũ đã đợi Thiên Đức dưới tòa nhà Đồng Gia. Chắc anh sẽ bất ngờ lắm đây! Tuyết Vũ mân mê hộp quà hình trái tim trên tay như báu vật. Dưới tiết trời của mùa xuân cô chỉ mặc một chiếc áo len mỏng bên ngoài chiếc váy cách điệu mà chẳng cảm thấy lạnh. Nhìn ra đường từng đôi đang khoác tay nhau đi thật hạnh phúc. Cảm giác thật tuyệt, chút nữa anh và cô cũng sẽ giống như bọn họ, vai kề vai đi bên nhau.

Tuyết Vũ nhìn đồng hồ, sao Thiên Đức vẫn chưa ra nhỉ? Cô ngó nghiêng phía trước cổng nhìn tòa nhà lớn nơi Thiên Đức làm việc. A, đó là xe của anh. Trần Lương đang mở cửa xe, Tuyết Vũ vui mừng chạy tới.

Bất chợt cô đứng sững lại. Thiên Đức đang đi ra cùng ai đó. Là Bạch Băng. Tuyết Vũ dụi mắt, cô không lầm. Hai người họ còn đang trao đổi về vấn đề gì đó rất vui vẻ. Anh không nhìn thấy cô ở bên này. Chiếc xe đi lướt qua chỗ cô, hình như Tuyết Vũ còn thấy nụ cười hiện trên môi Bạch Băng. Bần thần một lúc lâu, cô vỗ vỗ đầu mình để chắc chắn đây không phải là một cơn ác mộng. Không biết cô đã tự trấn an mình biết bao lần bọn họ chỉ là quan hệ làm ăn nhưng cảnh tượng trước mắt khiến cô hoàn toàn suy sụp. Cô đối với anh rốt cuộc là cái gì? Suốt bấy lâu cô đã quên bọn họ đã từng có thời gian mặn nồng bên nhau, bây giờ tuy anh đã có cô nhưng hai người suốt ngày gặp nhau, không nảy sinh vấn đề mới là lạ. Chỉ có cô ngốc nghếch không nhìn thấy hiện thực trước mắt.

Tuyết Vũ vào quán bar. Tiếng nhạc xập xình trong vũ trường khiến cô đau đầu. Tuyết Vũ vừa uống vừa lẩn lẩn trong miệng: “Đây là Đồng Thiên Đức. Đây thì Bạch Băng. Hai người là đồ đều. Tôi khinh hai

người. Lại còn thề thốt này nọ nữa chứ. Tên đầu chết tiệt này. Cái gì mà sau này không có nữa? Anh nghĩ tôi là con ngốc hay sao? Từ nay tôi không thèm quan tâm anh nữa cho anh biết!”

Cứ như vậy Tuyết Vũ uống dần từng ly một cho đến khi say khướt. Chợt chuông điện thoại của cô reo lên, Tuyết Vũ loay hoay mở ví ra tìm. Vừa lục túi xách cô vừa lẩm bẩm: “Gọi gì giờ này nữa không biết?”

Là Thiên Đức, Tuyết Vũ ngây người. Cô nhìn chăm chăm màn hình cái điện thoại đang nhấp nháy.

“À thì ra vẫn nhớ tới tôi đấy hả? Lại định nói anh bận việc không về nhà được sao? Tôi cũng chẳng cần! Nay thì đi với Bạch Băng yêu quý của anh đi, đồ tồi ạ!” Tuyết Vũ tắt cuộc điện thoại của Thiên Đức. Cô nhấn nút gọi cho Hiểu Khiết.

- Alo! Cô bạn gái của Tiểu Vũ đâu rồi ấy nhỉ?

Ở đầu dây bên kia, Hiểu Khiết hình như đoán được điều gì, giọng cô lo lắng:

- Bỏ say à?

- Mình bị đá rồi huhu...

Tuyết Vũ khóc như mưa trong điện thoại. Cũng may là nhạc của vũ trường đã lấn át đi nếu không chắc hẳn hôm nay cô là người nổi bật nhất ở đây. Đợi Tuyết Vũ bù lu bù loa một lúc lâu, Hiểu Khiết mới hỏi cô:

- Chồng bỏ làm gì mà để bỏ leo cây vậy, hán ngoại tình à?

- Hình như là thế!

- Cái tên khốn này...

Dù ở trong điện thoại nhưng Tuyết Vũ vẫn nghe thấy tiếng Hiểu Khiết đang chửi thề. Nếu bây giờ Thiên Đức và Bạch Băng nghe thấy thì hay biết mấy.

- Bây giờ bỏ định ở đó qua đêm à? Nguy hiểm lắm!

- Không, Tiểu Vũ này không sợ trời, không sợ đất, sao lại phải sợ lũ đầu trâu mặt ngựa đó!

Bình thường nếu nghe câu này chắc hẳn Hiểu Khiết sẽ hòa theo bạn nhưng tình huống bây giờ khiến cô phải nghĩ theo chiều hướng khác.

-Bỏ cứ ở yên đó, mình sẽ gọi cứu trợ đến!

-Không... Không đâu. Mình về luôn đây, ở đây đau đầu quá!

Nói rồi cô cúp máy, chẳng kịp nghe thấy tiếng thét thất thanh của Hiểu Khiết.

25. Chương 25

Tuyết Vũ bước đi xiêu vẹo trên phố, chẳng hiểu là cô muốn đi đâu nữa. Cô cứ đi tới đi lui rồi lại về đúng vị trí quán bar kia. “Có phải mình bị hoa mắt không nhỉ?” Tuyết Vũ vỗ vỗ cái đầu. Chợt một lão già đi qua nhìn cô có vẻ thích thú. Cũng phải hôm nay cô trang điểm đẹp để gặp Thiên Đức mà. Càng nghĩ càng thấy tức. Cô quát lão già kia một trận:

- Nhìn cái gì mà nhìn! Bộ chưa thấy gái đẹp bao giờ à?

Nhưng hán dường như chẳng để ý gì đến lời cô vừa nói, khoe miệng cong lên:

- Thì em đẹp nên mới nhìn chứ sao?

- Vậy hả? Tuyết Vũ cười bí hiểm - Vậy thì qua đây còn nhiều trò khác hay hơn nhiều.

Tuyết Vũ dẫn hán qua một cái cây gần đó. Hán vẫn miệng cười tí tởn vì tưởng gặp được món mồi ngon:

- Trò gì vậy, cô em?

- Đây nè!

Tuyết Vũ vừa nói vừa lấy túi xách đập loạn xạ lên đầu hấn khiến hấn trở tay không kịp. “Nói ày biết nhé đồ dê già, chị mày đã tòng vào chỗ buôn người rồi nhé! Có muốn chị giới thiệu ấy tay anh chị không? Lại còn dám lên giọng nữa, tán gái như mày ai mà đổ!”

Mọi người xung quanh hiếu kỳ xúm lại xem. Đánh được một hồi, thấy nạn nhân cũng đã toe tua tan nát, Tuyết Vũ mới ngừng lại:

- Lần sau mà để chị còn nhìn thấy mày thì khỏi có đường về luôn nhá!

Nói xong cô lại xiêu vẹo bước đi. Chợt có người chặn ngang trước mặt cô. Tuyết Vũ quát lên:

- Lại tên khốn nào nữa thế?

- Tên khốn lần này là anh đây!

Tuyết Vũ ngẩng đầu lên nhìn:

- À là Lâm Phong đáng ghét! Anh tới đây làm gì?

Lâm Phong cau mày, anh ngán ngẩm nhìn bộ dạng lúc này của cô:

- Hiểu Khiết nhờ anh tới! Để anh đưa em về!

Tuyết Vũ khoát tay:

- Làm gì còn nhà mà về! Không ... Tôi không muốn về !

Lâm Phong dịu giọng:

- Được rồi, không về nhà em vậy!

Tuyết Vũ ngoan ngoãn hơn. Lâm Phong dìu cô ra chỗ xe anh. Cũng chẳng còn cách nào, anh đành đưa cô về nhà mình.

Con bé này không biết từ bao giờ lại tập tành thói xấu uống rượu vào rồi gây sự thế nhỉ? Đã vậy trên xe còn nôn ra cả người anh. Dem được cô lên đến tầng 15 nhà anh đúng là một kỳ tích.

Anh đặt cô lên giường rồi kéo chăn đắp cho cô. Tuyết Vũ là chúa quậy phá khi uống rượu. Lát nữa thế nào cô cũng đập chăn lung tung cả lên.

Anh ngồi lặng bên cô hàng giờ. Người con gái ấy chưa bao giờ anh quên được. Chỉ tiếc rằng thời gian không bao giờ có thể quay trở lại để anh có thể làm lại từ đầu. Nhất định anh sẽ không ra đi để cô phải chịu khổ một mình trong khoảng thời gian đó. Lâm Phong nhớ lại lần gặp bố của Tuyết Vũ tháng trước. Ông đến tìm anh và cho hay chính bệnh tình của ông đã khiến Tuyết Vũ rời bỏ anh để theo Đồng Thiên Đức, cả những nguyên nhân sâu xa dẫn đến cảnh ngộ hôm nay. Ông cầu xin anh: “Tuyết Vũ vẫn còn chưa biết việc đó, xin cháu hãy ở bên chăm sóc nó giúp ta! Ta biết điều này thật ích kỷ nhưng xin cháu hãy ở bên khi nó đau khổ và cần sự giúp đỡ. Có thể Đồng Thiên Đức yêu nó thật lòng nhưng cũng không ngoại trừ việc con bé sẽ bị tổn thương bởi tình yêu đó. Xin hãy thay ta bảo vệ cho Tuyết Vũ !”

Mọi việc anh suy nghĩ bấy lâu nay đã có câu trả lời. Cuối cùng thì chính anh là người đã đẩy Tuyết Vũ ra khỏi cuộc đời mình. Anh còn có tư cách gì để trách cô chứ. Một người mà ngay đến nỗi bạn gái mình rơi vào cảnh nguy hiểm cũng không hề hay biết thì làm gì có quyền can thiệp vào cuộc sống hiện tại của cô ấy. Chỉ vì anh quá nhu nhược nghe theo lời sắp xếp của gia đình mà bỏ cô lại nên bây giờ kết quả mới thành ra như thế! Anh đúng là quá ngu ngốc. Không biết đã bao lần anh đã tự dẫn vật mình, trong mỗi giấc mơ, trong mỗi bữa ăn và cả khi anh bước qua những nơi có nhiều kỷ niệm của hai người . Tất cả đã quá trễ, cô đã có niềm hạnh phúc mới. Thiên Đức có lẽ là một lựa chọn sáng suốt hơn anh. Con người quả quyết và cương nghị đó, anh tin chắc Thiên Đức sẽ khiến cô hạnh phúc. Nhưng sao Valentine này cô lại đi uống rượu một mình thế này? Hai người xảy ra chuyện gì rồi sao?

...

26. Chương 26

Ánh sáng chiếu trực tiếp vào mắt khiến Tuyết Vũ tỉnh dậy. Cô nhìn xung quanh rồi dụi mắt. “Có phải mình đang mơ không? Đây là đâu vậy?” Tuyết Vũ vỗ vỗ cái đầu vẫn còn hơi nhức.

- Em dậy rồi sao?

Tuyết Vũ quay lại, cô ngơ người.

- Anh...

Lâm Phong mỉm cười đôn hậu:

- Hôm qua em uống say, là Hiểu Khiết nhờ anh đến đón em!

Tuyết Vũ thầm trách cái con bạn vô duyên này, ai không nhờ lại đi nhờ Lâm Phong. Chỉ tại cô không nói cho Hiểu Khiết biết được mối quan hệ trước đây giữa hai người nên mới thế. Giờ thì đẹp rồi. Hiểu Khiết ới là Hiểu Khiết .

Lâm Phong vẫn kiên nhẫn đứng đợi ở cửa:

-Em rửa mặt rồi xuống nhà nhé! Anh nấu bữa sáng xong rồi đấy!

-Dạ!

Tuyết Vũ chỉ còn nước gật đầu. Tình cảnh khốn khổ của cô lại bị Lâm Phong thấy được. Thật xấu hổ!

Bát cháo cà rốt giữa bàn bốc hơi lên nghi ngút. Thơm quá! Tài nấu ăn của Lâm Phong vẫn là giỏi nhất! Anh mỉm cười nhìn cô. Bụng đói từ tối hôm qua không ăn hết chỗ này mới lạ. Vậy mà chưa kịp nuốt trôi miếng đầu tiên, Tuyết Vũ đã gần như bị sặc.

- Dương Tuyết Vũ ! Em ra đây!

Trời ơi là Thiên Đức, sao anh biết cô ở đây? Không được rồi, nếu nhìn thấy bộ dạng cô lúc này anh sẽ giết cô mất. Lâm Phong nhìn Tuyết Vũ lo ngại:

- Anh đi mở cửa!

Tuyết Vũ rói lên. Cô bèn chạy vào trong phòng ngủ. Mặc kệ anh, là anh sai chứ đâu phải cô. Việc gì cô phải sợ.

Dù nghĩ vậy nhưng Tuyết Vũ vẫn thấp thỏm không yên. Cô trùm chăn kín mít.

Lâm Phong vừa mở cửa Thiên Đức đã vội xông vào nhà. Nhìn quanh một lượt, anh quay sang hỏi Lâm Phong:

-Cô ấy đâu?

-Trong phòng ngủ!

“Phòng ngủ?” Lại còn như vậy nữa. Phên này chắc anh phải nhốt cô ở nhà cô mới thôi đi gây chuyện.

Thiên Đức ngán ngẩm nhìn Tuyết Vũ cuộn tròn trong chiếc chăn như một con mèo nhỏ.

-Dậy đi!

-Không!

-Anh bảo em ngồi dậy!

Tuyết Vũ vẫn bướng bỉnh:

- Không em không muốn! Em không về nhà nữa!

Thiên Đức trợn mắt:

- Em vừa nói cái gì?

Tuyết Vũ gào lên:

- Em không muốn về đó nữa! Anh đi mà tìm Bạch Băng ấy! Em ngán anh tận cổ rồi!

Thiên Đức ngạc nhiên:

-Em nói cái gì vậy? Mau theo anh về nhà!Chúng ta nói chuyện!

-Không! Em không thích!

-Vậy à?

Thiên Đức lật tấm chăn ra, anh bế thốc cô trên vai rồi đi ra cửa. Tuyết Vũ quơ tay chân loạn xạ:

- Anh làm cái gì vậy? Mau bỏ em xuống!

Thiên Đức vẫn im lặng đi tiếp. Ra đến cửa, anh nói với Lâm Phong:

- Cảm ơn cậu đã chăm sóc cho cô ấy tối qua nhưng tôi mong nếu chuyện này còn tiếp diễn, xin hãy báo cho tôi!

Lâm Phong chỉ biết im lặng gật đầu. Tuyết Vũ nhìn anh vẻ có lỗi. Cô chắc đã làm phiền anh nhiều lắm. Sau này có dịp cô sẽ mời anh một bữa. Còn bây giờ cô phải nghĩ cách làm sao để thoát khỏi Thiên Đức cái đã.

-Thả em xuống đi! Đồ tồi!

-Lại còn dám gọi anh là đồ tồi nữa đấy?

-Sao không? Anh là đồ tồi thì em bảo là đồ tồi chứ sao nữa! Chẳng lẽ em cứ phải gọi anh là ông hoàng?

-Một đêm không về nhà mà lại dám cả gan như thế đấy! Chút nữa về em chết với anh!

Tuyết Vũ hất hàm:

- Để xem ai sợ ai!

Hai người họ cứ như ở chỗ không người trong khi hàng chục con mắt ở xung quanh nhìn vào. Nếu ai đó quay lại chắc sẽ thành trò cười cho thiên hạ mất.

Ra đến cổng chung cư, Trần Lương đã chờ sẵn phía trước. Thiên Đức đặt cô vào trong xe một cú rõ đau. Anh đẩy cô vào bên trong rồi ngồi xuống bên cạnh. Trần Lương lại lái xe quay về nhà. Suốt đường đi, Tuyết Vũ không thém nói gì, cứ quay mặt sang phía cửa sổ. Thiên Đức cố gắng hỏi mấy lần có chuyện gì nhưng cô không nói, chỉ ứa nước mắt, cô tức đến nghẹn mất. Thiên Đức càng lo lắng hơn, anh chẳng hiểu mình đã làm sai chuyện gì mà lại khiến cô khóc nhiều đến thế. Vừa dừng xe trước cổng nhà, Tuyết Vũ đã mở cửa xe rồi chạy vào nhà. Cô lên lầu rồi tự nhốt mình trong phòng mặc Thiên Đức nói hết lời. Sau cùng Thiên Đức đành bỏ cuộc, anh lặng lẽ đi về phòng. Tuyết Vũ nằm trên giường khóc thút thít như một đứa trẻ. Gần 7h, dì Trương dùng khóa dự phòng mở cửa mang vào cho cô bát cháo nóng.

Bà nhẹ nhàng vỗ về cô như một người mẹ, Tuyết Vũ ôm lấy bà òa khóc. Cô kể lại việc mình chờ Thiên Đức thế nào rồi thấy anh và Bạch Băng đi cùng nhau ra sao, nỗi ảm ức của cô khi bị anh phản bội. Dì Trương hiểu ra mọi chuyện, bà nhìn vào mắt cô mỉm cười:

-Cô hiểu nhầm cậu ấy rồi! Tối qua chủ tịch tám giờ đã về tới, bảo tôi và lão Trần chuẩn bị mọi thứ để tạo bất ngờ cho phu nhân, mọi thứ đều sẵn sàng nhưng phu nhân lại không về khiến chủ tịch rất lo lắng, cậu ấy gọi cô nhưng không được.

Tuyết Vũ sững sờ:

-Nhưng còn Bạch Băng?

-Hình như là xe cô ấy bị hỏng thì phải, tôi nghe Trần Lương nói vậy!

Vậy là cô đã hiểu lầm anh thật sao? Tuyết Vũ cúi mặt xuống. Cô không chịu hỏi anh cho kỹ để nghe anh giải thích mà chỉ tự mình suy đoán. Cô sai thật rồi.

Dì Trương dịu dàng nói:

- Thế nào? Phu nhân có định qua chỗ chủ tịch không đây, từ sáng đến giờ cậu ấy cũng không hề ra khỏi phòng.

Tuyết Vũ gật đầu. Cô lau vội nước mắt rồi chạy tới phòng anh. Cửa không khóa, cô đẩy cửa bước vào. Thiên Đức vẫn ngồi bên bàn làm việc, anh không làm gì cả chỉ ngồi bất động trên ghế.

Tuyết Vũ rón rén đứng trước anh. Thiên Đức cũng chẳng buồn nhìn cô. Giọng Tuyết Vũ nhỏ nhẹ:

-Thiên Đức!

-Em về đi! Giọng Thiên Đức lạnh tanh, chắc anh giận lắm.

-Em xin lỗi. Hình như em hiểu nhầm anh rồi!

Thiên Đức vẫn không nhìn cô, chỉ nói:

- Anh bảo em về đi, anh không muốn thấy em nữa!

Tuyết Vũ thực sự lo sợ. Chẳng lẽ Thiên Đức lại không cần cô nữa sao. Cô lắp bắp:

-Em... Vì em thấy anh đi cùng Bạch Băng tối qua. Cô ấy...

-Cô ấy thì sao? Em thật quá trẻ con rồi. Anh chỉ cho cô ta quá giang một đoạn mà thôi! Có cả Trần Lương nữa, em không chịu hỏi một ai mà đã làm ầm lên rồi! Lại còn qua đêm ở nhà bạn trai cũ nữa, em...

Tuyết Vũ khóc nức lên. Cô thấy sự giận dữ của Thiên Đức. Anh thật sự đang rất giận, cô chợt nghĩ có khi nào anh sẽ không bao giờ tha thứ cho cô không. Cô nói trong nước mắt:

- Vì em không đẹp bằng cô ấy! Không giỏi giang như cô ấy! Tính tình lại trẻ con không dịu dàng như cô ấy! Em lại gặp anh muộn hơn cô ấy, anh yêu cô ấy ba năm nhưng chúng ta chỉ gặp nhau mới sáu tháng. Em... Em sợ mất anh! Em rất sợ !

Thiên Đức ngẩn người, anh không ngờ cô lại mặc cảm đến thế. Thiên Đức đứng dậy, anh đi về phía cô. Nhẹ nhàng ôm cô vào lòng anh nói:

-Có thể cô ấy đẹp hơn em, thông minh hơn em, dịu dàng hơn em, gặp anh trước em nhưng có một điều cô ấy không bằng em, đó là bây giờ và mãi mãi sau này anh chỉ yêu em chứ không bao giờ yêu cô ấy!

-Thật không anh? Tuyết Vũ khẽ hỏi. Thiên Đức gật đầu, anh xoa đầu cô "Ngốc quá!"

Tuyết Vũ mỉm cười, Thiên Đức lau nước mắt cho cô rồi anh đặt một nụ hôn trên trán cô. Cô tin anh! Trên đời này chỉ cần lời anh nói cô sẽ tin, sẽ không khiến anh và cô phải hiểu lầm thêm một lần nào nữa.

27. Chương 27

Cứ ngỡ cuộc sống này sẽ mãi yên bình và lặng lẽ như cả hai mong muốn, nhưng Thiên Đức đâu ngờ được chuyện mà anh không bao giờ muốn Tuyết Vũ biết lại kéo cô ra khỏi cuộc đời anh.

Một buổi sáng đầu xuân, một người phụ nữ trung niên đứng trước biệt thự. Vẻ xa hoa và cao quý hiện lên trên người phụ nữ lạ mặt đó. Tuyết Vũ không biết đó là ai chỉ thấy nét biến sắc hiện lên trên gương mặt của tất cả người làm. Mãi sau này cô mới biết đó là mẹ Thiên Đức. Một nghệ sĩ piano nổi tiếng ở nước ngoài. Lần đầu tiên gặp, Đồng phu nhân nhìn cô dò xét. Bà ấy hỏi rất nhiều và sau mỗi câu trả lời của cô là một cái lắc đầu hay tiếng thở dài thất vọng. Tuyết Vũ cúi mặt, cô biết bà ấy là đang đánh giá cô và tất nhiên kết quả không hề tốt chút nào.

Thiên Đức trở về nhà vội vàng, có lẽ dì Trương đã báo cho anh. Thái độ của anh đối với mẹ mình thật lạ. Anh nói ra những lời lạnh lùng như thể bọn họ là người dưng. Rồi bà ấy rời đi, im lặng như lúc mới đến. Trông Thiên Đức có vẻ không vui. Tuyết Vũ không hiểu chuyện gì đã khiến anh và mẹ mình trở nên xa cách đến vậy. Cô im lặng ngồi xuống bên cạnh anh an ủi. Cô biết Thiên Đức không có thói quen nói nhiều, bất kể việc gì, anh muốn nói thì sẽ cho cô biết. Thiên Đức gượng cười với cô. Tay anh khẽ vuốt lên tóc cô, anh không muốn gánh nặng của anh đè lên vai cô.

Từ sau lần đến thăm đột ngột của mẹ anh, bà không đến lần nào nữa nhưng nhiều chuyện cứ liên tiếp xảy ra khiến cô và anh không có nhiều thời gian bên nhau. Một tai nạn ở công trường xây dựng khi Thiên Đức đang xem xét công trình. Thiên Đức chút nữa đã xảy ra chuyện nếu không có Bạch Băng lúc đó đang đến tìm anh đỡ giúp. Kết quả cô bị thương nặng, chấn thương ở đầu khiến một bên tai trái của cô không còn nghe được. Bác sĩ bảo sẽ giúp cô nhanh chóng phục hồi. Có lẽ đối với một người bình thường thì việc đó ảnh hưởng không nhiều nhưng một nghệ sĩ như Bạch Băng, chuyện đó thực sự ảnh hưởng không nhỏ. Tuyết Vũ biết mọi việc nghiêm trọng nên cô càng cố gắng chăm sóc Bạch Băng nhiều hơn. Nhưng có một điều cô không hề nghĩ tới. Đó là việc mẹ Thiên Đức gần như có mặt ngay lập tức khi chuyện xảy ra. Có vẻ tình cảm giữa hai người họ khá tốt, giống như đã thân thuộc từ lâu vậy.

Tuyết Vũ tự trấn an lòng mình. Bạch Băng quen với mẹ Thiên Đức có gì là lạ. Nhưng bà ấy đối với cô còn không bằng một góc cho Bạch Băng. Nói không tủi thân thì chắc chắn là nói dối.

Hơn hai tuần trong bệnh viện, hôm nay Bạch Băng được về nhà. Thiên Đức cũng đã đến. Tuyết Vũ đang dọn đồ giúp Bạch Băng thì nghe được lời đề nghị của mẹ Thiên Đức, cô giật mình ngẩng đầu lên.

- Theo mẹ thấy con nên đưa Bạch Băng về ở biệt thự Đồng gia một thời gian, con bé đang bị thương, lại sống một mình...

Tuyết Vũ sững người, cô không phải không nghĩ đến chuyện này, chỉ mong là nó không bao giờ xảy ra, vậy mà...

Thiên Đức không cần suy nghĩ, anh nói thẳng:

- Không nên như vậy, Bạch Băng là nghệ sĩ nổi tiếng, nói về nhà con cũng đã khiến người ta dị nghị rồi. Con sẽ nhờ một hộ lý đến chăm sóc cô ấy!

Nghe lời nói kiên định của con trai, Đồng phu nhân cũng không dám nói gì thêm. Tuyết Vũ cảm thấy nhẹ lòng, biết được Bạch Băng là người yêu cũ của Thiên Đức lại sống cùng nhà với vợ chồng cô, quả thực không dễ dàng gì.

Đúng như lời Thiên Đức, anh thuê một người đến nhà Bạch Băng. Tuyết Vũ cũng thường xuyên qua đó thăm hỏi, lần nào cô cũng bắt gặp mẹ Thiên Đức ở đó. Không hiểu sao bà ấy rất lạnh lùng với cô còn đối với Bạch Băng thì hoàn toàn trái ngược. Nói Tuyết Vũ không tủi thân thì đúng là sai hoàn toàn, hơn bất cứ ai cô không mong muốn mối quan hệ giữa bà và cô như những câu chuyện mẹ chồng nàng dâu trên tivi.

28. Chương 28

Chưa hết lo lắng với Đồng phu nhân, cô lại sợ mất Thiên Đức. Anh lúc này bận rất nhiều việc, thời gian ở bên cô cũng ít hơn. Anh không còn quan tâm đến cô nhiều hơn trước, cô nghe Trần Lương nói trong công ty đang có mấy việc quan trọng nên cô cũng buông xuôi. Nhưng mọi thứ cứ dần xấu đi khiến cô càng cảm thấy lo lắng.

Một lần thấy đã hơn mười giờ đêm anh chưa về, cô gọi điện thoại cho anh thì một giọng nói khác nghe máy. Là Bạch Băng. Tuyết Vũ lặng người. Vẫn biết Bạch Băng đã cứu anh, anh quan tâm đến cô ấy là chuyện bình thường nhưng đến khi tưởng tượng cảnh bọn họ ở cùng nhau hiện ra trước mắt, cô không khỏi xót xa. Cô cam tâm chịu đựng vì không muốn anh mệt mỏi hơn. Cứ như vậy cô dần dần tự làm đau mình lúc nào không hay.

...

Mấy hôm nay tâm trạng của Bạch Băng rất thất thường. Cô luôn cảm thấy có tiếng gì đó trong tai mình. Đi kiểm tra thì bác sĩ bảo đó chỉ là vấn đề tâm lý. Người y tá đến báo lại với Thiên Đức, anh dành miễn cưỡng đến xem thử. Tình trạng Bạch Băng đúng là không tốt chút nào, mấy ngày cô bị mất ngủ, mắt sưng húp lên, người gầy như chiếc lá gió có thể thổi đi bất cứ lúc nào. Thấy Thiên Đức đến cô mới an tâm nằm ngủ một lúc. Bà Đồng đề nghị anh đến chăm sóc cô mấy ngày. Nhìn thấy Bạch Băng như vậy anh cũng không đành lòng, cũng không tiện từ chối bởi vì do anh nên cô mới bị thương.

Không thể nói thật với Tuyết Vũ, anh đành nói dối cô là đi công tác mấy ngày. Thiên Đức không muốn cô suy nghĩ lung tung. Ban ngày anh ở trong phòng làm việc với ban lãnh đạo qua mạng, buổi tối anh nằm ở ghế sofa trông chừng Bạch Băng. Tâm trạng cô cũng dần khá hơn. Anh định ngày mai trở về, anh nhớ Tuyết Vũ đến quay quắt, ngày nào cũng nhìn hình cô dường như là chưa đủ, anh thật thích cảm giác ôm cô trong tay. Nghĩ đến đây, khóe miệng anh không tự chủ nhếch lên một nụ cười thỏa mãn.

Thiên Đức đang ngồi trong phòng làm việc xử lý một số giấy tờ thì đột nhiên Bạch Băng bước vào. Cô đột ngột ôm lấy anh từ phía sau khiến anh không hề phòng bị, Bạch Băng bắt đầu khóc nức lên. Thiên Đức bàng hoàng, anh vội đẩy cô ra nhưng cô nhất quyết không buông, giọng cô hơi khàn:

- Thiên Đức, cho em ôm chút thôi! Vừa rồi em gặp ác mộng, thấy mình bị người ta ức hiếp, nhìn quanh lại chẳng thấy anh đâu! Em sợ lắm.

Thiên Đức ngẩn người, giống như bao người đàn ông khác anh không thích nhìn thấy nước mắt của phụ nữ. Người như cô lại khiến anh không nở hơn. Gặp nhau năm mười lăm tuổi lúc đó cô còn là một đứa trẻ cha mẹ vừa mới ly hôn. Trông cô lúc đó rất tội nghiệp, anh vì chính đôi mắt đượm buồn đó mà tình nguyện ở bên cô lúc nào không hay. Bất giác anh đưa tay lên vỗ vỗ vào vai cô như ngày xưa, dịu dàng nói:

- Không sao chỉ là một giấc mơ mà thôi!

Thiên Đức không hề biết rằng phía bên ngoài Tuyết Vũ đang đứng lặng gần như sụp đổ. Cô mang cháo đến cho Bạch Băng, người giúp việc không biết cô là vợ anh, chỉ nói Bạch Băng đang ở trong phòng. Cô đẩy cửa lại nhìn thấy cảnh tượng này. Anh đang ôm trong tay một người con gái khác, lòng cô đau thắt. Vậy mà cô còn tưởng anh đi công tác, hóa ra anh lại dối cô ở đây cùng Bạch Băng. Tuyết Vũ cảm thấy nghẹn nghẹn ở cổ, ở nhà cô còn cố gắng học đàn lên để làm cho anh chiếc áo ùa đông sắp tới, vậy mà...

Không muốn chứng kiến cảnh này thêm một giây nào nữa, cô lặng lẽ ra về. Trước khi đi chỉ dặn với người hộ lý đừng nói rằng cô đã tới.

Tuyết Vũ ngồi lặng rất lâu trong quán cà phê, mọi thứ cứ nhảy múa xung quanh khiến cô cảm thấy đau đầu. Bản nhạc buồn vang lên thật hợp tâm trạng, cô cười cay đắng. Anh nói dối cô đi công tác vậy mà bản thân mình lại ở bên người yêu cũ, anh chăm sóc, lo lắng cho cô ấy đến như thế, vậy mà lại lừa cô khiến cô cảm thấy như mình là một con ngốc không hơn không kém. Phải rồi, cô và anh mới gặp nhau mấy tháng, đến với nhau bằng hôn nhân bị anh ép buộc, còn anh và Bạch Băng yêu nhau ba năm cô lấy gì để đấu lại cô ấy. Còn chưa kể nhan sắc, tài hoa cô cũng không có gì để thắng được Bạch Băng. Cô ấy lại còn dám hy sinh bản thân mình để cứu anh, tình yêu của Bạch Băng dành cho Thiên Đức sâu nặng đến thế. Có lẽ Thiên Đức đã sớm hối hận, có lẽ anh đối với cô chỉ như một thói quen, sống cùng nhau lâu ngày thành ra không thấy là không được. Cô đối với anh là tình yêu khắc cốt ghi tâm nhưng tình cảm anh dành cho cô là thứ gì cô không hề biết rõ. Ngay từ ban đầu anh đã cảm hận cô, đem cô ra làm trò đùa, đối xử với cô lạnh lùng hơn cả người ngoài, vậy mà chỉ cần anh thay đổi cô lại quên đi những việc trước kia. Cả khi cô bị thương anh cũng muốn lợi dụng cô để che mắt Bạch Băng. Giống như người ta từng nói yêu càng nhiều hận càng sâu. Có lẽ với Bạch Băng anh vì quá yêu nên mới luôn dùng cô để giầy vò cô ấy. Tuyết Vũ đưa lên miệng một muống cà phê. Miệng cô đắng ngắt. Không phải là người pha chế không bỏ đường mà vì trong lòng cô đang rất đắng.

29. Chương 29

Đang bàn thần trong quán cà phê, mẹ Thiên Đức đột nhiên gọi điện cho cô. Bằng một giọng nói lạnh lùng như quỷ dữ, bà ấy bảo cô về nhà ngay lập tức. Tuyết Vũ lập cập đứng dậy, cô như người máy không cảm xúc đi về nhà.

Vừa bước vào phòng khách cô nhìn thấy Đồng phu nhân đang ngồi đó, dù không có tâm trạng nhưng cô vẫn lễ phép chào. Đáp lại cô là một cái nhìn ghê sợ, giọng bà ấy sắc lạnh:

- Dương Minh là bố cô đúng không?

Tuyết Vũ thoáng giật mình, sao bà ấy lại nhắc đến bố cô lúc này. Tuy vẫn không hiểu cho lắm nhưng cô vẫn gật đầu:

- Vâng!

Đồng phu nhân cười lớn, nụ cười khiến người ta cảm thấy ớn lạnh. Tuyết Vũ run run, cô cảm nhận được có điều gì đó kỳ lạ đang diễn ra.

- Cô có biết tại sao Thiên Đức chấp nhận lấy cô không? Tôi tin rằng quá trình hai người sống bên nhau cũng không mấy vui vẻ nếu không muốn nói là ngột ngạt.

Tuyết Vũ ngẩn người. Lý do anh kết hôn với cô ư? Cô cũng đã từng thắc mắc điều đó hàng trăm lần nhưng sau khi anh và cô trải qua nhiều chuyện, hạnh phúc sống bên nhau, cô lại không muốn nghĩ về điều đó nữa. Bây giờ nhắc lại, trong lòng cô không khỏi chột dạ.

Ánh mắt bà Đồng nhìn cô sắc bén:

- Không biết chứ gì? Vậy cô có biết tại sao bố cô, đại luật sư tiếng tăm một thời tại sao lại mất bóng trên chính trường hay không?

Tuyết Vũ thắc mắc, sao Đồng phu nhân lại nhắc tới chuyện này? Mấy năm trước cô cũng từng hỏi bố mình tại sao ông lại bị tước bằng luật sư, ông nói là do sai sót trong một vụ kiện. Tuyết Vũ thấy ánh mắt ông buồn bã nên cô cũng không tìm hiểu thêm. Bây giờ bà ấy nhắc lại, cô cảm thấy có cái gì không đúng lắm.

Giọng Đồng phu nhân lạnh lẽo:

- Bố cô, đại luật sư tiếng tăm một thời đã đâm chết người, cô biết điều đó chứ?

“Cái gì?” Đồng phu nhân sao lại bảo bố cô gây tai nạn chết người, nguyên nhân này thật khiến cô run rẩy. Không phải giống như bố cô từng nói, chỉ là một sai phạm trong một vụ án thôi sao?

Đồng phu nhân thấy biểu hiện của cô, khuôn mặt bà ta hiện lên nụ cười khinh miệt:

- Người bị Dương Minh đâm phải chính là chủ tịch tập đoàn Đồng Gia, cũng chính là chồng ta, bố của Thiên Đức!

Tuyết Vũ ngồi bệt xuống sàn, đầu cô ong lên. Hóa ra là như vậy, Tuyết Vũ cảm thấy mọi thứ dần sụp đổ trước mắt. Cảnh vật cứ mờ dần đi khiến cô chẳng kịp nghĩ được gì. Cô không tin, cô không tin những lời nói này là sự thật. Vậy Thiên Đức kết hôn cùng cô...

- Nó chính là muốn báo thù cô nên mới làm vậy!

“Báo thù” Thiên Đức thực sự là vì nguyên nhân này sao? Vậy nên anh mới quyết định lấy cô, hạ nhục cô khiến cô đau khổ đủ đường. Anh cuối cùng cũng chỉ có một mục đích duy nhất là trả thù cho người cha quá cố của mình. Cô giật mình nghĩ lại, không biết trong khoảng thời gian sống cùng nhau, anh đã bao lần muốn bóp chết cô. Đã hận đến như thế thì sao anh lại còn cứu giúp bố cô, Tuyết Vũ không thể tin nổi. Nước mắt cô giàn dụa, thì ra bấy lâu anh luôn căm hận cô đến thế. Vậy mà cô không hề biết gì cam tâm sống bên anh, tưởng rằng hạnh phúc anh mang lại là hiển nhiên mà không biết đằng sau là cả tấm bi kịch.

Nhìn thấy Tuyết Vũ, bà Đồng cũng không khỏi xót xa:

- Chuyện mười năm trước, người cũng đã chết rồi, bố cô cũng đã phải trả giá cho tội lỗi của mình, ta thực sự không muốn nghĩ tới nữa. Ta biết cô chỉ là một người vô tội bị nó kéo vào, ta cũng không ngờ nó lại chọn

bước đường hôm nay. Dừng lại đi, hai đứa đến với nhau chẳng có kết quả gì tốt đẹp đâu! Vừa rồi ta thấy cô từ nhà Bạch Băng đi ra, chắc cô đã hiểu, cả đời này Thiên Đức chỉ yêu Bạch Băng mà thôi, cô đừng tiếp tục cố chấp khiến cả hai phải chịu tổn thương nữa.

Tuyết Vũ quệt nước mắt, cô từ từ đứng dậy, giọng cô hơi khàn nhưng kiên định vô cùng:

- Tôi muốn nghe Thiên Đức nói trực tiếp, chỉ cần anh ấy nói tôi nhất định sẽ tin.

30. Chương 30

Đồng phu nhân lắc đầu bất lực. Tuyết Vũ lao người ra khỏi nhà. Ngồi trên chiếc taxi, cả người cô run run, nước mắt chảy ra không thể kiểm soát. Cô không muốn nghĩ gì lúc này, đầu cô đau chết đi được. Ánh mắt cô vô hồn nhìn cảnh vật trước mặt, nếu đi chậm hơn một chút, thời gian nghe anh nói dài hơn một chút, có phải cô sẽ đỡ đau đớn hơn không? Sự thật quá tàn khốc khiến cô không thể tin nổi. Nếu anh thừa nhận... Nếu như anh nói tất cả đều đúng... Tuyết Vũ không dám nghĩ tiếp.

Đến dưới khu chung cư nhà Bạch Băng, tay cô run rẩy bấm số điện thoại của anh.

Thiên Đức vội vàng đi xuống, anh không ngờ là Tuyết Vũ lại biết anh ở đây, hỏi người hộ lý mới biết lúc trưa cô có đến. Thiên Đức không khỏi lo lắng, anh sợ cô hiểu nhầm, lại suy nghĩ bậy bạ. Thấy đôi mắt đỏ hoe của Tuyết Vũ, anh vội chạy đến phía cô. Chưa kịp giải thích điều gì, cô đã giơ tay đánh anh một bạt tai. Thiên Đức sững người, anh tưởng cô đang giận nên vội nói:

- Nghe anh nói đã, Bạch Băng cô ấy...

Chưa kịp để anh nói hết, Tuyết Vũ đã cắt ngang:

- Không liên quan đến việc đó, em muốn hỏi anh, lý do tại sao ban đầu anh muốn lấy em?

Thiên Đức lặng người, anh mơ hồ thấy được Tuyết Vũ đã nhận ra được điều gì đó. Tuyết Vũ đưa đôi mắt đầy nước nhìn anh. Thiên Đức nhìn cô mà đau lòng, anh phải trả lời cô sao đây?

Tuyết Vũ khóc nức lên, cô đánh mạnh vào vai anh:

- Nói! Vì sao? Có phải là anh muốn trả thù bố em, người lái xe đâm chết bố anh không? Có phải vậy không nên anh mới hành hạ, sỉ nhục em như thế?

Thiên Đức khẽ gật đầu. Cuối cùng cô cũng đã biết hết mọi chuyện. Nhìn thấy vẻ đau đớn trên gương mặt Tuyết Vũ, anh càng đau đớn hơn, anh vô thức đưa tay lên định lau nước mắt cho cô thì bị cô gạt đi.

- Anh hận bố tôi đến thế vậy sao cuối cùng lại cho ông ấy một quả thận, cứ lặng yên nhìn ông ấy chết không phải vui hơn sao? Có phải anh muốn giúp ông ấy để tôi bán thân làm thú vui cho anh đầy dẫy phải không? Có phải anh muốn khi ông ấy tỉnh lại nói cho ông biết sự thật để ông đau lòng mà tự mình dần vật hơn không? Phải không?

Thiên Đức thở hắt ra, có gì để anh biện minh cho chính mình nữa, anh ôm vai cô khẽ nói:

- Đúng là ban đầu, anh có ý định như vậy, muốn hành hạ em, muốn làm em đau khổ, muốn bố em tỉnh dậy biết được mọi chuyện phải cắn rứt cho đến chết. Nhưng sau khi anh gặp em, nhìn em lương thiện như thế, thuần khiết như thế, anh lại không muốn em phải chịu bất cứ tổn thương nào. Ngay khi em nói là em sẽ mãi ở bên cạnh anh, ý định trả thù của anh đã tiêu tan từ lúc đó. Anh tự đấu tranh với chính bản thân mình, em chính là con gái của kẻ thù, một người anh không nên yêu nhưng rồi lý trí không thắng nổi trái tim anh. Anh thật sự muốn suốt đời này sống bên em, quên hết đi mọi chuyện. Anh đã yêu em từ lúc nào không hay, sâu nặng đến nỗi anh không biết thoát ra khỏi nó bằng cách nào.

Tuyết Vũ cười giễu cợt:

- Yêu? Anh đang định viết tiểu thuyết sao? Anh yêu tôi mà lại chạy đến đây trong khi tôi ở nhà chờ đợi như một con ốc. Trong lúc hai người vui vẻ bên nhau thì tôi lại nằm dài trên giường một mình cô đơn. Anh hận bố tôi đến thế còn nói là yêu tôi. Nói đi! Trong cuộc sống này có ai là không phạm phải sai lầm, sao anh cứ muốn đào sâu nó lên? Lúc anh nhìn thấy hoàn cảnh của chúng tôi, anh không hả dạ chút nào sao? Khi đó tôi vẫn không hiểu nổi tại sao bố tôi lại gấp rút đưa tôi sang Mỹ đến thế, ngay khi bà tôi qua đời cũng không thông báo cho tôi. Đến lúc trở về tôi mới hay bà tôi chỉ đột ngột ra đi sau khi tôi ra nước ngoài một tháng. Tôi đã rất giận ông ấy cho đến khi ông ấy ngã bệnh. Bây giờ tôi mới hiểu thì ra chính là vì nguyên nhân này! Anh có tư cách gì mà nói yêu tôi!

Tuyết Vũ gần như hét lên, giọng cô khàn đục. Cô nhìn sâu vào mắt anh, người đã từng khiến cô yêu đến tha thiết, người khiến cô tin tưởng hơn bất kỳ ai, vậy mà cuối cùng đằng sau lớp mặt nạ ấy chỉ còn lại sự hận thù đáng sợ.

Thiên Đức hồi hận, lần đầu tiên anh hồi hận về những gì mình đã làm, biết không thể giải thích thêm điều gì, anh càng siết chặt vòng tay, cô ở trong lòng anh dường như đang run lên. Thiên Đức cảm thấy lòng đau vô cùng.

Phải nói thế nào cô mới hiểu đây? Phải nói thế nào cô mới tha thứ cho anh đây? Phải nói thế nào thì hai người mới trở lại như ngày xưa đây?

Giọng Thiên Đức dịu xuống, anh như đang dè dặt điều gì:

- Hãy hiểu cho anh, anh thực sự rất yêu em, chưa bao giờ có đủ can đảm để tưởng tượng một ngày không có em. Những điều anh nói hoàn toàn thật lòng, cho dù ngày trước có ra sao thì tất cả đều đã là quá khứ rồi, quên đi và sống hạnh phúc bên anh, có được không?

Tuyết Vũ hất cánh tay anh, cô vô thức lùi lại, giọng cô run run:

- Không đâu, chuyện của ngày hôm nay hoàn toàn không thể thay đổi. Đáng lẽ ban đầu chúng ta không nên gặp nhau, không nên ảo tưởng về một hạnh phúc không bao giờ có. Anh đi đi, rời khỏi tầm mắt tôi, tôi không muốn thấy anh thêm một lần nào nữa, tất cả đã kết thúc rồi.

Nói xong, Tuyết Vũ vội chạy đi, cô không muốn nhìn thấy vẻ đau khổ trên gương mặt anh để rồi phải mềm lòng quay lại. Mẹ anh nói đúng, cô và anh ở bên nhau hoàn toàn không có kết cục gì tốt đẹp chi bằng sớm giải thoát cho cả hai. Bạch Băng là một người con gái tốt, cô ấy sẽ khiến anh hạnh phúc. Lòng cô không khỏi xót xa, những tưởng tình yêu của mình là trong sáng, thuần khiết nhưng cuối cùng chỉ còn lại những mảnh vỡ khiến cô phải rỉ máu.

31. Chương 31

Tuyết Vũ ngồi bên bờ sông lạnh vắng, không biết đã bao lâu. Chân cô tê đến nỗi không thể đứng lên, những làn gió lạnh đã làm khô đi nước mắt nhưng cô vẫn thấy đau rát cổ họng. Cô bấm điện thoại, tay hơi run. Đầu dây bên kia là một giọng nói ấm áp khẽ vang lên:

- Alo! Tuyết Vũ hả con?

Sau vài giây im lặng, Tuyết Vũ cắn chặt môi, thanh âm của cô không còn trong trẻo như thường ngày nữa, giọng cô khàn đục:

- Bố, có phải bố đã gây tai nạn hại chết bố của anh ấy không?

Ở đầu dây bên kia không một tiếng động, sự im lặng lạnh lẽo bao trùm. Ông Dương thở dài:

- Con đã biết hết rồi sao?

Tuyết Vũ không dè dặt được cảm xúc, cô khóc nức lên:

- Phải, con biết hết rồi, chúng con cũng đã kết thúc rồi. nhưng sao con mãi chẳng tin được đây là sự thật. Bố ơi nói cho con biết mọi chuyện chỉ là giả đi, là ác mộng phải không bố?

Ông Dương nén chặt lòng mình, ông biết lúc này con gái mình đang đau đến nhường nào:

- Bố xin lỗi!

Tuyết Vũ ghen ngào:

- Sao bố chưa từng nói cho con biết, sao lại đẩy con đi để âm thầm chịu đựng một mình? Sao bố khiến con trở thành một người con bất hiếu đến thế này?

- Xin lỗi con, bố đã quá ích kỷ, quá mất cảnh giác để phạm phải sai lầm khiến cuối cùng con phải chịu hậu quả do bố gây ra, bố thật sự không có can đảm để nói ra sự thật với con!

Tuyết Vũ cố giấu đi tiếng nấc xót xa bên trong cổ, lòng cô như đang cuộn chặt lên, trái tim dường như cũng đang vỡ vụn:

- Anh ấy đi rồi, con phải rời xa anh ấy thôi! Đau lắm bố ạ, con chưa từng nghĩ nó lại đau đến mức ấy! Con phải làm gì bây giờ, chẳng thể chạy đến bên anh ấy rồi nép vào lòng như một đứa trẻ tìm nơi ấm áp. Chúng con chỉ có thể bước cùng nhau tới đây thôi!

Đầu dây bên kia, ông Dương dường như cũng cảm nhận được nỗi đau của Tuyết Vũ, việc mà ông làm lại khiến cô phải chịu tổn thương. Ông liệu có thể làm gì được, đáng lẽ ra ông nên chết từ giây phút trên tòa năm đó thì có lẽ mọi việc cũng sẽ không đi đến bước đường hôm nay.

...

Hiếu Khiết nhẹ nhàng khoác chiếc áo lên người Tuyết Vũ, cô dường như không còn sức để khóc nữa. Tuyết Vũ tựa đầu vào vai Hiếu Khiết.

Hiếu Khiết lặng nhìn ra chiếc xe đằng xa. Thiên Đức đang ngồi ở đó, cô tin chắc tình cảnh anh cũng chẳng khá hơn Tuyết Vũ là bao. Vừa rồi cô mới biết Tuyết Vũ là phu nhân chủ tịch tập đoàn Đồng Gia. Thiên Đức gọi điện cho cô, giọng anh lạc đi vội vã nhờ cô đến chỗ Tuyết Vũ.

Cảm nhận được nỗi đau của Tuyết Vũ, Hiếu Khiết chỉ ngồi im lặng bên cô. Hoàng hôn buông xuống, Hiếu Khiết khẽ nói với Tuyết Vũ: “Tối rồi, chúng ta về thôi!”

Tuyết Vũ không hề phản kháng. Cô đứng dậy bước đi bên Hiếu Khiết như một cái máy, đôi mắt trống rỗng vô hồn.

...

32. Chương 32

Thiên Đức trở về nhà sau khi thấy Tuyết Vũ đã đến nhà của Hiếu Khiết. Anh ở bên ngoài bờ sông nhìn thấy vai cô run lên từng hồi lại càng đau lòng hơn. Đến khi Hiếu Khiết đưa Tuyết Vũ về nhà anh cũng không dám bước đến, anh sợ cô nhìn thấy anh lại càng phần uất nhiều hơn. Nỗi đau mà anh gây ra cho cô quá lớn. Anh đã từng lo sợ mọi việc ngày hôm nay xảy ra rất nhiều lần, lần nào cũng khiến anh ngủ không ngon giấc. Anh cứ nghĩ sẽ giấu được cô cả đời nhưng không ngờ mọi việc lại xảy ra nhanh đến vậy. Có lẽ anh đã làm quá nhiều việc có lỗi khiến cô và anh mãi không thể đi hết cuộc đời cùng nhau được.

Thiên Đức nắm tay lên vô lăng, anh phải làm sao cô mới có thể quay về? Tuyết Vũ, cái tên thân thuộc đó, biết bao giờ anh mới có thể đứng trước mặt cô gọi lên...

Ngày ngày Thiên Đức sau khi tan làm thường trở về rất sớm. Anh ngồi trong quán café gần công ty Tuyết Vũ chờ cô. Có thể sẽ trễ một chút nhưng chắc chắn gương mặt cô sẽ hiện ra trước mặt anh. Vẫn đôi mắt còn ướt ươn nỗi buồn, vẫn nụ cười còn hơi gượng gạo nhưng cô đã mạnh mẽ hơn lúc trước. Anh chậm chậm

đi theo chiếc xe buýt chở cô về nhà, lâu hơn một chút sẽ theo cô đến cửa hàng ăn nhanh. Anh ngồi lặng rất lâu nhìn cô qua tấm cửa kính. Cô có thói quen ăn mỳ sau khi chúng đã nở hết. Anh đã nhắc cô rất nhiều lần nhưng cô chỉ cười bảo làm vậy mỳ sẽ nhiều hơn. Sau khi cô rời xa anh, khoảng thời gian chờ mỳ chín lại dài hơn một chút. Anh không biết cô sẽ vui hơn hay buồn hơn nữa.

Hiếu Khiết gọi điện cho anh, bảo Tuyết Vũ đang tìm một vật gì đó rất quan trọng. Cô ấy cứ vô thức tìm trong khi Hiếu Khiết biết nó đang ở nhà anh. Nghe vậy, Thiên Đức vội vàng trở về nhà lấy giúp cô. Anh đi qua phòng mẹ mình thấy cửa mở, anh định vào chào một tiếng rồi đi nhưng chợt một giọng nói khác vang lên trong phòng khiến anh dừng lại. Là Bạch Băng. Sao cô lại ở đây?

- Mọi chuyện hình như không ổn cho lắm! Tuyết Vũ cũng đã rời đi nhưng sao Thiên Đức mãi không ngó ngang đến cháu vậy hả bác?

Là giọng của Bạch Băng, cô đang nói gì vậy? Sao lại có Tuyết Vũ ở đây? Thiên Đức chưa kịp hiểu ra điều gì thì Đồng phu nhân lên tiếng:

- Bạch Băng, cháu an tâm đi. Nó chỉ đang đau khổ một thời gian, một thời gian nữa nó sẽ hiểu ra và đến bên cháu thôi!

Bạch Băng thở dài:

- Chúng ta đã tốn sức đến thế, cả việc mạo hiểm tính mạng cũng đã bày ra, nếu anh ấy còn không quay lại thì đúng là quá uổng công rồi.

“Bày ra?” Bạch Băng đang nói gì vậy, lẽ nào việc cô bị thương đều là sự sắp đặt từ trước sao. Thiên Đức không tin nổi vào tai mình.

Tiếng mẹ anh đều đều:

- Con bé đó cũng rất tốt nhưng tiếc là nó và Thiên Đức không thể đến bên nhau, bác chỉ mong cháu chăm sóc tốt cho Thiên Đức thôi! Nói cho con bé đó biết sự thật đúng là quá tàn nhẫn.

Đến lúc này Thiên Đức không thể nhịn nổi, anh đẩy cửa bước vào, sắc mặt không bao giờ u tối đến thế. Cả Bạch Băng và bà Đồng đều giật mình kinh ngạc. Giọng anh giận dữ:

- Thì ra mọi việc đều là một màn kịch. Mẹ và cô ấy đã lừa con. Cô - anh chỉ vào Bạch Băng đang run lên - cắt ngay lập tức cho tôi!

Bạch Băng hoảng sợ vội chạy tới níu áo Thiên Đức, cô van xin:

- Thiên Đức, em biết em sai rồi nhưng tất cả cũng chỉ vì em quá yêu anh! Em không muốn mất anh! Hãy tha lỗi cho em, trở về bên em đi, quên cô gái đó! Cô ta không xứng có được anh!

Thiên Đức cười giễu cợt:

- Là tôi không xứng có cô ấy, mười năm không gặp cô đúng là quá trơ trẽn, suốt cuộc đời này tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho cô, biến đi ngay đừng để tôi thấy cô thêm lần nào nữa!

Bạch Băng ngã khụy xuống sàn. Cô không ngờ kế hoạch cô dày công sắp đặt tỉ mỉ lại bị anh trong phút chốc nhìn thấu. Cô khóc nức lên nhưng đối với anh bây giờ những giọt nước mắt đó chỉ là giả tạo, một sự giả tạo khiến người ta ghê tởm.

Đồng phu nhân ở bên cạnh thấy thế vội đỡ lời:

- Con đừng trách con bé, nó chỉ là...

- Cả mẹ nữa, con không ngờ mẹ lại cùng cô ta khiến Tuyết Vũ tổn thương. Bọn con giờ đã chia tay rồi, mẹ vui chưa?

- Thiên Đức, con bé đó không hợp với con, đừng nghĩ đến nó nữa!

Thiên Đức cười đau khổ:

- Mười năm trước khi bố ra đi, Bạch Băng rời khỏi, đối mặt với cảnh công ty đứng bên bờ vực phá sản, mẹ có nhớ con đã từng nói điều gì không? Con từng nói mình đã lựa chọn con đường bất hạnh nhất, đi ngược

lại với chính bản thân con, cố gắng làm mọi cách không từ thủ đoạn đấu tranh với những kẻ đang lăm le muốn cướp công ty. Con cứ ngỡ rằng mình suốt đời sẽ tàn độc nhẫn tâm như vậy cho đến khi con gặp cô ấy. Con nhục mạ cô ấy biết bao lần, làm cô ấy đau khổ bao nhiêu lần nhưng khi con đề nghị muốn giải thoát cho cô ấy thì cô ấy không ngại mà vẫn ở bên con. Trái tim lương thiện ấy sao mẹ lại có thể bóp chặt nó. Mẹ biết không: cô ấy đau con còn đau hơn!

Bà Đồng sững sờ, bà không nghĩ người con gái nhỏ bé ấy lại có thể khiến con trai bà hạnh phúc. Không sai, lúc chồng bà, chủ tịch Đồng quá cố ra đi, cả công ty hỗn loạn vô cùng, Thiên Đức lúc đó đã không từ thủ đoạn đàn áp lũ cáo già trong công ty đang lăm le cướp đi Đồng Gia. Gây dựng được tập đoàn lớn mạnh như hôm nay, không biết anh đã dắc tội với biết bao người. Bà cứ nghĩ rằng, anh dồn nén nỗi hận thù để sống một cách với con gái kẻ thù nhưng bà đã nhầm. Nhìn những giọt nước mắt hiếm thấy rơi trên khuôn mặt anh, bà không khỏi xót xa. Cuối cùng người khiến anh bất hạnh nhất chính là bà.

...

33. Chương 33

Sau giờ nghỉ trưa, Hiểu Khiết đưa Tuyết Vũ đến bệnh viện. Không hiểu sao mấy hôm nay Tuyết Vũ không ăn được cơm. Cô cảm thấy rất khó chịu trong người. Hễ ngồi thấy mùi chua là cô không thể chịu nổi, phải vào phòng vệ sinh nôn mấy lần. Hiểu Khiết thấy vậy rất lo lắng, cô không nói cho Thiên Đức biết tình hình, định sau khi có kết quả sẽ nói cho anh. Sau lần đó Thiên Đức thường xuyên hỏi thăm tin tức Tuyết Vũ qua cô. Nghe chuyện của hai người, ban đầu cô rất ghét Thiên Đức nhưng sau này nghĩ lại cô cũng thông cảm cho anh, hơn nữa bây giờ anh lại lo lắng cho Tuyết Vũ đến thế.

Cầm tờ xét nghiệm trong tay, Tuyết Vũ không tin nổi vào mắt mình. Cô ngồi yên trên hàng ghế bệnh viện rất lâu. Cô có thai, cái thai đã được năm tuần tuổi. Cô và anh chia tay rồi bây giờ cô lại có con của anh. Tuyết Vũ bàng hoàng nghĩ đến những ngày sắp tới, cô phải làm sao đây?

Hiểu Khiết ngồi bên cạnh cũng không khỏi chạnh lòng:

- Nói với anh ấy nhé! Anh ấy còn rất yêu cậu! Hôm nào cũng gọi điện hỏi thăm tình hình của cậu!

Tuyết Vũ lắc đầu, cô làm sao có thể nói với anh kia chứ? Hai người đã chia tay rồi, cô không muốn dùng đứa con để níu kéo anh:

- Không đâu giữa hai bọn mình thực sự đã kết thúc rồi, mình không muốn làm phiền anh ấy nữa.

- Vậy còn đứa con thì sao? Cậu không thể giấu mãi, cũng chẳng biết làm sao để nuôi nó! Cậu không biết đâu, nuôi con một mình rất khó!

Tuyết Vũ cười nhẹ:

- Không sao mình có thể tự lo được. Mình định xin về làm ở chi nhánh Đà Nẵng, cũng đã làm đơn rồi. Về đó có thể mọi việc sẽ tốt hơn. Cậu cũng đừng liên lạc với Thiên Đức nữa, mình không muốn dây dưa với anh ấy.

Hiểu Khiết thở dài, cô làm sao không lo lắng chứ, nhưng nếu Thiên Đức biết chuyện, mọi việc liệu có thể tốt hơn không? Hiểu Khiết định chờ tâm trạng Tuyết Vũ bình ổn hơn sẽ nói cho anh. Cô đành chiều theo Tuyết Vũ:

- Tùy cậu vậy!

...

Bạch Băng đến bệnh viện, mấy hôm nay tâm trạng cô không tốt lắm, lại phải đi gặp bác sĩ tâm lý. Thiên Đức giờ đây đã đơn phương chấm dứt hợp đồng với cô, ngay cả nhìn anh cũng không thêm để mắt tới. Đang đi ra thì cô bắt gặp Tuyết Vũ. Trên tay Tuyết Vũ đang cầm tờ giấy xét nghiệm của khoa sản. Hơi tò mò

Bạch Băng quyết định đi theo. Cô không tin nổi vào tai mình. Tuyết Vũ có thai rồi. Hai người bọn họ có thể sẽ tái hợp. Không, cô không muốn điều đó. Thứ mà cô không có được thì ai cũng phải không có. Chính Tuyết Vũ đã làm lu mờ đi hình ảnh cô trong tâm trí anh, chính cô ta đã khiến anh rời xa cô mãi mãi. Dù cô không có anh thì Tuyết Vũ cũng không thể có được. Bạch Băng nắm chặt tay.

...

Có con rồi mọi việc lại càng khó khăn hơn cho Tuyết Vũ, cơ thể cô đã gầy nay lại còn mệt mỏi hơn. Cô hầu như không ăn được gì, cứ ngửi thấy mùi là cô không chịu được phải vào nhà vệ sinh nôn mấy lần. Những lúc quá mệt cô đều sờ tay lên bụng mình nói nhỏ như để con cô có thể nghe thấy:

- Bảo Bối của mẹ à, chịu khó một chút có được không, hai tuần nữa thôi chúng ta sẽ về chỗ ông ngoại, lúc đó con muốn hành hạ mẹ kiểu gì cũng được, bây giờ đừng quậy nữa nhé.

Như thể đứa trẻ nghe được lời cô nói, bụng cô không còn khó chịu nhiều nữa.

Cứ như vậy cô âm thầm chịu đựng một mình. Mỗi đêm đều rất nhớ Thiên Đức nhưng Tuyết Vũ chỉ biết khóc thầm. Số phận đã khiến anh và cô không thể bên nhau, có anh trong cuộc đời, dù chỉ một thời gian ngắn nhưng cô hạnh phúc vô cùng, cô không hối hận ban đầu đã chọn con đường đó. Nếu như hai người không phải đến với nhau bằng thù hận, có thể bây giờ Bảo Bối của cô sẽ được sống trong một gia đình đầy đủ, có thể bây giờ cô đã được anh ôm vào lòng nâng niu. Tuyết Vũ cắn chặt răng, hạnh phúc cô tưởng là gần bên hóa ra lại cách xa như vậy.

34. Chương 34

Một buổi tối, sau khi tăng ca, Tuyết Vũ cầm túi xách định đi về nhà thì bỗng có một cuộc điện thoại gọi đến, là Bạch Băng. Chần chừ một lát, cô quyết định nghe máy.

- Tôi đang ở quán cà phê bên cạnh công ty cô, có thể nói chuyện một chút được không?

Tuyết Vũ quyết định đến gặp Bạch Băng, không biết cô ta sẽ nói gì nhưng cô vẫn đi đến. Có lẽ đây là cuộc nói chuyện cuối cùng trước khi cô rời đi. Tuyết Vũ không giấu nổi tiếng thở dài. Rốt cuộc cô chính là vì muốn biết tin tức của Thiên Đức. Cô muốn biết bây giờ anh thế nào, một lần cuối thôi rồi cô sẽ không quan tâm đến nữa, an lòng mà bước ra khỏi cuộc đời anh.

Tuyết Vũ lặng nhìn ly sữa nóng trước mặt. Từ lâu cô đã bỏ thói quen uống cà phê, bây giờ cô chỉ muốn là những điều tốt nhất cho con mình. Bạch Băng ngồi đối diện, cô ta uống một ngụm cà phê, ánh mắt dừng lại trên bụng Tuyết Vũ có chút lạnh lẽo hiện lên:

- Cô sống tốt chứ?

Tuyết Vũ không nói chỉ gật đầu. Bạch Băng nói tiếp:

- Chúng tôi sắp kết hôn rồi!

Tuyết Vũ kinh ngạc, sao có thể nhanh như vậy? Ngực cô bỗng nhiên đau thắt, trái tim như bị ai bóp nghẹn. Cô không tin nổi vào tai mình. Thiên Đức – anh sắp kết hôn với người trước mặt cô sao? Thì ra anh là người như thế, vừa mới chia tay cô hôm trước thì hôm nay đã có thể vui vẻ bên người mới rồi. Cô đúng là quá ngu ngốc mới âm thầm chịu đựng nỗi đau này, hằng đêm luôn nhớ anh, luôn hy vọng có ngày hai người cùng nhau tái hợp, luôn tưởng tượng một ngày anh đến tìm cô xin tha thứ.

Nhìn thấy biểu hiện trên gương mặt Tuyết Vũ, Bạch Băng cảm thấy vô cùng hả hê. Khiến người khác đau lòng hóa ra dễ đến vậy.

- Có phải quá nhanh không? - Bạch Băng nói tiếp - chúng tôi có con rồi! Anh ấy nói không muốn con chúng tôi sinh ra trong một gia đình không đầy đủ. Mẹ anh ấy cũng rất vui, nói là sẽ ở lại chăm sóc cháu luôn.

Giọng Bạch Băng tràn ngập hạnh phúc trong khi Tuyết Vũ gần như dờ dẩn. Bạch Băng cười lạnh. Cô ta ra đòn cuối cùng:

- Vậy nên cô đừng làm phiền anh ấy nữa, đừng khiến anh ấy cảm thấy có lỗi nữa, cô cũng muốn anh ấy hạnh phúc phải không? Tôi chính là hạnh phúc của anh ấy? Xin hãy để chúng tôi yên, con tôi nó thực sự cần có bố!

Đến lúc này Tuyết Vũ không thể chịu đựng nổi nữa. Trong người cô cảm thấy rất khó chịu, trái tim lúc này dường như đang ngừng đập, cổ họng cô khô khốc như bị ai bóp nghẹn. Cô đứng dậy quay mặt bước đi.

Tuyết Vũ vô thức lao ra đường, khuôn mặt đã thấm đẫm lệ. Anh không cần cô nữa rồi, anh đã có một cuộc sống mới tốt đẹp hơn. Anh cũng chẳng còn yêu cô nữa, muốn cô đừng làm phiền anh. Bọn họ mới là một gia đình, “gia đình” - đã bao lâu cô còn vọng tưởng có thể cùng anh xây dựng nên một gia đình hoàn chỉnh nữa kia chứ? Bây giờ cô có tư cách gì để chen vào giữa bọn họ. Anh có con rồi, vậy Bảo Bối của cô thì sao đây, nó cũng cần một gia đình hoàn chỉnh. Cô khóc trong vô vọng, tiếng cô vang lên nghe thật bi thảm. Tuyết Vũ không kịp thấy ánh đèn ô tô đang ánh lên màu sắc đáng sợ. Tiếng còi xe inh ỏi. Một tiếng va chạm mạnh vang lên kinh hãi.

...

Tuyết Vũ tỉnh dậy trong bệnh viện. Cô nhìn thấy Hiểu Khiết đang đứng bên cạnh, vẻ mặt rất lo lắng. Hơi choáng váng, cô vô thức đưa tay sờ lên bụng. Đột nhiên cảm thấy có gì đó mất mát, Tuyết Vũ hét lên kinh hoàng: “Con của mình, Hiểu Khiết con của mình đâu rồi!”

Hiểu Khiết cố ghìm nước mắt. Cô ôm chặt Tuyết Vũ:

- Bảo Bối đã lên thiên đường rồi!

Tuyết Vũ gào lên trong vô vọng. Đáy mắt hiện lên nỗi đau không ai chịu nổi. Con cô đi rồi, Bảo Bối của cô đi rồi. Cô đúng là một người mẹ đáng nguyên rủa nhất thế gian, ngay cả con mình cũng không thể nào bảo vệ được. Tuyết Vũ không ngừng đánh vào ngực mình. Cô tự dần vặt chính bản thân, đều tại cô không tốt, đều tại cô bất cẩn, tất cả đều tại cô. Con cô còn chưa thành hình nữa, chắc nó phải đau lắm. Tuyết Vũ khóc nức lên. Hiểu Khiết bên cạnh cũng không thể nén được nước mắt. Bác sĩ đành phải chích một mũi thuốc an thần cho Tuyết Vũ, cô mới có thể thiếp đi.

35. Chương 35

Mấy hôm sau, Tuyết Vũ vẫn bản thân như vậy. Cô ôm chặt cuộn len đan áo cho con. Lúc cô sinh con chắc đã là mùa đông rồi. Mùa đông rất lạnh, cô phải tự tay đan những chiếc áo ấm áp cho con mình. Nước mắt cô chảy dài, Tuyết Vũ nhìn ra khung cửa sổ lạnh lẽo. Cô lẻ đôi chân bị thương đến gần đó. Cô nhìn ra ngoài trời, ngỡ là con mình đang ở trên một đám mây nào đó. Bảo Bối mỉm cười vẫy tay chào cô. Tuyết Vũ đưa tay lên mỉm cười, khóe miệng cô mấp máy: “tạm biệt con”.

...

Tiếng chuông điện thoại bên bàn vang lên. Là điện thoại của Hiểu Khiết, nhưng cô ấy đã đi ra ngoài mua đồ ăn rồi. Tuyết Vũ cầm điện thoại lên. Cô nhìn dãy số, là Thiên Đức gọi đến. Tay Tuyết Vũ buông thông xuống, sao anh vẫn gọi cho Hiểu Khiết, không phải cô ấy đã nói gì với anh rồi chứ? Suy nghĩ một lúc, Tuyết Vũ đưa máy cho người y tá đang chỉnh bình nước biển bên cạnh:

- Xin lỗi. Tôi nhờ chị một chút!

...

Một lát sau, Thiên Đức gọi lại. Người y tá bắt máy:

- Xin lỗi nhưng cô Giang đã đi ra ngoài rồi ạ! Ở đây là bệnh viện!

Thiên Đức chợt cảm thấy lạ, anh vội hỏi lại:

- Bệnh viện? Sao cô ấy lại đến đó?
- Bạn cô ấy vừa phá thai!

Thiên Đức không tin nổi vào tai mình, giọng anh run run:

- Bạn cô ấy? Là ai vậy?
- Bệnh nhân tên là Dương Tuyết Vũ!

Thiên Đức bàng hoàng. Anh lao đảo tựa người vào tường. Tuyết Vũ cô ấy phá thai sao? Là con của anh. Anh ném chiếc điện thoại. Không thể như vậy được. Cô soa có thể tàn nhẫn như vậy? Anh phải hỏi thẳng cô, không phải, đây không phải là sự thật.

...

Thiên Đức đi đến bên giường bệnh của cô. Tuyết Vũ đang chờ anh tới. Gương mặt cô tái nhợt nhưng thấy anh liền gắng gượng ngồi dậy. Thiên Đức giận dữ, giọng anh vang lên bất lực:

- Tại sao? Tại sao em lại làm vậy?

Tuyết Vũ hơi nhếch môi. Cô cười không nổi. Sao anh lại hỏi cô lý do, anh phải hiểu tất cả mới đúng chứ. Rất muốn nói là vì anh không cần cô nữa, là vì anh có một gia đình khác ở bên rồi, là anh cũng đã có con không cần đến Bảo Bối của cô. Là cô bắt cần chứ cô không hề cố ý. Nhưng cuối cùng những câu nói đó lại bị bóp nghẹn trong lòng không thể nào nói ra thành tiếng được.

Cô gượng cười:

- Là tôi muốn trả thù anh!

Tay Thiên Đức nắm chặt, anh không nhịn được đưa tay lên bóp chặt vai cô;

- Em hận tôi? Hận tôi vậy sao phải từ bỏ một đứa trẻ vô tội? Sao không tìm tôi mà lại hành động như kẻ sát nhân như thế? Em biết em đã làm gì không?

Tuyết Vũ cười lớn như một kẻ điên:

- Là tôi muốn anh biết tôi còn nhẫn tâm hơn anh. Anh hành hạ tôi suốt thời gian qua, tôi cũng nên cho anh thử nếm trải cảm giác đó nhỉ? Bị người khác giở trò sau lưng cảm thấy thế nào?

“Bóp.” Tay Thiên Đức giáng xuống gương mặt nhỏ nhắn của Tuyết Vũ. Thấy dấu tay đỏ trên gương mặt trắng bệch của cô, Thiên Đức chợt thấy hối hận. Tay anh run run, tia máu hằn lên trong đôi mắt Thiên Đức, anh tuyệt vọng đến tận cùng.

- Tôi đã nhìn nhầm em rồi, thì ra em độc ác đến vậy. Suốt cuộc đời này tôi nhất định không tha thứ cho em!

Thiên Đức rời khỏi đó, đôi vai anh hơi thấp xuống tựa không thể đứng vững được. Ở trong phòng, Tuyết Vũ cũng đang chết dần đi. Lần cuối hai người gặp nhau lại thành ra như thế. Hiểu Khiết ở bên ngoài đã chứng kiến hết mọi chuyện, cô nắm chặt tay Tuyết Vũ:

- Sao cậu không nói cho anh ấy biết? Sao không nói sự thật?

Tuyết Vũ cười cay đắng:

- Nói làm gì chứ? Anh ấy đã có một cuộc sống mới rồi. Bạch Băng và anh ấy cũng đã có con rồi. Mình nói ra chỉ thêm đau lòng cho cả hai mà thôi. Tàn nhẫn một chút có lẽ anh ấy sẽ dễ sống hơn, không còn vướng bận với mình nữa, an tâm sống thật hạnh phúc.

Hiểu Khiết ôm Tuyết Vũ vào lòng, nước mắt cứ tự nhiên rơi xuống. Hiểu Khiết khẽ than:

- Cậu thật ngốc! Thật quá ngốc!

36. Chương 36

Hai năm sau...

Tuyết Vũ nhìn cảnh vật bên ngoài xe. Mọi thứ hình như không thay đổi mấy so với lúc cô rời đi. Hiểu Khiết đang lái xe nhìn sang cô cũng khẽ cười:

- Cảm giác trở về thế nào? Không tồi chứ!

Tuyết Vũ bật cười:

- Vẫn thế thôi! Nghĩ nhiều làm gì ệt, đằng nào thì sau khi làm xong việc này mình cũng sẽ đi!

Hiểu Khiết tiếc rẻ:

- Ừm, buồn thật. Cũng may Vương tổng gọi cậu quay lại làm nốt việc này nếu không chắc cậu sẽ không thể về dự đám cưới của mình mất.

Tuyết Vũ bật cười:

- Có thật là ngẫu nhiên không? Vương Khánh Quân chẳng phải là chồng tương lai của cậu hay sao? Lời của cậu Vương tổng làm sao không dám nghe kia chứ?

Hiểu Khiết ngượng ngùng:

- Bị cậu đoán trúng rồi! Thực ra thì mình cũng không muốn lạm dụng chức quyền đâu!

Tuyết Vũ mỉm cười:

- Sao phải bí quan thế, mình nhất định sẽ đến mà, làm phù dâu cho cậu nữa, còn nếu nhớ thì cậu có thể đến Đà Nẵng gặp mình!

Hiểu Khiết bĩu môi:

- Cậu cứ đùa, biết vé máy bay đắt lắm không, vả lại Khánh Quân cũng sẽ không ỉnh đi xa đến vậy.

Tuyết Vũ tinh nghịch:

- Sao vậy? Anh ta sợ cậu chạy mất sao?

Hiểu Khiết cười hạnh phúc, ánh mắt cô lấp lánh niềm vui không che giấu:

- Anh ấy à, xa mình một ngày cũng sẽ không chịu nổi.

Tuyết Vũ không nhịn được cười khê:

- Cậu đúng là tự tin quá đáng. Hai người chuẩn bị cho hôn lễ đến đâu rồi?

Hiểu Khiết không giấu được vẻ hạnh phúc trả lời:

- Mình cũng không biết nữa, mọi việc Khánh Quân đều tự tay chuẩn bị. Anh ấy nói sẽ ỉnh một bất ngờ lớn!

Tuyết Vũ cũng mừng thay cho cô bạn, cô mỉm cười:

- Cậu thật hạnh phúc!

Nói xong Tuyết Vũ chợt thấy cay cay nơi khóe mắt. Thoáng thấy vẻ buồn bã xẹt qua trong đôi mắt Tuyết Vũ, Hiểu Khiết vội nói:

- Cậu cũng sẽ nhanh chóng tìm được hạnh phúc của mình thôi!

Tuyết Vũ không nói gì chỉ gượng cười, trong lòng nổi lên sự chua xót đến đau lòng. Đã qua lâu lắm rồi vậy mà nó vẫn đau đến vậy! Suốt hai năm cô luôn cố gạt mọi suy nghĩ về Thiên Đức nhưng những câu hỏi như anh đang làm gì vẫn luôn nhảy múa trong đầu cô. Ngày đó sau khi anh rời khỏi cô vội vã nhờ Hiểu Khiết xin ban lãnh đạo công ty ra nước ngoài du học. Lúc trước họ cũng đã nhắm vào cô nhưng vì Tuyết Vũ là

người đã có gia đình nên định chuyển qua người khác. Sau khi xuất viện ba ngày, cô vội vã lên máy bay đến một nơi xa lạ. Suốt ngày cô tập trung vào việc học cố nhắc mình không nghĩ tới anh. Không đọc báo cũng chỉ sợ nghe được tin tức về anh. Hai năm đối với cô còn dài hơn cả thế kỷ. Quay về, cô xin chuyển công tác đến nơi khác nhưng tổng tài ở đây lại nhờ cô giải quyết một vụ làm ăn quan trọng rồi mới có thể đi. Cũng không trách được họ, ở đây mới là trụ sở chính. Họ đã bỏ tiền ra nơi cô vậy nên sao có thể dễ dàng bỏ qua.

Một lần nữa quay về, mọi góc phố, con đường đều tràn ngập kỷ niệm giữa cô và anh. Tuyết Vũ cố giữ chặt trái tim mình, nó đang nhói lên, rất đau.

Tuyết Vũ ở nhờ nhà Hiểu Khiết, cô ấy sắp kết hôn nên đã sang chỗ Vương Khánh Quân. Lâm Phong cũng biết chuyện cô trở về. Thi thoảng anh lại đến thăm cô. Anh hỏi chuyện cô rất nhiều, Tuyết Vũ cảm thấy thoải mái hơn. Bây giờ cô đối với anh như một người anh trai vậy, mặc dù Tuyết Vũ biết anh vẫn là đang dành cho cô tình cảm như mấy năm trước. Có lần Hiểu Khiết đã khuyên cô chấp nhận tình cảm của anh nhưng Tuyết Vũ không đồng ý, có lẽ trong sâu thẳm tâm hồn cô vẫn còn hình ảnh của người đó.

37. Chương 37

Sau hai ngày nghỉ ngơi, Tuyết Vũ đến công ty. Công việc nhận được chính là thuyết phục nhà đầu tư ký hợp đồng mua bán vật liệu. Đối tác là chủ thầu Đồng Tâm, công ty mới nổi nhưng đã có tiếng trong ngành địa ốc. Dự án khách sạn Hoa Thiên lần này rất lớn. Nhìn qua số liệu, Tuyết Vũ khẽ than, nếu nhận được hợp đồng này, công ty cô sẽ hưởng được nguồn lợi không nhỏ.

Tuyết Vũ ngồi chờ rất lâu. Một công ty tầm trung như công ty cô làm sao có thể được Đồng Tâm để mắt tới được, đó là chưa kể bọn họ có rất nhiều đối thủ cạnh tranh. Hôm nay cô đến để đưa số liệu báo cáo trước, cũng chỉ là ăn may. Quyết định còn tùy vào phiên họp ngày mai giữa các nhà cung ứng. Tuy biết bọn họ khinh thường không tiếp nhưng cô vẫn cố chờ. Hai tiếng sau, người thư ký đi ra nói cô có thể vào gặp tổng giám đốc của bọn họ.

Tuyết Vũ khó khăn đứng dậy, chân cô đã tê hết. Bước vào văn phòng làm việc sang trọng đó cô thấy một người đàn ông lịch lãm đang ngồi sẵn ở ghế bành, anh ta mỉm cười chào cô:

- Cô Dương, mời ngồi!

Tuyết Vũ nhanh chóng trình bày mọi hạng mục đề ra trong bản hợp đồng. Bản kế hoạch này cô đã tự mình sửa chữa lại, hy vọng mọi việc sẽ thuận lợi.

Sau khi nghe cô trình bày xong, Lạc tổng mỉm cười nói với cô:

- Bản kế hoạch đó tôi rất thích nhưng đây là một hạng mục quan trọng, tôi cần nghe ý kiến của cấp trên.

Tuyết Vũ kinh ngạc. Lạc Thiên là tổng giám đốc của Đồng Tâm, cô nghe nói Lạc tổng này nắm quyền cao nhất, vậy còn có ai là cấp trên của anh ta?

Ngay lúc đó, cánh cửa văn phòng chợt mở. Lạc Thần đứng dậy cúi chào. Tuyết Vũ cảm thấy tim mình như sắp rơi ra ngoài. Một áp lực bỗng nhiên ủa tới đè nén lấy cô. Cô từ từ quay lại, Tuyết Vũ không tin nổi vào mắt mình. Thiên Đức, sao anh lại ở đây? Gương mặt đó vẫn quen thuộc đến vậy, chỉ là anh có gầy hơn, đôi mắt nhìn cô càng lạnh lùng khó đoán. Lạc Thần nói với Tuyết Vũ đang sửng sốt vì kinh ngạc:

- Cô Dương có lẽ không biết, Đồng Tâm là một công ty con của Đồng Gia. Đây là chủ tịch của chúng tôi.

Tuyết Vũ gượng gạo chào anh. Thiên Đức không đáp chỉ cầm lấy bản kế hoạch Lạc Thần đưa, đọc một hồi. Tuyết Vũ cảm thấy tim mình như rơi ra khỏi lồng ngực. Anh là vô tình hay cố ý? Sao lại lựa chọn công ty cô? Sao lại chờ đúng lúc cô quay trở về? Cô rùng mình, chẳng lẽ giống như lời anh nói hai năm trước, anh là muốn trả thù cô vì đứa con sao? Thiên Đức nhìn chằm chằm tập tài liệu trước mặt nhưng anh chẳng thể xem được chữ nào. Đúng, là anh dày công sắp đặt kế hoạch chờ cô trở về. Hai năm sống trong nỗi hận với cô, anh muốn đến đây xem cô ra sao, có tự dằn vặt mình giống như anh không. Nhưng khi thấy

cô hoàn toàn chẳng có việc gì, lại trở thành trưởng phòng của một công ty liên doanh, anh không khỏi tức giận. Thiên Đức ném tập tài liệu xuống bàn, giọng anh mỉa mai:

- Cái này mà cô gọi là kế hoạch đây hả? Chẳng ra một thể thống gì, hợp tác với các người, cô nghĩ chúng tôi điên sao?

Tuyết Vũ ghen hòng, cô hoàn toàn tưởng tượng đến cảnh tượng này nhưng đến khi nó xảy ra cô lại không thể chịu được. Tay cô nắm chặt, cô không nghĩ anh lại nhìn cô bằng ánh mắt khinh miệt như thế, anh có tư cách gì kia chứ? Tuyết Vũ cố kìm lòng, cô nhẹ nhàng nói:

- Vậy tôi xin phép!

Nói xong cô lặng lẽ lấy túi xách đi ra cửa. Thiên Đức nhìn theo cô, cứ ngỡ rằng sau khi hạ nhục cô sẽ rất hả hê nhưng cuối cùng anh lại cảm thấy vô cùng xót xa. Vẫn là dáng người mảnh khảnh đó, vẫn là gương mặt tựa như thiên thần đó nhưng sao hôm nay anh lại thấy xa lạ đến vậy. Lạc Thần dường như cũng nhận ra điều gì đó kỳ lạ. Ngay từ ban đầu khi Thiên Đức thành lập Đồng Tâm mà không công bố nó là công ty con của Đồng Gia, anh đã cảm thấy khó hiểu, lại còn giành dự án Hoa Thiên rồi chọn Vương Quân làm một trong những nhà cung ứng tạm thời nữa. Bây giờ thấy thái độ của chủ tịch với cô gái trước mặt, Lạc Thần dường như nhận ra điều gì. Anh ta khẽ thở dài, hóa ra tất cả chỉ vì một cô gái.

38. Chương 38

Đang đi ra khỏi văn phòng của Lạc Thần, Tuyết Vũ còn chưa hết bàng hoàng thì đã bị một bàn tay kéo lại, cô giật mình. Thiên Đức không nói gì kéo cô đi xuống thang thoát hiểm. Anh dừng lại ở một góc khuất không ai thấy. Đẩy cô vào tường, anh nhìn cô rất lâu. Đôi mắt chứa đầy nỗi niềm không nói nên lời, cô trừng mắt nhìn anh không chút cảm xúc. Như không chịu nổi sự lạnh đậm của cô, anh cúi người xuống, hơi thở nặng nề. Môi anh áp vào bờ môi mềm mại của cô. Không giống với những nụ hôn trước kia lúc hai người hạnh phúc, lần này nụ hôn của anh chứa đựng cả nỗi oán hận và sự chờ đợi mỗi mòn. Cô không hề đẩy anh ra cũng không hề đáp trả, đôi mắt lạnh như gió cuối thu vẫn mở to nhìn anh. Cuối cùng anh cũng buông cô ra. Tuyết Vũ lạnh lùng trừng mắt với anh. Thiên Đức nhìn cô, giọng nói có chút chế giễu:

- Môi em vẫn mềm như vậy. Hai năm qua chắc không có ai đụng vào, tôi rất hài lòng.

Tuyết Vũ căm ghét nhìn anh, anh dựa vào cái gì mà lại làm như thế, sắp đặt mọi thứ để hạ nhục cô. Chẳng lẽ anh vẫn chưa quên được? Chẳng lẽ với anh, Bạch Băng và con của hai người bọn họ vẫn chưa đủ sao?

Tuyết Vũ cố ngăn từ Bạch Băng ra khỏi miệng, cô không muốn nhắc thêm về người phụ nữ đó nữa. Giọng cô khinh miệt:

- Anh hiện giờ là đang muốn làm gì vậy? Tôi không ngờ anh lại dày công sắp đặt kế hoạch này, chẳng lẽ anh lại muốn tôi lần nữa quay trở về làm con rối bên anh sao?

Thiên Đức cười nhạt:

- Thì ra là vậy, em là đang tưởng tôi đang cố kéo em về lại bên tôi? Thật nực cười. Tôi chỉ là muốn nhắc nhở em, lời nói của hai năm trước tôi vẫn giữ trong lòng, tôi là người thù dai, em hãy sớm chuẩn bị đi!

Nói rồi Thiên Đức bỏ đi ngay tức khắc. Tuyết Vũ chỉ còn biết gục đầu vào tường, nước mắt chảy ra lúc nào không hay.

...

Tuyết Vũ ngồi lặng trên taxi, ngay cả câu hỏi của người tài xế, cô cũng phải mất rất lâu mới trả lời được. Cứ tưởng thời gian sẽ làm phai mờ tất cả, nhưng ngay giây phút gặp lại anh, cô biết cô đã nhầm. Thiên Đức trong lòng cô vẫn vẹn nguyên như vậy. Mấy năm trước vì trả thù cho người cha quá cố, anh đến tìm cô. Bây giờ để trả thù cho đứa con của hai người, anh lại đến tìm cô. Rốt cuộc cô đã làm sai điều gì. Tuyết Vũ nhớ lại mấy câu lúc nãy mà anh nói, trong lòng có chút run rẩy. Cô có dự cảm anh không phải nói suông.

Không được, cô không muốn hai người có bất kỳ quan hệ nào nữa. Ngày mai dự phiên họp xong, cô phải lập tức rời khỏi nơi này.

...

Sáng hôm sau, ở khách sạn King đã đầy đủ những gương mặt tiêu biểu trong ngành vật liệu xây dựng. Tuyết Vũ cùng trợ lý Mai cũng mang cặp tài liệu bước tới. Cô đi thẳng lên phòng hội nghị ở tầng năm. Tuy cô đoán được Thiên Đức sẽ làm điều gì đó nhưng cô không bận tâm. Nếu như anh thật sự là vì cô nên mới chọn Vương Quân, cô cũng không hề lo sợ. Ngay từ ban đầu Vương tổng đã ra chỉ thị, chỉ cần cô ký được hợp đồng, mọi việc còn lại đều có người khác giải quyết.

Đang miên man suy nghĩ chợt Tuyết Vũ nghe thấy tiếng hét ở phía trước. Cô vội vã chạy tới, thì ra trợ lý Mai của cô đứng phải một người. Nhìn đồng giấy lộn xộn trên sàn, Tuyết Vũ vội xin lỗi thay cho Mai Uyển Nhi rồi cúi người nhặt lấy. Người đàn ông kia quát to:

- Để yên đó!

Tuyết Vũ khựng lại. Cô thực không hiểu loại người này là gì, đã xin lỗi rồi anh ta còn tỏ thái độ như thế. Cô đỡ Uyển Nhi dậy. Nhặt xong tài liệu, người đàn ông kia nheo mắt nhìn hai người bọn cô:

- Các cô là người của công ty nào? Sao lại đụng phải tôi? Có phải muốn thăm dò bảng giá của CK chúng tôi không?

Hóa ra là người của CK. Rõ ràng anh ta vô tình đụng trước, bây giờ lại nói năng hàm hồ. Mai Uyển Nhi định lên tiếng chỉ trích kẻ đang nói nhăng nói cuội kia thì đã bị Tuyết Vũ ngăn lại. Cô mỉm cười lịch sự:

- Xin lỗi nhưng trợ lý của tôi chỉ vô tình đụng phải anh, chuyện đấu giá chẳng có quan hệ gì ở đây.

Anh ta lớn tiếng:

- Còn nói không phải, nếu như hôm nay chúng tôi bị rò rỉ thông tin gì, nhất định sẽ đến tìm hai người tính sổ.

Nói xong anh ta lách qua chỗ hai cô, lúc đi ngang còn cố tình đụng vào người Tuyết Vũ khiến cô loạng choạng suýt ngã. Mai Uyển Nhi ở bên thấy vậy tức giận vô cùng. Tuyết Vũ cười nhạt vội kéo tay cô bước đi. Cả hai không biết, một màn vừa rồi đã bị một người nhìn thấy hết. Không khí trong phòng điều khiển lạnh đi mấy độ.

39. Chương 39

Nhìn bản danh sách giá tiền vật liệu của các công ty hiện lên trên màn hình, Tuyết Vũ không mấy bất ngờ. Công ty cô tuy đã hạ đến mức thấp nhất nhưng suy cho cùng, một công ty nhỏ làm sao cạnh tranh với mấy tập đoàn lớn, giá cô đưa ra tuy đã giảm lược bớt nhưng vẫn không thể thấp bằng ba công ty phía trên kia. Tuyết Vũ trầm ngâm một lúc lâu, như vậy cũng tốt, anh và cô sẽ không có bất kỳ quan hệ gì ở đây nữa. Mai Uyển Nhi thấy nét bần thần trên mặt cô thì vội vàng an ủi. Tuyết Vũ cười gượng, đột nhiên trong lòng cô trống trải vô cùng, cũng không biết mình vì sao lại như thế.

Lạc Thiên ngồi ở vị trí chủ trì cũng bắt đầu xoay người lại đối diện với mấy nhà đầu tư. Anh nhìn qua một lượt mấy người trong phòng. Không biết có phải Tuyết Vũ bị hoa mắt hay không? Cô nhận thấy ánh mắt Lạc Thiên dừng trên người cô lâu hơn, khóe miệng nở nụ cười nhàn nhạt.

Giọng Lạc Thiên sắc sảo:

- Các vị ở đây cũng đã thấy kết quả.

Anh dừng lại một chút, nhìn vào phía đại diện công ty CK đang vui mừng vì giá của họ thấp nhất trong tất cả công ty, hiển nhiên bọn họ nghĩ mình sẽ được chọn. Lạc Thiên mỉm cười:

- Tuy nhiên, ngay từ ban đầu chúng tôi đã thông báo, buổi báo giá hôm nay chỉ là hình thức, chúng tôi sẽ tự mình lựa chọn nhà cung ứng thích hợp.

Cả phòng họp bắt đầu xì xầm, ai cũng thắc mắc với quyết định vừa rồi. Cả Tuyết Vũ cũng như vậy, rốt cuộc bọn họ đang muốn làm gì. Suốt mấy năm làm trong ngành cô chưa từng nghe qua chuyện này, chẳng lẽ Thiên Đức là vì cô...

Tuyết Vũ nhìn lên bảng danh sách trên màn hình. Quả không ngoài dự đoán của cô. Đồng Tâm chia vật liệu ra làm nhiều mảng, mỗi nhà cung ứng sẽ phụ trách một mảng, như vậy nếu tình huống bất lợi xảy ra, bọn họ cũng sẽ không bị động. Công ty Vương Quân đảm nhiệm phần đầu tiên cũng là phần quan trọng nhất: phần móng.

Chợt phía đại diện CK đứng lên lớn tiếng:

- Lạc tổng, tại sao lại không có chỗ cho CK chúng tôi, giá chúng tôi đưa ra là thấp nhất, về cơ bản chúng tôi đã thắng trong phần báo giá, các người ít nhất cũng nên cho chúng tôi một con đường chứ?

Lạc Thiên bình tĩnh trả lời:

- Giám đốc Từ, tuy giá các người đưa ra là thấp nhất nhưng như tôi đã nhấn mạnh ngay từ đầu, chúng tôi chỉ coi báo giá là phần tham khảo, phần quyết định phụ thuộc vào nhiều thứ. Cho tôi hỏi, ngài đã quên vụ sập nhà ở công trường Gia Long rồi sao? Nếu tôi không nhầm, CK các người cũng phải chịu một phần trách nhiệm.

Cả căn phòng chìm vào im lặng, người trong ngành không ai là không biết vụ này, vật liệu là từ phía CK cung cấp. Tuyết Vũ nghe nói, bọn họ đã dùng thép kém chất lượng để đưa vào xây dựng. Cũng may vụ tai nạn diễn ra trong đêm nên không có thiệt hại về người. Chủ thầu bọn họ tự mình giải quyết, nếu không chắc chắn CK không thoát khỏi pháp luật. Đại diện CK đỏ bừng mặt, anh ta lắp bắp:

- Các người... Đồng Tâm các người được lắm!

Nói xong anh ta vội thu dọn giấy tờ cùng trợ lý bỏ ra ngoài. Chờ bọn họ đi khuất, Lạc Thiên mới nói với những người còn lại:

- Thế nào? Quý vị đã hài lòng với kết quả chưa? Bây giờ chúng ta bắt đầu ký hợp đồng. Xin mời đại diện của mỗi công ty.

Tuyết Vũ tuy không thoải mái nhưng vẫn đặt bút ký. Lúc này cô đã nhấn tin cho Vương Khánh Quân, anh ta vui mừng lập tức bảo cô ký hợp đồng. Tuyết Vũ thở dài. Không biết là họa hay phúc nữa.

40. Chương 40

Nhưng có một điều Tuyết Vũ không thể ngờ đến là Đồng Tâm lại nhắm cô vào vị trí người phụ trách. Bọn họ nhất quyết dùng cô mặc cho Vương Khánh Quân nói hết lời. Là ý của Thiên Đức sao? Tuyết Vũ cười lạnh, anh lại dùng cách này để giày vò cô, thật không thể tưởng tượng nổi. Nhìn vẻ mặt chờ mong của Vương Khánh Quân, Tuyết Vũ đành đồng ý. Nói gì thì anh cũng là vị hôn phu của Hiểu Khiết bạn cô, cô ấy đã ở bên cô trong những lúc cô tuyệt vọng nhất. Chuyện làm ăn lần này có ảnh hưởng rất lớn đến uy tín và vị thế của Vương Quân trong ngành, cô làm sao từ chối. Thiên Đức đã mất công giăng bẫy, vậy thì cô cũng nên phối hợp một chút. Sau này hai người không ai nợ ai, anh cũng sẽ buông tha cô.

Mỗi ngày cô đều phải đến chỗ Đồng Tâm bàn công việc. Tuy người phụ trách chính là Lạc Thiên nhưng Tuyết Vũ vẫn không khỏi sợ hãi, có lúc cô vô thức quay đầu nhìn lại xem có phải Thiên Đức đã đến hay không. Cuối cùng vẫn là cô tự mình suy diễn, anh không hề xuất hiện thêm lần nào. Nhưng mọi bản kế hoạch cô đưa lên đều bị trả lại. Không biết bao đêm cô thức trắng rồi. Anh định hành hạ cô theo kiểu này sao. Tuyết Vũ cười cay đắng.

Hôm nay lại là một cái lắc đầu nữa. Tuyết Vũ không muốn chịu đựng thêm, thời gian cô ở lại đây cũng đã hơn một tuần vậy mà công việc chẳng có tiến triển gì. Cô giận dữ chạy tới Đồng Gia. Mấy người trong công ty nhận ra cô, bọn họ cúi chào nhưng Tuyết Vũ không để ý. Bây giờ nữ chủ nhân của bọn họ chẳng phải Bạch Băng sao? Cô không còn cảm thấy sợ hãi nữa. Đến tầng cao nhất, cô hùng hăng đẩy cửa phòng chủ tịch. Trần Lương nhìn thấy nhưng cũng không hề ngăn cản.

Đón cô là ánh mắt lạnh lẽo của Thiên Đức, anh nhìn cô mỉa mai:

- Sống trên đời hai mấy năm, em không được dạy là trước khi vào phòng của người khác thì phải gõ cửa sao?

Tuyết Vũ bỏ qua sự châm chọc của anh, cô bước tới đứng đối diện trước mặt anh, bắt đầu chất vấn:

- Chủ tịch Đồng, tôi không hiểu bản kế hoạch này có vấn đề gì mà anh hết lần này đến lần khác không đồng ý. Nếu có gì không thỏa mãn, xin anh trực tiếp cho ý kiến. Công ty nhỏ của chúng tôi nếu không đáp ứng được yêu cầu của các anh thì xin anh hãy buông tha, chúng tôi còn phải nuôi sống bản thân và gia đình, không ai rảnh chơi trò mèo vờn chuột với anh.

Thiên Đức dường như thích thú với biểu hiện của cô, anh nhìn thẳng vào mắt cô, khoe miệng nở một nụ cười nhàn nhạt:

- Mới chỉ như vậy mà em đã không chịu nổi rồi sao? Tôi đã đánh giá em quá cao rồi!

Tuyết Vũ hít sâu một hơi, giọng cô sắc lạnh:

- Đồng Thiên Đức, nếu anh muốn trả thù tôi, có rất nhiều cách, xin anh đừng lấy việc công trả thù riêng nữa. Công nhân, nhân viên công ty cũng cần nuôi sống gia đình mình.

Thiên Đức cười lạnh:

- Em thật có tâm, nếu không nói ra chắc không ai biết trước đây em lại tự tay giết chết con mình kia đấy.

“Giết chết con mình” thật buồn cười. Tuyết Vũ cô cả đời còn chưa dám cắt tiết gà sao lại có thể tự tay hủy đi một phần máu thịt của mình kia chứ? Tất cả chẳng phải đều do anh sao? Nhưng hai năm trước cô đã quyết định giấu đi mọi chuyện, bây giờ có đánh chết cô cũng sẽ không nói ra. Tuyết Vũ cắn chặt môi:

- Con là tôi phát hiện sau khi chúng ta chia tay nhau, tôi cảm thấy anh không có bất cứ quan hệ gì mặc dù anh là cha nó. Sinh nó ra hay không là tôi tự mình quyết định, anh không cần để tâm.

“Rầm!”

Những thứ trên bàn bị Thiên Đức gạt xuống hết. Khuôn mặt anh đầy vẻ u tối, Tuyết Vũ sợ hãi lùi lại. Cô nhìn xuống tay anh, máu từ mảnh vỡ thủy tinh trên tay anh chảy xuống nhỏ giọt. Thiên Đức mặc kệ vết thương trên tay, anh từ từ tiến về phía cô, giọng sắc lạnh:

- Cô nói tôi không có bất cứ quan hệ gì với nó, haha thật nực cười. Vậy cô là mẹ nó sao lại nhẫn tâm bóp chết nó? Người mẹ như cô thật hơn cả ác quỷ.

Tay anh không tự chủ được bóp chặt vai cô. Tuyết Vũ cố giãy dụa nhưng không thể. Ánh mắt anh nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống. Chợt một giọt nước từ trên đôi mắt Tuyết Vũ rơi xuống. Thiên Đức thoáng giật mình. Cô bây giờ là đang khóc sao? Thấy ánh mắt anh đột ngột thay đổi, Tuyết Vũ vội vàng quay mặt đi. Bờ vai bị Thiên Đức dùng sức nắm lấy, cô không cảm thấy đau chút nào chỉ là trong trái tim hiện giờ đang rất đau.

41. Chương 41

Thiên Đức từ từ buông lỏng tay, anh quay người nhìn ra hướng cửa kính. Bên ngoài cả thành phố đông đúc tấp nập nhưng không một tiếng động nào có thể lọt vào đây làm xóa đi không gian ngột ngạt của hai người. Một lúc sau, Thiên Đức lên tiếng:

- Gặp lại tôi, em không có cảm giác chút nào sao?

Tuyết Vũ khựng người, sao anh lại hỏi như thế? Đường như... Đường như trong giọng nói còn có chút buồn bã. Là anh đau lòng sao? Tuyết Vũ nắm chặt bàn tay. Sao cô không hiểu trái tim mình được? Nó cứ luôn đập nhanh mỗi khi cô nhìn thấy hoặc nghĩ đến anh. Hai năm Lâm Phong luôn ở bên cô nhưng cô chẳng có chút cảm giác gì, trong tim chất đầy hình ảnh của anh, nhớ anh đến quay quắt, nhớ anh đến bật khóc, nhớ anh đến nghẹn lòng. Cũng tự ngốc nghếch thắc mắc liệu anh có nhớ cô không? Rồi cuối cùng lại tự mắng mình là đồ ngốc, anh làm sao còn nhớ cô cho được, trước đây cũng vậy, bây giờ gặp lại, cô mới hiểu ra anh chỉ là đang hận cô mà thôi. Tuyết Vũ ngăn nỗi chua chát trong lòng. Thấy cô không nói gì, Thiên Đức khẽ thở dài:

- Em muốn nhanh chóng cắt đứt quan hệ với tôi?

Tuyết Vũ hít sâu một hơi:

- Đúng vậy, tôi muốn nhanh chóng hoàn thành xong công việc. Chúng ta mỗi người một con đường, tôi không muốn có bất cứ quan hệ gì với anh nữa.

Thiên Đức cười cay đắng, thì ra cô không hề muốn nhìn thấy anh một chút nào, anh lại còn vọng tưởng hai người có thể quay lại. Anh còn nghĩ có thể chuyện hai năm trước cô bị mẹ anh ép buộc hay cô là hận anh nên mới đại dốt đưa ra quyết định đó. Hóa ra tình yêu của hai người mong manh đến vậy, chỉ có anh cố chấp níu kéo trong khi cô đã muốn buông tay. Được, anh chấp nhận cho cô. Thiên Đức quay người, anh bước về phía Tuyết Vũ, cô kinh hãi lùi lại. Giọng anh lạnh băng:

- Chẳng phải em muốn nhanh chóng hoàn thành công việc sao? Tôi toại nguyện cho em.

Nói xong anh tự nhiên nắm bàn tay đang run rẩy của cô kéo đi. Bên dưới trước đại sảnh, Trần Lương đã chuẩn bị xe. Thiên Đức đẩy Tuyết Vũ ngồi vào ghế phụ lái còn mình thì nhận chìa khóa từ Trần Lương. Anh nhấn ga, chiếc xe nhanh chóng hòa vào dòng người trên đường. Tuyết Vũ này giờ vẫn im lặng, cô biết anh sẽ không làm gì quá đáng. Chỉ là bàn tay được anh nắm lấy đột nhiên bị buông ra, trong lòng có chút lạc lõng.

Không khí trên xe vẫn im lặng từ đầu đến cuối. Cuối cùng chiếc xe đỗ xích lại trước công trường xây dựng khách sạn Hoa Thiên. Thì ra anh là muốn đưa cô đến nơi này. Tuyết Vũ thở phào. Cô không ngờ anh sắp đặt mọi chuyện chờ cô suốt hai năm nhưng lại từ bỏ dễ dàng đến vậy, Tuyết Vũ khựng người, chẳng lẽ tại lúc này anh nhìn thấy cô khóc sao?

Thiên Đức liếc qua cô rồi định xuống xe.

- Khoan đã!

Thiên Đức dừng lại, Tuyết Vũ vừa nói vừa lấy từ trong túi một chiếc khăn tay, cô bối rối nhìn anh:

- Tay anh chảy máu rồi!

Thiên Đức nhìn xuống tay mình, đúng là vết thương không nhẹ, vậy mà anh lại chẳng cảm thấy gì. Tuyết Vũ nghiêng người qua phía anh, cô run run buộc lại vết thương trên tay anh. Thiên Đức bàng hoàng, anh nhìn theo từng biểu hiện trên mặt cô, hình như lúc nhìn thấy vết thương, trán cô thoáng nhăn lại thì phải. Thiên Đức chợt thấy ấm lòng, anh đưa bàn tay còn lại định chạm lên mái tóc dài mượt của cô thì cô cũng vừa làm xong. Ngẩng đầu thấy bàn tay anh còn ở trên không trung, cả hai đều im lặng trầm mặc. Thiên Đức nhanh chóng xoay người, anh mở cửa xe bước xuống.

Đến tận công trường, Tuyết Vũ mới nhận thấy bản kế hoạch của mình sai lầm đến nhường nào. Đất ở đây tuy là đất feralit nhưng có một độ đàn hồi nhất định. Vật liệu cô đưa ra tuy không đến nỗi nào nhưng với một công trình chịu lực cao, nó hoàn toàn không thể dùng. Thiên Đức nhìn cô, giọng pha chút chế giễu:

- Hai năm bên ngoài, thứ em học được là đây sao?

Tuyết Vũ không để tâm đến lời châm chọc của anh, cô cúi xuống lấy một mẫu đất bỏ vào túi rồi nhìn quang cảnh xung quanh. Công trường vẫn chưa chính thức khởi công, chỉ có mấy chiếc xe múc đang dọn dẹp phía trước. Thiên Đức vẫn đứng bên cạnh khiến cô chẳng thể tập trung được.

Sẩm tối, Tuyết Vũ cũng đã nghiên cứu xong. Cô quay sang Thiên Đức, anh đang nhìn về một phía xa xăm nào đó. Tuyết Vũ ngắm gương mặt nghiêng nghiêng của anh mà nhẹ lòng. Như cảm nhận được ánh mắt của cô, Thiên Đức quay lại, Tuyết Vũ bối rối quay đi, cô khẽ nói:

- Chúng ta về thôi!

Trên quãng đường về, không khí trên xe vẫn như cũ. Thiên Đức không cần hỏi địa chỉ cũng đưa Tuyết Vũ về thẳng nhà. Lúc chia tay, anh chờ cô bước xuống rồi nhanh chóng lái xe đi, trong đêm vắng tiếng động cơ lao vút đi hòa theo tiếng gió.

42. Chương 41

Thiên Đức từ từ buông lỏng tay, anh quay người nhìn ra hướng cửa kính. Bên ngoài cả thành phố đông đúc tấp nập nhưng không một tiếng động nào có thể lọt vào đây làm xóa đi không gian ngọt ngào của hai người. Một lúc sau, Thiên Đức lên tiếng:

- Gặp lại tôi, em không có cảm giác chút nào sao?

Tuyết Vũ khựng người, sao anh lại hỏi như thế? Dường như... Dường như trong giọng nói còn có chút buồn bã. Là anh đau lòng sao? Tuyết Vũ nắm chặt bàn tay. Sao cô không hiểu trái tim mình được? Nó cứ luôn đập nhanh mỗi khi cô nhìn thấy hoặc nghĩ đến anh. Hai năm Lâm Phong luôn ở bên cô nhưng cô chẳng có chút cảm giác gì, trong tim chất đầy hình ảnh của anh, nhớ anh đến quay quắt, nhớ anh đến bật khóc, nhớ anh đến nghẹn lòng. Cũng tự ngốc nghếch thắc mắc liệu anh có nhớ cô không? Rồi cuối cùng lại tự mắng mình là đồ ngốc, anh làm sao còn nhớ cô cho được, trước đây cũng vậy, bây giờ gặp lại, cô mới hiểu ra anh chỉ là đang hận cô mà thôi. Tuyết Vũ ngẩn ngơ chưa chát trong lòng. Thấy cô không nói gì, Thiên Đức khẽ thở dài:

- Em muốn nhanh chóng cắt đứt quan hệ với tôi?

Tuyết Vũ hít sâu một hơi:

- Đúng vậy, tôi muốn nhanh chóng hoàn thành xong công việc. Chúng ta mỗi người một con đường, tôi không muốn có bất cứ quan hệ gì với anh nữa.

Thiên Đức cười cay đắng, thì ra cô không hề muốn nhìn thấy anh một chút nào, anh lại còn vọng tưởng hai người có thể quay lại. Anh còn nghĩ có thể chuyện hai năm trước cô bị mẹ anh ép buộc hay cô là hận anh nên mới đại dốt đưa ra quyết định đó. Hóa ra tình yêu của hai người mong manh đến vậy, chỉ có anh cố chấp níu kéo trong khi cô đã muốn buông tay. Được, anh chấp nhận cho cô. Thiên Đức quay người, anh bước về phía Tuyết Vũ, cô kinh hãi lùi lại. Giọng anh lạnh băng:

- Chẳng phải em muốn nhanh chóng hoàn thành công việc sao? Tôi toại nguyện cho em.

Nói xong anh tự nhiên nắm bàn tay đang run rẩy của cô kéo đi. Bên dưới trước đại sảnh, Trần Lương đã chuẩn bị xe. Thiên Đức đẩy Tuyết Vũ ngồi vào ghế phụ lái còn mình thì nhận chìa khóa từ Trần Lương. Anh nhả ga, chiếc xe nhanh chóng hòa vào dòng người trên đường. Tuyết Vũ này giờ vẫn im lặng, cô biết anh sẽ không làm gì quá đáng. Chỉ là bàn tay được anh nắm lấy đột nhiên bị buông ra, trong lòng có chút lạc lõng.

Không khí trên xe vẫn im lặng từ đầu đến cuối. Cuối cùng chiếc xe đổ xích lại trước công trường xây dựng khách sạn Hoa Thiên. Thì ra anh là muốn đưa cô đến nơi này. Tuyết Vũ thở phào. Cô không ngờ anh sắp đặt mọi chuyện chờ cô suốt hai năm nhưng lại từ bỏ dễ dàng đến vậy, Tuyết Vũ khựng người, chẳng lẽ tại lúc này anh nhìn thấy cô khóc sao?

Thiên Đức liếc qua cô rồi định xuống xe.

- Khoan đã!

Thiên Đức dừng lại, Tuyết Vũ vừa nói vừa lấy từ trong túi một chiếc khăn tay, cô bối rối nhìn anh:

- Tay anh chảy máu rồi!

Thiên Đức nhìn xuống tay mình, đúng là vết thương không nhẹ, vậy mà anh lại chẳng cảm thấy gì. Tuyết Vũ nghiêng người qua phía anh, cô run run buộc lại vết thương trên tay anh. Thiên Đức bàng hoàng, anh nhìn theo từng biểu hiện trên mặt cô, hình như lúc nhìn thấy vết thương, trán cô thoáng nhăn lại thì phải. Thiên Đức chợt thấy ấm lòng, anh đưa bàn tay còn lại định chạm lên mái tóc dài mượt của cô thì cô cũng vừa làm xong. Ngẩng đầu thấy bàn tay anh còn ở trên không trung, cả hai đều im lặng trầm mặc. Thiên Đức nhanh chóng xoay người, anh mở cửa xe bước xuống.

Đến tận công trường, Tuyết Vũ mới nhận thấy bản kế hoạch của mình sai lầm đến nhường nào. Đất ở đây tuy là đất feralit nhưng có một độ đàn hồi nhất định. Vật liệu cô đưa ra tuy không đến nỗi nào nhưng với một công trình chịu lực cao, nó hoàn toàn không thể dùng. Thiên Đức nhìn cô, giọng pha chút chế giễu:

- Hai năm bên ngoài, thứ em học được là đây sao?

Tuyết Vũ không để tâm đến lời châm chọc của anh, cô cúi xuống lấy một mẫu đất bỏ vào túi rồi nhìn quang cảnh xung quanh. Công trường vẫn chưa chính thức khởi công, chỉ có mấy chiếc xe múc đang dọn dẹp phía trước. Thiên Đức vẫn đứng bên cạnh khiến cô chẳng thể tập trung được.

Sẩm tối, Tuyết Vũ cũng đã nghiên cứu xong. Cô quay sang Thiên Đức, anh đang nhìn về một phía xa xăm nào đó. Tuyết Vũ ngẩng gương mặt nghiêng nghiêng của anh mà nhẹ lòng. Như cảm nhận được ánh mắt của cô, Thiên Đức quay lại, Tuyết Vũ bối rối quay đi, cô khẽ nói:

- Chúng ta về thôi!

Trên quãng đường về, không khí trên xe vẫn như cũ. Thiên Đức không cần hỏi địa chỉ cũng đưa Tuyết Vũ về thẳng nhà. Lúc chia tay, anh chờ cô bước xuống rồi nhanh chóng lái xe đi, trong đêm vắng tiếng động cơ lao vút đi hòa theo tiếng gió.

43. Chương 41

Thiên Đức từ từ buông lỏng tay, anh quay người nhìn ra hướng cửa kính. Bên ngoài cả thành phố đông đúc tấp nập nhưng không một tiếng động nào có thể lọt vào đây làm xóa đi không gian ngọt ngào của hai người. Một lúc sau, Thiên Đức lên tiếng:

- Gặp lại tôi, em không có cảm giác chút nào sao?

Tuyết Vũ khựng người, sao anh lại hỏi như thế? Dường như... Dường như trong giọng nói còn có chút buồn bã. Là anh đau lòng sao? Tuyết Vũ nắm chặt bàn tay. Sao cô không hiểu trái tim mình được? Nó cứ luôn đập nhanh mỗi khi cô nhìn thấy hoặc nghĩ đến anh. Hai năm Lâm Phong luôn ở bên cô nhưng cô chẳng có chút cảm giác gì, trong tim chất đầy hình ảnh của anh, nhớ anh đến quay quắt, nhớ anh đến bật khóc, nhớ anh đến nghẹn lòng. Cũng tự ngốc nghếch thắc mắc liệu anh có nhớ cô không? Rồi cuối cùng lại tự mắng mình là đồ ngốc, anh làm sao còn nhớ cô cho được, trước đây cũng vậy, bây giờ gặp lại, cô mới hiểu ra anh chỉ là đang hận cô mà thôi. Tuyết Vũ ngăn nỗi chua chát trong lòng. Thấy cô không nói gì, Thiên Đức khẽ thở dài:

- Em muốn nhanh chóng cắt đứt quan hệ với tôi?

Tuyết Vũ hít sâu một hơi:

- Đúng vậy, tôi muốn nhanh chóng hoàn thành xong công việc. Chúng ta mỗi người một con đường, tôi không muốn có bất cứ quan hệ gì với anh nữa.

Thiên Đức cười cay đắng, thì ra cô không hề muốn nhìn thấy anh một chút nào, anh lại còn vọng tưởng hai người có thể quay lại. Anh còn nghĩ có thể chuyện hai năm trước cô bị mẹ anh ép buộc hay cô là hận anh

nên mới đại đột đưa ra quyết định đó. Hóa ra tình yêu của hai người mong manh đến vậy, chỉ có anh cố chấp níu kéo trong khi cô đã muốn buông tay. Được, anh chấp nhận cho cô. Thiên Đức quay người, anh bước về phía Tuyết Vũ, cô kinh hãi lùi lại. Giọng anh lạnh băng:

- Chẳng phải em muốn nhanh chóng hoàn thành công việc sao? Tôi toại nguyện cho em.

Nói xong anh tự nhiên nắm bàn tay đang run rẩy của cô kéo đi. Bên dưới trước đại sảnh, Trần Lương đã chuẩn bị xe. Thiên Đức đẩy Tuyết Vũ ngồi vào ghế phụ lái còn mình thì nhận chìa khóa từ Trần Lương. Anh nhấn ga, chiếc xe nhanh chóng hòa vào dòng người trên đường. Tuyết Vũ này giờ vẫn im lặng, cô biết anh sẽ không làm gì quá đáng. Chỉ là bàn tay được anh nắm lấy đột nhiên bị buông ra, trong lòng có chút lạc lõng.

Không khí trên xe vẫn im lặng từ đầu đến cuối. Cuối cùng chiếc xe đổ xích lại trước công trường xây dựng khách sạn Hoa Thiên. Thì ra anh là muốn đưa cô đến nơi này. Tuyết Vũ thở phào. Cô không ngờ anh sắp đặt mọi chuyện chờ cô suốt hai năm nhưng lại từ bỏ dễ dàng đến vậy, Tuyết Vũ khựng người, chẳng lẽ tại lúc này anh nhìn thấy cô khóc sao?

Thiên Đức liếc qua cô rồi định xuống xe.

- Khoan đã!

Thiên Đức dừng lại, Tuyết Vũ vừa nói vừa lấy từ trong túi một chiếc khăn tay, cô bối rối nhìn anh:

- Tay anh chảy máu rồi!

Thiên Đức nhìn xuống tay mình, đúng là vết thương không nhẹ, vậy mà anh lại chẳng cảm thấy gì. Tuyết Vũ nghiêng người qua phía anh, cô run run buộc lại vết thương trên tay anh. Thiên Đức bàng hoàng, anh nhìn theo từng biểu hiện trên mặt cô, hình như lúc nhìn thấy vết thương, trán cô thoáng nhăn lại thì phải. Thiên Đức chợt thấy ầm lòng, anh đưa bàn tay còn lại định chạm lên mái tóc dài mượt của cô thì cô cũng vừa làm xong. Ngẩng đầu thấy bàn tay anh còn ở trên không trung, cả hai đều im lặng trầm mặc. Thiên Đức nhanh chóng xoay người, anh mở cửa xe bước xuống.

Đến tận công trường, Tuyết Vũ mới nhận thấy bản kế hoạch của mình sai lầm đến nhường nào. Đất ở đây tuy là đất feralit nhưng có một độ đàn hồi nhất định. Vật liệu cô đưa ra tuy không đến nỗi nào nhưng với một công trình chịu lực cao, nó hoàn toàn không thể dùng. Thiên Đức nhìn cô, giọng pha chút chế giễu:

- Hai năm bên ngoài, thứ em học được là đây sao?

Tuyết Vũ không để tâm đến lời châm chọc của anh, cô cúi xuống lấy một mẫu đất bỏ vào túi rồi nhìn quang cảnh xung quanh. Công trường vẫn chưa chính thức khởi công, chỉ có mấy chiếc xe múc đang dọn dẹp phía trước. Thiên Đức vẫn đứng bên cạnh khiến cô chẳng thể tập trung được.

Sẩm tối, Tuyết Vũ cũng đã nghiêng cứu xong. Cô quay sang Thiên Đức, anh đang nhìn về một phía xa xăm nào đó. Tuyết Vũ ngẩng gương mặt nghiêng nghiêng của anh mà nhẹ lòng. Như cảm nhận được ánh mắt của cô, Thiên Đức quay lại, Tuyết Vũ bối rối quay đi, cô khẽ nói:

- Chúng ta về thôi!

Trên quãng đường về, không khí trên xe vẫn như cũ. Thiên Đức không cần hỏi địa chỉ cũng đưa Tuyết Vũ về thẳng nhà. Lúc chia tay, anh chờ cô bước xuống rồi nhanh chóng lái xe đi, trong đêm vắng tiếng động cơ lao vút đi hòa theo tiếng gió.

44. Chương 42

Tuyết Vũ lại đến công trường một lần nữa. Lần này cô đi cùng Mai Uyển Nhi. Tìm hiểu kết cấu tòa nhà và những ảnh hưởng địa lý xung quanh xong thì đã xế chiều. Tuyết Vũ mệt mỏi dựa vào ghế, cô đưa mắt nhìn ra bên ngoài cửa kính. Từ hôm Thiên Đức đi cùng cô, Tuyết Vũ không thể nào quên đi hình ảnh anh

lúc đó. Ánh mắt anh sao lại cô độc lạnh lẽo như thế. Lẽ nào anh không hạnh phúc sao? Gia đình họ không phải ấm áp đầy đủ lắm sao? Tuyết Vũ tự cười chính bản thân mình, cô là gì mà còn muốn quan tâm đến anh kia chứ? Hôm nay dù anh có hạnh phúc hay không, tất cả đều không liên quan đến cô.

Chợt Mai Uyển Nhi lên tiếng:

- Trưởng phòng, chị xem ngôi biệt thự bên kia kìa?

Tuyết Vũ nhìn theo hướng Mai Uyển Nhi chỉ. Đó là một ngôi biệt thự bên bờ biển, tuy không lớn nhưng rất đẹp, cảm giác khiến người ta thấy rất ấm lòng. Mai Uyển Nhi nhìn theo vẻ ham muốn:

- Chị xem, đẹp đến vậy. Còn có cả vườn hoa phía trước, hai năm trước khi biệt thự này xây xong, em mỗi ngày đi qua đây đều ngắm nó. Không biết chủ nhân là ai nhỉ? Nếu là một anh chàng đẹp trai chắc chắn em sẽ ưa đồ anh ta.

Tuyết Vũ phì cười, Mai Uyển Nhi đề nghị đến gần đó xem thử, trông ánh mắt chờ mong của cô trợ lý, Tuyết Vũ cũng không đành lòng từ chối. Hai người men theo con đường nhỏ đi vào biệt thự. Khu vườn có mái che bằng giàn hoa ti gôn thật đẹp. Bên dưới còn có một bộ bàn ghế bằng gỗ được chạm khắc tinh xảo. Tuyết Vũ ngồi trên chiếc xích đu màu trắng ở góc vườn, cảm thấy rất thoải mái. Chủ nhân của ngôi nhà này chắc hẳn là một người rất tinh tế và ấm áp. Tuyết Vũ có thể cảm nhận được sự tỉ mỉ của người thiết kế trong từng đường nét. Tuyết Vũ chợt thấy tò mò, cô đi dọc theo hành lang biệt thự. Tuyết Vũ nhìn vào bên trong qua ô cửa kính mờ mờ. Bất chợt cô lặng người, Tuyết Vũ áp sát vào cửa để chắc chắn mình không nhìn nhầm. Trên bức tường kia có treo một bức ảnh lớn. Cô bàng hoàng, sao người trong tấm hình đó lại chính là cô? Trong hình gương mặt cô dính cái gì đó trắng trắng nhưng nụ cười thì rạng rỡ vô cùng. Tuyết Vũ không nhớ mình đã chụp bức hình đó ở đâu. Trong đầu cô hiện lên một suy nghĩ, cô ngáy người. Chẳng lẽ là anh. Mai Uyển Nhi chạy tới chỗ cô, nhìn thấy vẻ mặt kỳ lạ của Tuyết Vũ, Mai Uyển Nhi vội hỏi:

- Trưởng phòng, chị sao vậy?

Tuyết Vũ lấy lại vẻ bình thường, cô kéo tay Uyển Nhi:

- Tối rồi, chúng ta về thôi!

Mai Uyển Nhi gật đầu, hai người lái xe quay về. Trên đường đi, bao nhiêu câu hỏi hiện ra trong đầu Tuyết Vũ, lúc này cô mới nhận ra bức hình kia chụp được trong lúc cô đang làm bánh. Kỷ niệm hai năm trước đột nhiên ùa về, cảm giác vẫn ấm áp như cũ. Nhưng điều Tuyết Vũ không ngờ tới là tại sao Thiên Đức lại có tấm hình đó, chẳng lẽ là anh chụp? Hơn nữa sao lại đặt ảnh cô trong ngôi biệt thự kia, lẽ nào chủ nhân của ngôi biệt thự chính là anh? Tuyết Vũ chợt nhớ, có lần cô đã nói với Thiên Đức, cô thích ngôi nhà có giàn hoa phía trước. Tuyết Vũ lắc lắc đầu, không thể nào, anh sao lại có thể xây căn nhà kia cho cô chứ?

Về đến nhà cũng đã bảy giờ tối, Tuyết Vũ mở tủ lạnh, chẳng còn thứ gì có thể ăn được. Mấy ngày bận rộn không có thời gian đi siêu thị, cũng may trong nhà còn một gói mỳ. Tuyết Vũ đổ nước sôi vào. Cô đi tắm một lúc, lúc ra thì mỳ đã nở gần hết. Thật vừa ý, cô vừa ăn vừa xem tài liệu hôm nay thu thập được. Ra ngoài cả ngày cũng đã mệt nhừ, Tuyết Vũ dọn dẹp lại một chút rồi quyết định đi ngủ sớm.

Khoảng nửa đêm, Tuyết Vũ chợt tỉnh giấc. Tiếng động nhỏ ở bên ngoài phòng khách khiến cô giật mình. Có vật gì rơi vỡ sao? Nhưng những tiếng xột xoạt tiếp theo khiến đầu óc cô tỉnh táo. “Có trộm.”

45. Chương 43

Không thể gọi điện báo cảnh sát, Tuyết Vũ sợ tiếng nói chuyện sẽ khiến tên trộm kia phát giác. Căn hộ cô ở tuy không cách biệt nhưng bây giờ là nửa đêm còn có ai ở bên ngoài nghe cô kêu cứu kia chứ. Tuyết Vũ vội nhắn tin cho Hiểu Khiết. Tuy xác suất cô ấy nhận được tin nhắn lúc này là rất thấp nhưng Tuyết Vũ vẫn âm thầm cầu nguyện. Cô gọi điện liên tục vào máy Hiểu Khiết nhưng không ai trả lời. Chợt nghe tiếng bước chân đến gần, Tuyết Vũ sợ hãi co rúm người, cô vội túm lấy một lọ hoa gần đó. Qua ánh sáng mờ mờ của chiếc đèn ngủ, Tuyết Vũ có thể tưởng tượng ra gương mặt của tên trộm. Hẳn có một khuôn mặt hơi

gầy, trông bộ dạng thật đáng sợ. Tuyết Vũ nắm chặt tay. Tên trộm bước nhẹ tới bên giường. Tuyết Vũ chợt cảm thấy kỳ lạ, sao hần lại mò mẫm trên giường cô? Chẳng lẽ hần chính là tên trộm biến thái mà báo đài gần đây đưa tin? Sóng lưng Tuyết Vũ lạnh toát. Tên kia nhìn thấy trên giường tuy trống rỗng nhưng hơi ẩm vẫn còn. Hần quay phắt người, ngay lúc đó, Tuyết Vũ đánh bạo bước lên đội bình hoa trong tay xuống đầu hần. Chiếc bình rơi xuống đất vỡ tan nhưng tên trộm vẫn đang đứng trước mặt cô, trên môi hần hiện ra nụ cười lạnh lẽo. Cô không đánh trúng. Tuyết Vũ sợ hãi lùi lại, cô kêu lên thất thanh:

- Cứu tôi! Có trộm! Có trộm!

Tên trộm nhanh chóng bịt miệng Tuyết Vũ, cô cố gắng giãy dụa nhưng vô ích, cả người mất trọng tâm ngã xuống sàn, mảnh vỡ lọ hoa đâm vào tay cô đau điếng. Tên trộm từ từ cúi xuống, hơi thở hần phả ra trên mặt cô tanh tưởi:

- Cô em định chạy đi đâu, ngoan ngoãn một chút, ngày mai còn có thể nhìn thấy ánh mặt trời.

Tuyết Vũ sợ hãi lùi lại, cô nhặt một mảnh vỡ thủy tinh trên mặt đất giấu vào tay. Tên trộm kia tưởng đã khống chế được cô, hần thoải mái đi mở đèn. Lúc hần sắp lại gần, Tuyết Vũ đâm mảnh thủy tinh vào bả vai hần, tên trộm rít lên một tiếng đau đớn. Tuyết Vũ vội vàng bỏ chạy nhưng ngay lập tức cô bị một lực mạnh kéo lại. “Bốp.” Bàn tay hần in hần lên mặt cô, máu tanh từ trong khoang miệng bỗng chốc chảy ra. Hần gầm lên:

- Con ranh, dám làm ta bị thương. Để xem mày có sống nổi tới ngày mai không?

Tuyết Vũ cảm thấy cả người không còn chút sức lực. Ngay lúc hần sắp tới chỗ cô thì một tiếng rầm vang lên. Cánh cửa bên ngoài phòng khách bị đá bay từ lúc nào. Một bóng người cao lớn nhào tới phía cô, Tuyết Vũ cố nhìn rõ. Cô trợn mắt, sao lại là anh? Thiên Đức đá phăng một cước vào tên trộm, hần mất trọng tâm ngã nhào xuống đất. Thiên Đức còn bồi thêm mấy cú, cuối cùng hần không chịu được nằm bò trên sàn. Tiếng còi xe cảnh sát bên ngoài cũng vang lên. Thiên Đức vội chạy tới chỗ Tuyết Vũ, cả người cô mềm nhũn. Tay cô níu chặt áo anh, nước mắt không ngừng rơi xuống, giọng cô đứt quãng:

- Sao bây giờ anh mới tới? Sao bây giờ mới tới?

Thiên Đức vội ôm chặt lấy cô. Anh có thể cảm nhận được người cô đang run lên từng hồi, chắc cô đã sợ hãi lắm. Mấy ngày nay anh đều vô thức lái xe đến dưới nhà cô, anh đứng bên ngoài rất lâu. Hôm nay, lúc anh định lái xe quay về thì đột ngột điện thoại cô gọi tới, anh bắt máy thì nghe được tiếng động rất hỗn loạn, cảm thấy có chuyện chẳng lành, anh vội vàng phá cửa. Thật may mắn, nếu anh đến trễ hơn chút nữa, không biết cô sẽ ra sao?

Cảnh sát áp giải tên trộm kia rồi dặn anh ngày mai bảo cô tới đồn lấy lời khai. Tuyết Vũ trong lòng anh đã thiếp đi từ lúc nào. Thiên Đức nhẹ nhàng ôm cô về giường. Anh đắp chăn cẩn thận lên người cô. Ngay khi anh định rời đi thì cánh tay bị Tuyết Vũ níu lại, cả người cô run rẩy. Chắc cô vẫn còn hoảng sợ. Thiên Đức dừng lại, anh ngồi xuống bên cạnh cô. Trán Tuyết Vũ từ từ dần ra. Anh đưa tay vỗ vỗ lên lưng cô, miệng lẩm nhẩm: “Không sao! Không sao nữa rồi!”

Đến khi cô ngủ yên, Thiên Đức mới từ từ đứng dậy. Anh nhìn quanh căn phòng một lượt. Trần giăng co vừa rồi khiến mọi thứ lộn xộn cả lên. Nhìn thấy tay Tuyết Vũ vẫn đang chảy máu, anh hận không thể bóp chết tên cầm thú kia. Thiên Đức tìm thấy hộp cứu thương, anh cẩn thận sơ cứu cho cô, nhìn thấy đôi tay mảnh mai gầy guộc kia anh thật muốn nắm lấy. Thiên Đức dừng lại thật lâu trên gương mặt đang ngủ của cô, anh không hiểu tại sao cô lương thiện là thế, nhu mì là thế, nhưng lại nhẫn tâm phá đi đứa con của hai người. Cô có biết rằng trong lòng anh đau đớn chừng nào không? Hai người vẫn có thể quay lại, hai năm trước anh đã từng nghĩ thế, cũng đã từng cố gắng làm cô hồi tâm chuyển ý nhưng sau khi nghe tin cô phá thai, anh không còn bình tĩnh được nữa. Lẽ nào tất cả là do cô hận anh nên mới quyết định đến bước đường đó? Cô thật nhẫn tâm.

Hiếu Khiết cũng vừa tới. Lúc nhận được tin nhắn của Tuyết Vũ, cô đang ở cách xa thành phố. Hiếu Khiết vội gọi cho cảnh sát trước rồi lái xe quay về. Cô cũng sợ nhìn Thiên Đức đang đứng ở cửa. Cô vội hỏi thăm tình hình Tuyết Vũ, Thiên Đức đem mọi chuyện kể cho cô rồi dặn cô nói Tuyết Vũ ngày mai đến đồn cảnh sát, xong xuôi, anh lặng lẽ ra về.

46. Chương 44

Sáng hôm sau, Tuyết Vũ tỉnh dậy. Cô ngẩn ngơ nhìn quanh một hồi, cảm thấy có gì đó mất mát. Hiểu Khiết bưng bát cháo nóng lên cho cô. Tuyết Vũ cười khẽ, Hiểu Khiết cũng không hỏi nhiều, cứ như mọi việc hôm qua không hề xảy ra. Căn nhà đã được dọn dẹp lại sạch sẽ. Hiểu Khiết định đưa cô đi mua sắm một số thứ thì Tuyết Vũ vội vàng từ chối, cô muốn ở nhà hoàn thành bản kế hoạch sớm nhất có thể. Cô muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này. Hiểu Khiết đành đồng ý, cô ra ngoài mua một ít thức ăn, để Tuyết Vũ ở lại, có thể công việc sẽ khiến Tuyết Vũ quên đi chuyện đáng sợ vừa rồi.

Tuyết Vũ ngồi thừ một lúc lâu, chuyện hôm qua cô vẫn còn nhớ rõ. Đúng là Thiên Đức, sao anh lại xuất hiện ngay lúc đó? Nhưng cô cũng phải cảm ơn anh, nếu anh không đến kịp chắc mọi việc sẽ tồi tệ hơn nhiều. Tuyết Vũ vẫn còn cảm nhận được hơi ấm hôm qua anh ôm cô để lại, rất dễ chịu, rất quen thuộc. Tuy khinh bỉ chính mình vì dám tơ tưởng đến anh, người đàn ông không còn là của cô nữa nhưng Tuyết Vũ vẫn cảm thấy trong lòng ấm áp, ít ra trong lúc cô cần nhất anh cũng đã xuất hiện, như vậy giữa hai bọn họ có thể thoải mái hơn không?

Chợt điện thoại gọi tới, là của cảnh sát. Bọn họ hỏi cô có thời gian đến lấy lời khai không? Tuyết Vũ đồng ý. Cô thay quần áo, nhắn tin cho Hiểu Khiết rồi đi tới đồn cảnh sát. Đến đây cô không ngờ lại gặp được anh. Thiên Đức cũng đến lấy lời khai. Cô lên tiếng chào anh, cả hai giống như người xa lạ ngồi cách xa nhau. Quá trình nhanh chóng kết thúc, Tuyết Vũ nghĩ hôm qua anh đã giúp cô vậy cũng nên cảm ơn anh một tiếng. Thiên Đức hơi khựng lại khi thấy Tuyết Vũ chờ ở bên ngoài, cô nhẹ nhàng bước đến chỗ anh. Đôi mắt anh lạnh lẽo nhìn khiến Tuyết Vũ cảm thấy không thoải mái. Cô cụp mắt xuống, giọng lí nhí trong miệng:

- Chuyện tối qua, cảm ơn anh!

Thiên Đức đáp lại lạnh tanh:

- Không có gì.

Nói xong anh quay người bước đi. Tuyết Vũ chợt đề nghị:

- Chúng ta ăn cơm nhé, tôi mời.

Thiên Đức sững người. Tuyết Vũ bối rối, cô nói thêm:

- Nếu anh bận thì thôi vậy!

Thiên Đức cười nhẹ:

- Không sao? Tôi rảnh.

Bọn họ chọn một nhà hàng Pháp gần ngay đó. Cả bữa trưa, không ai nói với ai câu nào. Bọn họ tuy ngồi ăn chung nhưng không khác gì hai kẻ xa lạ ngồi cùng bàn.

Tuyết Vũ lên tiếng xóa tan sự im lặng:

- Sao hôm qua anh lại ở đó?

- Em không xem lại điện thoại sao? Chính em đã gọi cho tôi.

Tuyết Vũ kinh ngạc, cô lục túi xách tìm điện thoại, đúng là cô đã gọi cho anh thật. Phím số một là phím tắt cô dành cho anh, hôm qua chắc trong lúc vật lộn, cô đã ấn trúng lên đó. Tuyết Vũ buột miệng:

- Anh vẫn dùng số điện thoại đó sao?

Thiên Đức ngẩng đầu nhìn cô, trong mắt anh hiện lên nét lạnh lẽo:

- Vì tôi nghĩ em nhất định sẽ gọi cho tôi.

Tuyết Vũ ngây người, anh có biết trong hai năm qua cô cũng đã từng ngồi thờ trước điện thoại hàng chục lần chỉ để quyết định có nên xóa số anh hay không? Cuối cùng cô vẫn quyết định giữ lại. Xóa rồi thì sao? Dây số đó cô đã ghi nhớ trong đầu từ lâu rồi. Hôm nay cô lại nghe anh nói như vậy, trong lòng có chút xót xa. Chắc anh mong một lời giải thích hoặc xin lỗi từ phía cô.

Tuyết Vũ cúi mặt, giọng cô nhỏ nhưng vẫn đủ cho người đối diện nghe thấy:

- Về chuyện đứa con, tôi xin lỗi.

Tay Thiên Đức dừng lại, anh cười lạnh:

- Xin lỗi thì có tác dụng gì? Nó cũng không thể sống lại. Nhưng em có thể nói cho tôi biết suy nghĩ của em khi quyết định phá thai không?

Tuyết Vũ cắn chặt môi, cả người cô run rẩy. Thiên Đức uống một ngụm rượu vang, anh đứng lên, giọng vang lên lạnh lùng:

- Tôi có việc, xin phép đi trước.

Thấy anh đi đến quầy thanh toán, Tuyết Vũ vội vàng bước đến chỗ anh. Câu nói “để tôi trả” còn chưa ra khỏi miệng, cô đã bị một vị khách đâm trúng. Tuyết Vũ ngã ngồi trên sàn, đồ trong túi xách cô bị rơi hết ra ngoài. Vị khách kia rồi rít xin lỗi cô, Tuyết Vũ mỉm cười bảo không sao. Cô cúi nhặt đồ của mình đang vương vãi trên sàn. Chợt một cánh tay vươn ra cầm lấy bức ảnh trước mặt. Tuyết Vũ khựng lại, người vừa rồi là Thiên Đức. Anh nhìn trân trối bức hình trên tay, đó là ảnh chụp con của bọn họ khi mới hai tháng, vẫn chưa rõ ràng lắm. Tuyết Vũ vội giật lại từ tay anh, cô luống cuống dọn hết đồ rồi chạy ra khỏi nhà hàng, chỉ sợ nếu anh hỏi thêm câu nữa, cô sẽ không ghìm được mà nói ra sự thật mất.

47. Chương 45

Hôm nay nộp bản báo cáo cuối cùng, Tuyết Vũ nhẹ lòng hơn chút ít. Mọi việc cơ bản đã hoàn thành, chỉ cần bên Đồng Tâm phê duyệt nữa là xong, à không là Thiên Đức mới đúng, anh đã hứa là sẽ giải quyết cho cô, Tuyết Vũ không nghĩ anh lại nuốt lời.

Tuyết Vũ đi bộ về nhà, con đường dọc bờ sông thoáng đãng khiến cô thấy dễ chịu hơn. Chợt nhìn thấy một chiếc xe bán khoai nướng, cô từ từ bước tới. Mua ình một bạch, Tuyết Vũ ngồi xuống ghế đá bên bờ sông. Gió chiều thổi nhẹ khiến mái tóc dài của cô bị rối tung lên. Từng miếng khoai đưa vào trong cổ cô ngọt lịm. Nhớ mùa đông năm đó Thiên Đức đến công ty đón cô. Không biết đã chờ bao lâu chỉ biết khi cô ra đến nơi đã thấy tay anh lạnh cóng. Cô trách anh sao không ngồi trong xe mà đợi thì anh chỉ cười nói: “Sợ em đi ra lại không nhìn thấy anh!”

Cô lúc đó chỉ biết ôm chặt lấy anh cười hạnh phúc, cô mua cho anh một bạch khoai nướng rồi cả hai như người chết đói, vừa thổi vừa ăn ngon lành.

Hôm nay nhớ lại, Tuyết Vũ không ngăn nổi nước mắt. Bao nhiêu kỷ niệm ủa về khiến cô không thở nổi. Tuyết Vũ vội vã ăn như muốn chôn chặt ký ức vào trong lòng. Cổ họng cô nghẹn đắng, cô nuốt ngược. Người bán hàng thấy vậy liền cầm chai nước đưa cô. Tuyết Vũ gượng cười cảm ơn ông. Không để mình một giây suy nghĩ cô vội bước đi như chạy trốn.

Có lẽ đi bộ đã lâu, Tuyết Vũ ngồi bệt xuống cỏ đá trong công viên. Cô cắn răng, mặt đã đỏ lên vì đau, cô bóp bóp chân. Cảm thấy tình hình không ổn lắm, cô đành gọi cho Hiểu Khiết cầu cứu.

Khi Hiểu Khiết đến nơi cũng đã hơn nửa tiếng sau. Hiểu Khiết nhìn thấy tình trạng của Tuyết Vũ, miệng không nhịn được liền mắng cô:

- Cậu đã biết chân mình rồi vậy mà còn hành hạ nó!

Tuyết Vũ không đáp, cô chỉ cười vẻ biết lỗi. Hiểu Khiết không nói nữa cúi người dìu cô lên xe. Đằng sau một chiếc xe chậm chậm cũng đi theo xe của Hiểu Khiết.

...

Thiên Đức đã theo Tuyết Vũ từ khi cô bước ra khỏi công ty. Anh cũng không hiểu nổi mình nữa. Hôm gặp nhau ở sở cảnh sát, Thiên Đức đã nghĩ đây là lần cuối cùng hai người ăn cơm cùng nhau. Nhưng khi thấy bức hình trong túi cô, anh lại đâm ra nghi ngờ. Sao cô lại giữ tấm hình đó khi mà đã quyết định phá thai? Lúc bị anh phát hiện, tại sao cô lại chạy trốn? Anh lặng nhìn theo bóng dáng hơi gầy đó. Lúc cô rơi nước mắt khi ăn khoai nướng, anh đã muốn chạy đến bên cạnh cô hỏi cô năm xưa sao lại làm vậy. Nhưng cuối cùng anh lại sợ, anh sợ nhận được cùng một câu trả lời, là vì cô hận anh nên mới làm thế, lại sợ anh vì câu trả lời của cô mà lần nữa phải tổn thương, anh đã không đủ can đảm để đi đến. Nhưng điều anh càng thấy lạ hơn là vì sao chân cô lại đau đến mức đó, cô ngồi chờ đến hơn nửa tiếng nhưng cuối cùng vẫn phải nhờ đến Hiểu Khiết mới có thể đứng dậy được.

Thiên Đức tự cười chính mình, anh lấy tư cách gì để quan tâm cô chứ, đã rời xa lâu vậy rồi nhưng thói quen đó anh vẫn chưa từ bỏ được. Thiên Đức vội quay đầu xe. Bên ngoài hoàng hôn đã dần đổ xuống.

48. Chương 46

Đám cưới Hiểu Khiết.

Vì chân vẫn còn đau nên Tuyết Vũ không thể làm phù dâu cho Hiểu Khiết, cô nàng buồn bực ra mặt. Tuyết Vũ phải dỗ dành mãi, Hiểu Khiết mới thôi trách móc cô. Tuyết Vũ phì cười, hôm nay Hiểu Khiết thật đẹp, bộ váy cưới xòe rộng vai trần của cô dâu khiến cô trông càng lộng lẫy hơn. Tuyết Vũ chợt nhớ lại lúc đám cưới của mình. Lúc đó bộ váy cô mặc đúng là niềm mơ ước của nhiều người nhưng cô lại chẳng cảm thấy nó đẹp để gì. Nhớ đến hình ảnh Thiên Đức khi đó, bộ vest tây màu trắng khiến anh càng đẹp trai hơn nhưng vẫn tỏa ra khí lạnh bức người. Cô tự hỏi nếu như lúc đó anh nói cho cô biết sự thật, cô có cam tâm tình nguyện kết hôn với anh không? Câu trả lời là “có”, bởi vì bố cô mắc nợ anh, bởi vì bệnh tình của bố cô không thể trì hoãn thêm được nữa. Nhưng nếu như vậy, chắc chắn cô sẽ không thoải mái đối diện với anh như trước đây, càng không có khoảng thời gian hạnh phúc của hai người. Nếu được chọn, có lẽ cô sẽ chọn được như cũ, có thể khi biết sự thật sẽ đau đớn như bây giờ nhưng ít ra hai người cũng sẽ vui vẻ một chút.

Hiểu Khiết nhìn Tuyết Vũ trầm ngâm một lúc lâu thì lên tiếng:

- Tuyết Vũ nghe mình, cậu vẫn có thể có được hạnh phúc, hãy cho Lâm Phong một cơ hội.

Tuyết Vũ gượng cười:

- Có thể sau này mình sẽ gặp được ai đó có thể bên mình cả đời nhưng nhất định người đó không thể là Lâm Phong, mình mắc nợ anh ấy quá nhiều rồi, mình cũng không thể đón nhận tình yêu của anh ấy.

Hiểu Khiết nghiêng rằng:

- Sao cậu mãi không thể quên tên Đồng Thiên Đức đó, hấn gây ra cho cậu bao nhiêu nỗi đau chưa đủ sao? Vì hấn mà bỏ đi hạnh phúc của mình, đáng lắm sao? Cậu thật ngốc!

Tuyết Vũ cảm thấy nghèn nghẹn nơi cổ họng, cô nói khẽ:

- Anh ta chẳng liên quan gì ở đây.

Hiểu Khiết thấy nét u buồn phảng phất trên gương mặt Tuyết Vũ thì đành nhin xuống:

- Không liên quan thì tốt, sau này về Đà Nẵng, tìm một người đàn ông thật tốt rồi kéo đến đây để tớ thăm định, được chứ?

Tuyết Vũ mỉm cười gật gật đầu.

Đám cưới diễn ra thật náo nhiệt. Đúng như lời Vương Khánh Quân đã hứa, anh chuẩn bị mọi thứ chu đáo cho Hiểu Khiết, còn làm một clip ghi lại những hình ảnh suốt thời gian hai người yêu nhau để tạo món quà bất ngờ cho cô. Nhìn nét cười không ngừng trên gương mặt của bạn, Tuyết Vũ cũng thấy ấm lòng.

Sau đám cưới, Tuyết Vũ về thẳng nhà. Định dọn hành lý một chút để ngày mai rời đi nhưng không hiểu sao bụng cô rất đau. Tình trạng này không phải hiếm gặp nên Tuyết Vũ cũng đã chuẩn bị sẵn trước. Cô uống thuốc rồi lên giường nghỉ. Nhưng nằm cả buổi mà cơn đau chẳng hề giảm đi ngược lại hình như còn nặng hơn, trên trán cô ướt đầm mồ hôi. Tuyết Vũ lẩm bẩm: “Không xong rồi!”

Đang lấy túi xách chuẩn bị đến bệnh viện thì có điện thoại gọi tới. Tuyết Vũ ngay lập tức bắt máy.

- Alo!

Đầu dây bên kia bỗng nhiên im lặng, Tuyết Vũ nhìn lại màn hình điện thoại. Là Thiên Đức. Tuyết Vũ lặng người, ngay khi cô định dập máy thì một giọng nói nặng nề vang lên:

- Có thời gian không? Tôi có chuyện muốn hỏi em!

Tuyết Vũ mơ hồ cảm nhận được có điều gì đó kỳ lạ, anh rốt cuộc là muốn hỏi chuyện gì. Không được. Ngày mai cô trở về rồi, cô không muốn dây dưa với anh thêm nữa. Tuyết Vũ cố nén cơn đau, cô trả lời:

- Xin lỗi, hiện giờ tôi rất bận.

Nói xong chưa kịp nghe phản ứng của người đối diện, cô đã lập tức cúp máy.

49. Chương 47

Tuyết Vũ ôm bụng cầm túi xách đi ra ngoài. Vừa mở cửa, cô đã đứng sững lại. Cách mấy bước chân, Thiên Đức đang đứng đối diện cô. Anh nhếch mép nhìn cô cười:

- Việc bận mà em nói là đây sao?

Tuyết Vũ đứng thẳng lưng, cô cố tỏ ra bình tĩnh:

- Bây giờ tôi muốn đi ra ngoài.

Tuyết Vũ hy vọng có thể đuổi được anh, tình trạng bây giờ của cô không hề tốt chút nào, người cô không muốn biết nhất chính là Thiên Đức. Nhưng sự giả vờ của cô không thoát khỏi ánh mắt sắc lạnh của Thiên Đức, anh bước đến chỗ cô nhìn kỹ:

- Em đau ở đâu sao?

Tuyết Vũ cảm thấy mệt mỏi vô cùng, sao lần nào cô gặp chuyện cũng bị anh thấy được thế này, cô lạnh giọng:

- Không sao, chỉ là hơi nhức đầu thôi.

Như để phản bác lại lời cô, trong dạ dày bỗng quặn lên khiến Tuyết Vũ bất giác nhíu mày, trán cô lấm tấm mồ hôi. Thiên Đức nhìn vẻ đau đớn của cô, giọng âm trầm:

- Ôm bụng mà lại kêu đau đầu. Nếu em muốn tỏ ra mạnh mẽ trước mặt tôi thì thôi đi. Bộ dáng yếu đuối mệt mỏi nhất của em tôi đều thấy hết cả rồi. Đừng giả vờ nữa.

Tuyết Vũ trừng mắt với anh. Thiên Đức thản nhiên cầm lấy túi xách của cô:

- Muốn tôi bế hay em tự đi?

Tuyết Vũ biết bây giờ phản kháng không có tác dụng gì, đứng đây đòi co với anh chỉ khiến bản thân cô thêm đau đớn mà thôi. Cô tự mình đi trước, Thiên Đức bước theo phía sau.

Tuyết Vũ nằm dài trên ghế sau, thật sự cô không chịu nổi nữa, bàn tay ôm chặt bụng, cả người cô ướt đầm mồ hôi, nước mắt không tự chủ được cũng nhỏ giọt chảy xuống. Suốt cả quãng đường đi, Thiên Đức cố lái xe nhanh hết sức có thể. Mỗi lần đèn đỏ, anh đều nhìn cô qua gương chiếu hậu. Nhìn vẻ đau đớn của cô, Thiên Đức càng nóng ruột hơn, anh nhẹ giọng an ủi:

- Gắng chịu thêm một chút, sắp tới rồi!

Tuyết Vũ không biết có nghe được hay không? Cô gật gật.

Đến nơi, Thiên Đức đỗ xích xe trước đại sảnh bệnh viện, anh quên cả rút chìa khóa vội ôm cô chạy như bay vào bên trong.

Đội bác sĩ cấp cứu cho Tuyết Vũ rồi kiểm tra mọi thứ cũng mất mấy tiếng đồng hồ. Thiên Đức vẫn ngồi bên ngoài, anh nắm chặt tay. Nhớ lại lần trước đến nhà cô, anh thấy bát mì vẫn còn hơn phân nửa. Thiên Đức cười nhạt, anh tưởng cô sống tốt lắm chứ. Vẫn dĩ định hỏi rõ cô một số thứ nhưng bây giờ lại thành ra thế này.

Thiên Đức bước đến giường Tuyết Vũ, cô tuy đã đỡ hơn lúc chiều nhưng gương mặt vẫn trắng bệch. Anh nhìn kỹ, hóa ra cô ốm đến mức này. Khi anh ôm cô, cả người nhẹ tênh như không có chút sức sống. Thiên Đức chợt thấy nhói lòng, anh vội quay đi chỗ khác.

Bác sĩ nói tình hình cho Thiên Đức biết, giọng bà ấy nghiêm khắc:

- Cậu không biết rõ tình trạng của cô ấy sao? Dạ dày đã như thế lại còn ăn uống thất thường, việc cô ấy thường xuyên thế này đừng nói là cậu không biết?

Thiên Đức cảm thấy mơ hồ, anh vội hỏi lại:

- Cô ấy bị như vậy là thường xuyên à?

Vị bác sĩ kia nghiêm mặt:

- Cậu có phải chồng bệnh nhân không vậy? Đến cả việc cô ấy hay dùng thuốc giảm đau cũng không biết!

Thiên Đức cảm thấy tai mình lùng bùng, Tuyết Vũ thường xuyên bị như vậy, rốt cuộc là từ khi nào? Vị bác sĩ thấy gương mặt thất thần của anh thì nhẹ giọng:

- Sau này chăm sóc cô ấy tốt một chút, tình trạng của bệnh nhân nghiêm trọng rồi đấy!

Thiên Đức rời khỏi căn phòng đó, anh không có can đảm để đối diện với Tuyết Vũ lúc này. Dưới chân chiếc ghế đá bên ngoài bệnh viện, một đồng mẫu thuốc đã chất đầy.

Hơn mười giờ Thiên Đức quay lại phòng bệnh. Anh đã dặn dì Trương mua cháo mang đến nhưng hình như Tuyết Vũ định đi ngủ luôn, cô không hề thức dậy lần nào. Tối đó Thiên Đức cũng không về nhà, anh trằn trọc cả đêm trên chiếc sofa trong phòng.

Nửa đêm Tuyết Vũ chợt hét lên ú ớ: “Đừng đi... Đừng đi...”

Thiên Đức vội đi qua đó, bàn tay cô giờ lên trơ trọi giữa không trung, đôi mày đã nhíu chặt lại. Anh nắm lấy tay cô, bàn tay còn lại vô vô. Tuyết Vũ đã yên hơn, bất chợt trên khóe mắt cô một giọt nước mắt trào ra. Thiên Đức sưng người, rốt cuộc cô đã mơ thấy gì mà đau đớn đến thế!

50. Chương 48

Sáng hôm sau khi Tuyết Vũ tỉnh lại đã thấy Thiên Đức ngồi trên sofa đối diện xử lý công việc. Cô lặng nhìn anh, dường như Thiên Đức cũng phát hiện ra, anh ngước mắt nhìn lại, Tuyết Vũ bối rối quay đi chỗ khác. Thiên Đức bỏ tập tài liệu xuống, anh đi đến cạnh giường cô, giọng có chút đùa cợt:

- Có cần tôi đưa em vào nhà vệ sinh không?

Tuyết Vũ đỏ mặt, cô vội xua tay:

- Không cần!

Nói xong cô bước xuống giường, có lẽ nằm đã lâu lại thêm không có chút sức lực nào, Tuyết Vũ bước đi loạng choạng. Thiên Đức nhanh chân đỡ lấy cô. Cuối cùng cô đành bất lực dựa vào anh.

Khi đi ra khỏi phòng vệ sinh, Tuyết Vũ nhìn thấy bát cháo nóng hổi đặt bên bàn còn Thiên Đức vẫn ngồi yên trên sofa. Tần ngần một hồi cô mới lên tiếng:

- Tôi không sao rồi, lát nữa còn có y tá chăm sóc, nếu không được thì tôi gọi cho Hiểu Khiết, anh không cần ở đây nữa. Cảm ơn vì hôm qua đã giúp tôi đến bệnh viện.

Thiên Đức đặt tài liệu xuống bàn, ánh mắt nhìn cô như tìm tòi điều gì:

- Em khẳng định là Hiểu Khiết có thể đến?

Tuyết Vũ chợt nhớ ra hôm qua Hiểu Khiết vừa kết hôn. Vợ chồng bọn họ chắc đang du lịch ở tận Hawaii rồi. Cô cười gượng:

- Không có cô ấy thì còn có y tá, anh không cần bận tâm.

Ánh mắt Thiên Đức thoáng qua nét thất vọng, giọng anh trầm xuống:

- Sau khi em ăn hết tôi sẽ đi!

Tuyết Vũ biết không thể nói nổi anh, cô đành ngồi xuống giường cầm bát cháo lên. Quả thực từ tối qua đến giờ chưa ăn gì khiến cô rất đói. Cô cầm muống xúc từng thìa nhỏ cho lên miệng. Ngay từ miếng đầu tiên, Tuyết Vũ đã biết đây là cháo do dì Trương làm, lòng cô nổi lên chút ảm áp.

Sau khi ăn hết, Tuyết Vũ đưa mắt về phía Thiên Đức. Không cần nói anh cũng biết cô có ý đuổi người. Thiên Đức xếp tài liệu vào cặp. Lúc Tuyết Vũ tưởng anh chuẩn bị đi thì anh đột ngột quay lại, giọng anh hơi khàn:

- Bác sĩ bảo tình trạng này của em là thường xuyên xảy ra. Tại sao không đi khám mà lại uống thuốc giảm đau?

Tuyết Vũ ngẩn người, là anh đang quan tâm cô sao? Anh bây giờ sao lại muốn quan tâm cô, chẳng phải anh còn có Bạch Băng bên cạnh hay sao? Trong lòng cô nổi lên vị đắng chát. Giọng cô lạnh đi:

- Cảm ơn anh đã quan tâm nhưng sức khỏe của tôi, tôi tự biết, không dám làm phiền đến một người bận rộn như anh!

Thiên Đức cau mày, khóe miệng giật giật. Anh cố kiềm chế cơn tức giận, cười lạnh với cô:

- Tôi chỉ là muốn nhắc em lần sau có đau ốm gì cũng đừng để tôi nhìn thấy. Em chắc cũng không muốn tôi thương hại em?

Tuyết Vũ lặng người, cô quay mặt hướng ra ngoài cửa sổ. Thiên Đức cầm cặp cất bước bỏ đi.

...

Tối, đã hơn 10h nhưng Thiên Đức vẫn còn ở phòng làm việc. Anh cố hoàn thành những hạng mục còn lại. Thực ra chúng không cần gấp nhưng anh là muốn bận rộn một chút để khỏi nghĩ đến Tuyết Vũ. Cuối cùng cũng xong, Thiên Đức đứng lặng trước cửa kính, bên dưới thành phố ngập tràn ánh đèn rực rỡ. Nơi đó ồn ào tới mức nào, vui vẻ đến mức nào có biết anh nơi đây tâm hồn trống trải vô cùng không?

Thiên Đức đã cho Trần Lương về trước. Anh lái xe vòng vòng quanh thành phố, không hiểu sao lại dừng trước cổng bệnh viện. Anh khẽ thở dài, tại sao trong tim không thể thoát khỏi hình bóng cô. Thấy cô đau đớn như vậy, trong lòng anh như có muôn ngàn nhát dao đâm vào. Lúc trước anh không muốn cô sống hạnh phúc nhưng bây giờ khi thấy cô chật vật như thế, anh thà mong cô sống vui vẻ còn hơn.

Thiên Đức dựa người vào xe, cánh cửa đã được hạ xuống nhưng ngọn gió lùa vào chẳng thể làm mát trái tim nguội lạnh của anh.

Cuối cùng Thiên Đức vẫn quyết định đi lên. Cả bệnh viện im ắng, mùi thuốc sát khuẩn nhẹ hòa tan vào không khí. Thiên Đức mở cửa, Tuyết Vũ đã ngủ yên, gương mặt cô thanh tịnh không chút vướng bận. Anh cúi xuống, không nhận được đặt lên trán cô một nụ hôn. Mùi hương nhàn nhạt nơi cô khiến anh an lòng. Tuyết Vũ như cảm nhận được điều gì, khẽ miệng cô nhếch lên, nụ cười ẩn hiện trên gương mặt nhỏ bé. Thiên Đức bất giác sững người, anh cười lên vui vẻ rồi cúi xuống lại hôn lên môi cô. Lần này lông mày Tuyết Vũ nhú lại, cô khẽ cựa quậy. Thiên Đức phì cười với hành vi mờ ám của mình. Anh lấy ghế ngồi xuống bên cạnh cô. Gió đêm rất lạnh nhưng chỉ cần ngồi bên ngắm cô ngủ thế này, anh đã cảm thấy ấm áp lắm rồi!

51. Chương 49

Ánh sáng dịu dịu bên ngoài khiến Tuyết Vũ tỉnh giấc, cô dụi dụi mắt. Ngón tay vô thức sờ lên khóe môi, hình như có gì đó chạm vào thì phải. Tuyết Vũ lẳng người, cô sờ lên chỗ bên cạnh cảm thấy vẫn còn hơi ẩm. Chẳng lẽ là anh đến. Tuyết Vũ ngáy ngẩn cả người. Đến khi cô y tá vào thay bình nước, Tuyết Vũ dè dặt hỏi. Người y tá kia cười cười bảo:

- Chị thật may mắn, tối qua đã trễ lắm nhưng anh ấy vẫn đến, còn dặn chúng tôi sáng nay mang nước ấm đến cho chị. Mấy cô y tá trực đêm quên cả buồn ngủ vì anh ấy đẹp trai quá mà. Anh ấy là bạn trai chị sao?

Tuyết Vũ bần thần đến nỗi không trả lời câu hỏi của người y tá kia. Cả buổi sáng cô luôn nghĩ tới chuyện anh đến thăm cô. Là anh thật tình lo lắng hay chỉ là thương hại? Cô cười lạnh, sao anh có thể lo lắng cho cô được, chỉ là chút thương hại cho cô vợ trước một thân một mình đau ốm mà thôi. Tuyết Vũ xin ngày mai ra viện, sau đó cô sẽ lên máy bay về thẳng Đà Nẵng, cô không muốn một chút quan hệ nào với anh nữa. Được anh thương hại, cô không cần.

...

Đến tối, ma xui quỷ khiến thế nào, Thiên Đức lại chạy tới bệnh viện. Việc hôm qua khiến anh rất vui, hôm nay vừa tan làm đã muốn chạy tới ngay bên cô nhưng lại sợ bị cô hạ lệnh đuổi người. Anh đành giết thời gian, đến 9h mới dám đi vào. Vừa đi đến ngang chỗ tiếp tân, Thiên Đức đã nghe thấy hai người y tá đang nói về Tuyết Vũ, anh khựng lại. Giọng hai cô gái vang lên đều đều.

- Cậu có biết bệnh nhân ở phòng 214 không?

Cô y tá kia hai mắt sáng rực hỏi lại:

- Cô gái có bạn là anh chàng đẹp trai đó hả?

Cô còn lại gật đầu rồi khẽ than:

- Ừ, hôm nay thay bình nước tớ mới nhận ra cô ấy. Số cô ấy thật khổ!

Thiên Đức lẳng người, sao cô y tá kia lại nói vậy. Cô y tá trẻ ngạc nhiên:

- Sao vậy?

- Cậu mới chuyển đến nên không biết. Mấy năm trước, cô ấy được chuyển vào đây. Lúc đó cô ấy bị tai nạn trên người đầy máu, xui cho tớ phải trực ca đêm, nhìn cảnh đó mà lạnh người.

Trong lòng Thiên Đức nổi lên tia nghi ngờ, Tuyết Vũ bị tai nạn lúc nào mà anh không biết. Thiên Đức càng tò mò hơn, anh sáp lại gần. Cô y tá trẻ lại hỏi:

- Bây giờ chẳng phải cô ấy rất khỏe mạnh sao?

Cô kia thở dài:

- Cậu không biết đó thôi, vụ tai nạn khiến cô ấy bị sảy thai, suốt ngày trong bệnh viện khóc đến ngất lên ngất xuống, đến khi kiệt sức thì ngồi lẳng bên cửa sổ tay cầm cuộn len lằm nhằm cái gì đó, ai nhìn thấy cũng đều không cầm nổi nước mắt.

Thiên Đức không tin nổi vào tai mình. Lời anh vừa nghe là thật sao? Không phải Tuyết Vũ phá thai mà là bị tai nạn nên sẩy thai ư? Anh bàng hoàng, sao lại như vậy? Thiên Đức không nhịn được, anh sải bước tới chỗ quầy tiếp tân, hai cô y tá thấy khí lạnh tỏa ra từ người anh thì run rẩy. Giọng Thiên Đức vang lên lạnh lẽo cổ đẽ nên cảm xúc lẫn lộn:

- Nói cho tôi biết hai năm trước đã xảy ra chuyện gì với cô ấy!

52. Chương 50

Tuyết Vũ ngồi thẳng trên giường bệnh, đôi mắt cô sắc bén nhìn anh. Biết thể nào hôm nay anh cũng đến nên cô đã đợi sẵn. Tuyết Vũ không hề biết Thiên Đức đã phát giác ra sự thật cô che giấu bấy lâu nay.

Cô trừng mắt với anh:

- Không phải anh hứa là sẽ không làm phiền tôi nữa sao? Bây giờ lại còn đến nữa?

Thiên Đức nắm chặt tay, đôi mắt u lãnh nhìn cô. Tuyết Vũ thấy bộ dạng đó của anh thì giật mình. Ban đầu là cô hỏi tội anh sao bây giờ lại thành ra cô bị đàn áp thế này? Tuyết Vũ cố trấn an mình, cô nói thêm:

- Đi đi, tôi không cần anh thương hại, ngày mai tôi ra viện rồi! Chúng ta không ai nợ ai nữa, anh...

Chưa để cô nói hết câu, Thiên Đức đã cắt ngang lời cô:

- Em chắc là em không nợ tôi sao?

Tuyết Vũ dờ người, anh đang nói cái gì vậy. Chưa kịp nghĩ xong, Thiên Đức đã bước tới chỗ cô:

- Tại sao em nói dối tôi? Tại sao?

Một sự im lặng đến đáng sợ, Tuyết Vũ vô thức lùi lại nhưng tay Thiên Đức đã nhanh hơn chớp lấy vai cô, anh cười lạnh:

- Sao em không nói mình bị tai nạn? Sao lại nói là phá thai khiến tôi khổ sở suốt hai năm qua? Có phải em muốn tôi hận em tới chết không hả?

Tuyết Vũ lặng người, sao anh lại biết chuyện này? Mà dù anh biết thì đã sao? Hai người kết thúc rồi, kết thúc theo cách nào thì cũng là kết thúc, cô không muốn anh day dứt mà thôi. Nghĩ đến chuyện trước đây, Tuyết Vũ chợt thấy nghẹn nghẹn trong cổ, cô cúi gằm mặt, tránh để anh nhìn thấy nước mắt của cô lúc này. Thiên Đức vội ôm cô vào lòng, giọng anh hơi khàn, trên viền mắt đã đỏ hoe:

- Sao em lại ngốc như thế? Sao chỉ biết chịu đựng một mình? Sao không nói cho anh? Sao lại khiến anh thấy mình hèn hạ đến mức này? Lúc đó em đã đau đớn bao nhiêu nhưng anh lại còn đánh em, miệt thị em, anh hồ đồ tới mức chẳng nhìn thấy chân em bị thương, anh... anh đúng là một thằng tồi mà!

Nghe những lời của anh, Tuyết Vũ như cảm thấy được an ủi, bao nhiêu uất ức bấy lâu cũng được giải tỏa hết. Cô nép sâu trong lòng anh, tiếng khóc càng lớn hơn xóa tan đi không gian yên tĩnh. Thiên Đức thấy vậy càng ôm chặt cô, môi anh mấp máy:

- Xin lỗi, xin lỗi, là tại anh không tốt! Tất cả đều do anh.

...

Khi nước mắt đã không còn để tiếp tục rơi nữa, Tuyết Vũ bình tĩnh trở lại. Cảm thấy hơi ấm quen thuộc của anh vẫn còn xung quanh, cô vội né tránh. Thiên Đức cũng không miễn cưỡng, anh buông cô ra rồi ngồi xuống ghế. Hai người im lặng một lúc lâu, không ai nói với ai câu nào. Có lẽ họ đã qua đi cái tuổi bồng bột muốn nói gì thì nói, có lẽ ai cũng sợ tổn thương người kia nên lời muốn thốt ra vẫn chôn chặt trong lòng. Thiên Đức nắm chặt tay Tuyết Vũ, giọng anh hơi run:

- Tuyết Vũ! Chúng ta làm lại từ đầu nhé!

Tuyết Vũ kinh ngạc, cô không ngờ anh lại nói câu đó. Chẳng phải vẫn còn một Bạch Băng bên cạnh anh sao? Chẳng phải hai người họ còn có một đứa con sao? Gia đình của họ, anh không quan tâm sao?

Thấy cô im lặng không nói gì, Thiên Đức vội nói thêm:

- Anh biết mình sai rồi, tất cả đều là lỗi của anh, quay trở về bên anh được không?

Đến lúc này, Tuyết Vũ không thể im lặng nữa. Cô gạt tay anh ra, giọng hơi khàn không biết do tức giận hay do lúc này vừa khóc:

- Không thể, chúng ta không thể quay lại. Xa nhau hai năm em đã biết được một điều có những thứ chúng ta đều không thể miễn cưỡng. Anh và em, cả hai đều đã có cuộc sống mới, em không muốn quay lại trước kia nữa.

Tuyết Vũ không muốn nhắc tới Bạch Băng, người phụ nữ đó đã gián tiếp gây nên cái chết cho con cô, cô không muốn nhắc tới chuyện kia bởi vì cô không muốn gia đình họ đổ vỡ. Thiên Đức lặng người, có lẽ anh cũng đã nghĩ đến câu trả lời này nhưng nhanh như vậy cô đã từ chối, có đúng là trong tim cô không còn anh nữa không? Tuyết Vũ không inh thêm một giây suy nghĩ, cô lặng lẽ nằm xuống, quay lưng lại với anh.

53. Chương 51

Sáng hôm sau, Thiên Đức rời khỏi bệnh viện từ rất sớm. Suốt cả đêm anh đã suy nghĩ rất nhiều, lý do gì khiến Tuyết Vũ nhanh chóng từ bỏ anh, anh không tin cô không còn cảm giác gì với mình, biểu hiện của cô suốt những ngày vừa qua khiến anh tự tin vào điều đó. Còn có nguyên nhân hai năm trước cô bị tai nạn, tất cả phải làm rõ mà chỉ duy nhất một người biết được mọi chuyện.

...

Hiếu Khiết đang chuẩn bị ăn tối bên bờ biển lãng mạn thì có điện thoại gọi tới. Cô lầm bầm: “Không biết mình đang trong tuần trăng mật sao? Ai mà vô duyên thế không biết?”

Vương Khánh Quân ngồi đối diện nhìn cô cười cười. Hiếu Khiết bực bội lên tiếng:

- Alo!

- Tôi là Đồng Thiên Đức!

Hiếu Khiết phải mất mấy giây mới tiêu hóa được câu nói của Thiên Đức, giọng cô đầy vẻ giễu cợt:

- Có chuyện gì làm phiền chủ tịch Đồng phải hạ cố điện thoại cho tôi thế này?

Thiên Đức bỏ qua câu nói mỉa mai của Hiếu Khiết, anh vào thẳng việc chính:

- Hai năm trước Tuyết Vũ bị tai nạn, đừng nói với tôi là cô không biết?

Hiếu Khiết im lặng một lúc lâu, anh ta biết rồi. Lẽ nào đã tìm tới Tuyết Vũ, như vậy chỉ khiến cô ấy thêm đau khổ hơn thôi. Hiếu Khiết lạnh giọng:

- Tôi biết việc đó thì sao?

Thiên Đức nắm chặt tay, anh cố nén cơn giận:

- Vậy tại sao cô không nói cho tôi? Kể cả việc Tuyết Vũ mang thai nữa? Chẳng phải chúng ta đã đồng ý chuyện này rồi sao?

Hiếu Khiết cười nhạt:

- Tôi là bạn của Tuyết Vũ, lời của anh so với cô ấy có là gì, hơn nữa dù tôi có muốn nói cũng không nói ột kẻ mặt dày trơ tráo như anh!

Thiên Đức lặng người, sao Hiểu Khiết lại nói vậy? Chẳng phải trước đây cô luôn giúp đỡ anh về lại bên Tuyết Vũ hay sao? Còn bảo anh là mặt dày trơ tráo, thật nực cười. Thiên Đức gằn giọng:

- Cô bảo ai mặt dày trơ tráo?

Hiểu Khiết cũng không hề kém cạnh, bây giờ chắc Tuyết Vũ cũng đã đến Đà Nẵng được mấy ngày rồi, tất cả mọi chuyện cũng nên bày ra cho anh ta biết tội lỗi của mình. Cô hừ lạnh:

- Tất cả đều không phải một nhà các người gây nên sao? Mẹ anh miệt thị cô ấy, vợ anh nói mấy lời khó nghe khiến cô ấy không chịu nổi lao đầu ra đường. Mà chung quy lại, vấn đề không phải bắt nguồn từ anh sao? Vô liêm sỉ, ngoài miệng nói yêu cô ấy, muốn quay lại với cô ấy trong khi mình thì có người đàn bà khác, lại còn có con với cô ta nữa. Nếu Tuyết Vũ không muốn gia đình anh tan nát thì tôi đã sớm đem chuyện này làm rùm beng lên rồi.

Thiên Đức cảm thấy thật hoang đường, anh vội hỏi lại:

- Vợ tôi? Ngoài Tuyết Vũ ra thì tôi còn người vợ nào nữa? Con, thật nực cười, chẳng phải con tôi đã bị cô giấu đi nên mọi chuyện mới như ngày hôm nay sao?

Hiểu Khiết cảm thấy kỳ lạ, cô cau mày:

- Chẳng phải anh và cái cô nghệ sĩ gì đó có con sao? Lại còn sắp kết hôn nữa? Cô ta rảnh việc chạy tới nói cái gì đó với Tuyết Vũ hại cô ấy mất bình tĩnh chạy ra đường bị xe đâm phải. Đến khi anh đến thì cũng phải nói dối cho gia đình các người êm ả, Tuyết Vũ thật quá hiền nên mới bị các người hại ra nông nỗi đó.

Thiên Đức không tin nổi vào tai mình, hóa ra tất cả mọi chuyện đều từ Bạch Băng mà ra, chẳng trách Tuyết Vũ không muốn quay về bên anh. Là cô tưởng anh đã có gia đình sao? Thiên Đức cười cay đắng, vậy mà hai năm qua anh luôn sống trong thù hận với cô, chẳng tìm hiểu kỹ mọi chuyện. Cả đời anh vốn luôn cẩn thận trong mọi chuyện vậy mà lần này lại mắc một sai lầm lớn đến vậy.

Hiểu Khiết cũng cảm thấy có gì đó kỳ lạ, nghe giọng Thiên Đức thì hình như mọi chuyện đang lệch đi hướng nào đó. Chưa kịp để cô hỏi rõ, Thiên Đức đã lên tiếng:

- Tôi không hề kết hôn với Bạch Băng, cô ta rời đi ngay sau khi Tuyết Vũ đi khỏi. Cả hợp đồng cũng chấm dứt từ hai năm trước.

- Cái gì? Hiểu Khiết lắp bắp – Con khốn, vậy mà nó lại dám...

Thiên Đức cắt ngang lời cô:

- Yên tâm, cô ta hại chúng tôi tới bước đường này, tôi nhất định không để yên. Bây giờ tôi muốn biết mọi chuyện về Tuyết Vũ, nói cho tôi được chứ?

Sau giây phút tức giận, Hiểu Khiết cũng trở nên bình tĩnh hơn, giọng cô dịu lại:

- Nếu đúng như lời anh thì tôi xin lỗi. Nhưng bất kỳ ai là tôi trong hoàn cảnh đó cũng đều sẽ làm vậy thôi!

Giọng Thiên Đức trầm xuống:

- Mọi việc cũng qua rồi, tôi không muốn nhắc lại nữa. Những điều cô biết hai năm trước và cả bây giờ về Tuyết Vũ hãy cho tôi biết.

54. Chương 52

Thiên Đức gọi điện cho Trần Lương, giọng anh băng lãnh:

- Thuê thám tử tư điều tra Bạch Băng cho tôi, nắm những điểm xấu trong cuộc sống của cô ta, tôi muốn cô ta phải sống dở chết dở.

- Vâng. Trần Lương vội nói tiếp - Chủ tịch, phu nhân đã làm thủ tục xuất viện rồi ạ!

Thiên Đức nôn nóng:

- Cô ấy đâu?

- Đang ở nhà, cô ấy vẫn đang thu dọn đồ, chắc chút nữa sẽ rời khỏi!

Em định lần nữa trốn tránh tôi sao? Thiên Đức nắm chặt tay, anh hạ giọng:

- Canh chừng cô ấy, tôi đến ngay.

...

Tuyết Vũ đang định bắt taxi thì một chiếc ô tô màu đen đột ngột chạy tới, thắng gấp trước mặt cô. Tuyết Vũ vượt ngục, đi kiểu gì mà kinh thế không biết. Đang định tránh qua chỗ khác thì cánh cửa xe bật mở. Thiên Đức bước ra mỉm cười với cô:

- Em định đi đâu?

Tuyết Vũ nhìn chằm chằm Thiên Đức, chẳng phải sáng nay anh đã đi rồi sao? Bây giờ lại còn xuất hiện ở đây. Cô nhú mồm vẻ khó hiểu. Thiên Đức tự nhiên cầm chiếc vali của cô đặt vào cốp xe. Tuyết Vũ hét lên:

- Anh làm cái gì vậy? Tôi muốn ra sân bay!

Thiên Đức mỉm cười ôn hòa:

- Anh đưa em đi!

Nói xong anh tự nhiên cầm tay Tuyết Vũ kéo đi. Trần Lương đang nấp ở đâu bây giờ cũng vừa bước tới. Thiên Đức cùng Tuyết Vũ ngồi ở ghế sau, Trần Lương lái xe, không khí có chút ngưng ngù. Tuyết Vũ cảm thấy kỳ dị, sao anh lại chạy đến đưa cô ra sân bay kia chứ? Nếu anh đi tiễn cô, Tuyết Vũ sợ trái tim mình lại không chịu nghe lời. Nếu như cô khóc trước mặt anh chắc sẽ mất mặt lắm. Tuy giờ đây hai người không có quan hệ gì nhưng mấy hôm nay anh chăm sóc cho cô, ít nhiều trong Tuyết Vũ cũng không bài xích anh như trước.

Thiên Đức không nói gì, anh lấy hộp thuốc đã chuẩn bị từ trước ra. Thiên Đức cúi xuống, anh nâng chân cô lên đặt lên đùi mình.

Tuyết Vũ kinh ngạc, cô định bỏ xuống thì bị tay anh ngăn lại. Giọng anh hơi to nhưng thật kỳ lạ, nó không khiến cô sợ hãi chút nào:

- Em ngồi yên chút đi!

Thiên Đức nhẹ nhàng bôi thuốc lên vết thương bầm tím trên chân Tuyết Vũ, anh cẩn thận từng chút từng chút như sợ cô đau. Hơi nóng tỏa ra khi bôi thuốc khiến Tuyết Vũ cảm thấy hơi nhói, cô khẽ run lên. Thiên Đức cúi xuống, anh dùng miệng thổi hơi mát cho cô đỡ đau hơn. Tuyết Vũ giật mình vội đẩy anh ra, lòng tự hỏi hôm nay anh lại bị làm sao nữa?

- Anh làm cái gì vậy? Không cần đâu.

Thiên Đức lạnh giọng:

- Vì trốn tránh anh mà em khiến chân mình bị thương đến mức này sao?

Tuyết Vũ kinh ngạc, cô không ngờ Thiên Đức lại biết được chuyện này. Nhớ lại lúc trước, Tuyết Vũ sợ Thiên Đức lại đến tìm nên ngay sau đó cô đã vội vàng rời khỏi. Chuyển du học ở Mỹ ban đầu công ty cũng nhắm vào cô nhưng vì Tuyết Vũ là người đã có gia đình nên không tiện. Sau này cô nhờ Hiếu Khiết xin giúp, đợi khi thủ tục được làm xong hết, Tuyết Vũ mặc kệ bàn chân bị thương, không chịu điều trị kỹ càng đã lên máy bay ra nước ngoài, khiến cho di chứng vẫn còn đến tận bây giờ. Tuyết Vũ quay mặt đi, cô không muốn nhắc lại quãng thời gian khó khăn kia nữa.

Thiên Đức nhìn cô, anh bây giờ thật muốn đâm vào mặt mình một cú. Sao anh lại ngu ngốc đến mức này? Khiến cô chịu bao nhiêu đả kích, cả thể chất lẫn tinh thần đều bị tổn thương. Anh nhất định sẽ dùng quãng đời còn lại bù đắp cho cô. Xa cô bao năm dường như tình yêu anh dành cho cô gái bé nhỏ này không hề thay đổi mà còn tăng lên.

Thiên Đức khẽ cười, sau khi gặp lại, anh chưa bao giờ nhìn Tuyết Vũ kỹ đến vậy. Cô rất bướng bỉnh, gương mặt vẫn đẹp dịu dàng, thuần khiết như lần đầu tiên cô gặp anh. Không nhận được, Thiên Đức đưa tay lên vuốt tóc cô:

- Đồ ngốc!

55. Chương 53

Tuyết Vũ khựng người, cô vội tránh đi bàn tay anh. Sao lại dịu dàng đến thế chứ? Tuyết Vũ cảm thấy bối rối, trái tim không tự chủ được đang đập loạn lên trong lồng ngực. Không được, cô không thể để mặc anh thích làm gì thì làm thế này. Cô quay lại đối mặt với anh:

- Chủ tịch Đồng, tôi không có thời gian đùa với anh. Cho tôi xuống xe đi!

Thiên Đức nghiêm giọng:

- Chân em như vậy lại còn định đi đâu?

Tuyết Vũ mím môi:

- Cảm ơn anh nhưng ngoài xe anh ra bên ngoài kia còn có rất nhiều taxi!

Thiên Đức thản nhiên:

- Không được! Trên mấy chiếc taxi đó không có anh!

Cái gì? Anh đang nói cái gì vậy? Tuyết Vũ kinh ngạc, cô không nhận được phát câu:

- Tôi không có thời gian đùa với anh!

Thiên Đức vẫn im lặng, biết không thể làm được gì, Tuyết Vũ đành quay sang nói với Trần Lương:

- Thư ký Trần anh mau cho tôi xuống, chủ tịch của anh bị điên rồi, anh không biết thế này là bắt giữ trái phép đâu, cảnh sát sẽ đến bắt mấy người đó!

Thiên Đức ở bên cố nhịn cười:

- Em định dọa ai vậy? Anh muốn xem xem cuối cùng ai sẽ đến bắt anh đây!

Tuyết Vũ lườm anh:

- Anh đừng quá đáng! Mau cho tôi xuống xe!

Tuyết Vũ vừa nói hết câu, chiếc xe đột nhiên đi chậm dần rồi dừng lại. Trần Lương thông báo cho hai người phía sau:

- Đến rồi ạ!

Tuyết Vũ vội nhìn ra cửa kính, không thể nào, là biệt thự nhà họ Đồng. Tuyết Vũ sửng sốt, Thiên Đức sao lại đưa cô đến đây?

- Em không định xuống sao?

Tuyết Vũ cau mày:

- Không phải anh bảo sẽ đưa tôi đến sân bay sao?

Thiên Đức mỉm cười:

- Anh chỉ nói là đưa em đi nhưng không nói là đi đâu mà!

Tuyết Vũ nghiêng rằng:

- Đồ lừa đảo!

Thiên Đức nghe lời cô mắng chửi những không tức giận mà còn cười vẻ thích thú. Anh vươn hai tay đến bế thốc cô lên. Tuyết Vũ cố giãy dụa, miệng cô hét lớn:

- Bỏ tôi xuống, nhanh lên!

Thiên Đức khẽ nói:

- Em ở yên đi!

Lão Trần, dì Trương và cả Tiểu Cẩm, Tiểu Nhi đều đang đứng trước cửa nhà. Nhìn thấy Thiên Đức và Tuyết Vũ, không ai dám nói gì. Tuyết Vũ lặng người, trở về rồi nơi cô từng gắn bó, từng mong muốn có được hạnh phúc với những con người ở đây. Một chút thân thuộc đột nhiên ứa về nhưng tiếc là nó đã không còn thuộc về cô nữa. Nghĩ tới Bạch Băng, cô đột nhiên thấy bất an. Tuyết Vũ nắm tay Thiên Đức, như đọc được suy nghĩ của cô, anh nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng như muốn nói “không sao cả”.

Thiên Đức bế cô đi thẳng lên phòng cô hồi trước. Bồi hồi nhìn lại những thứ quen thuộc, Tuyết Vũ không khỏi xót xa. Mọi thứ cứ như chỉ vừa mới hôm qua, từng thứ từng thứ một không hề thay đổi. Tấm rèm cửa màu vàng mà cô thích nhất vẫn đang nhẹ bay trong gió.

56. Chương 54

Chợt nhớ tới tình cảnh trước mắt cô vội quay lại, thấy Thiên Đức cũng đang chăm chú nhìn mình, ánh mắt anh phức tạp như chứa đầy những lời còn chưa kịp nói ra.

Tuyết Vũ hạ giọng:

- Sao lại đưa tôi đến đây?

Thiên Đức hỏi lại cô:

- Em có thấy điều gì lạ ở đây không?

Tuyết Vũ nhìn quanh, cô lắc đầu, cảm thấy hình như có gì đó không đúng. Thiên Đức lạnh giọng:

- Bạch Băng không có ở đây! Anh và cô ta chưa từng kết hôn. Hai năm qua sau khi em đi, cô ta cũng rời khỏi!

Tuyết Vũ không tin nổi vào tai mình. Đúng như anh nói, không hề có bóng dáng của Bạch Băng, cứ như cô ta đã bốc hơi vậy. Tuyết Vũ bần thần cả người, cô lắp bắp:

- Anh nói sao? Cô ta... cô ta không hề ở đây ư? Hai người không phải kết hôn rồi sao? Còn con của hai người?

Giọng Thiên Đức đầy phẫn nộ:

- Sao anh có thể lấy cô ta được, sau khi em đi, biết cô ta cố tình khiến mình bị thương để xen vào giữa hai chúng ta, anh đã đuổi cô ta đi. Thật không ngờ cô ta ôm hận, đến tìm em nói dối tất cả mọi chuyện một cách trắng trợn, hại em bị thương, ngay cả con chúng ta cũng mất.

Tuyết Vũ ngồi phịch xuống giường. Cô không thể tin nổi, vậy năm xưa, cô nghe lời Bạch Băng mà mất bình tĩnh hại chết đứa con còn chưa thành hình trong bụng, tất cả đều là một cái bẫy sao? Nước mắt Tuyết Vũ không ngừng rơi xuống, cô tự đánh vào ngực mình. Sao cô có thể ngu ngốc đến thế, nghe lời Bạch Băng mà không hề suy nghĩ thận trọng, hại con cô không thể ra đời. Thiên Đức đi đến, anh ngăn lại bàn tay cô đang vô thức làm đau mình, nhìn cô tự hành hạ bản thân mình anh cảm thấy càng đau đớn hơn. Nhẹ ôm cô vào lòng, anh vỗ vỗ lên lưng cô an ủi. Trong tim tựa như có rất nhiều mảnh gai đâm vào.

Tuyết Vũ thiếp đi trong lòng Thiên Đức, cú sốc này đối với cô quá lớn. Trong một thời gian ngắn cô không thích ứng nổi.

Thiên Đức nhẹ nhàng đặt cô xuống giường, anh lấy khăn ẩm lau nhẹ lên mặt cô. Anh đã khiến cô chịu sự tổn thương này, lại còn hiểu lầm cô khiến hai người phải xa cách nhau. Anh ôm hận với cô trong khi không biết cô đau đến mức nào. Anh xót xa nhìn cô, gương mặt cô đã gầy đi thấy rõ. Thiên Đức tự trách bản thân mình. Đây là báo ứng ông trời trả cho anh sao?

...

Tuyết Vũ đã tỉnh giấc, cô nằm im rất lâu trên giường, đôi mắt u buồn hướng ra bên ngoài cửa sổ. Thiên Đức đặt một bát cháo nóng lên bàn. Anh ngồi bên cô im lặng không nói gì. Rất lâu sau đó, Tuyết Vũ mới lập cập đứng dậy, cô với tay lấy túi xách. Thiên Đức vội đứng dậy ngăn cô:

- Em định làm gì vậy?

Tuyết Vũ tránh ánh mắt của anh, cô nói khẽ:

- Em phải đi rồi!

Thiên Đức nhíu mày, giọng anh hơi run:

- Chúng ta đã giải quyết hiểu lầm rồi, em không thể ở lại bên anh sao?

Tuyết Vũ khựng lại, cô ngược mắt nhìn anh. Viên mắt anh hơi đỏ lên, nét cô đơn hiện rõ. Quay về bên anh, cô không biết là việc tốt hay xấu nữa, cô sợ mình lại bị tổn thương. Nhớ lại trước kia anh đối với cô chỉ có thù hận, ai biết bây giờ anh đã hoàn toàn vứt bỏ nó chưa? Hai năm xa nhau chưa giây phút nào cô nghĩ về anh. Ánh sáng thì ngồi đoán sáng nay anh có ở nhà ăn hay không hay hôm qua làm việc quá trễ không kịp dậy lại chờ đến bữa trưa. Đi mua sắm thì luôn để mắt đến những chiếc áo sơ mi tối màu. Anh dường như rất thích chúng, cô chưa bao giờ thấy anh diện một chiếc áo màu trắng nào. Cứ thế cuộc sống hai năm qua của cô như chưa từng thiếu vắng anh. Bây giờ mọi chuyện đều đã giải quyết nhưng cô lại phân vân: liệu hai người còn có thể không?

Tuyết Vũ cắn chặt môi, Thiên Đức cảm thấy có lẽ mọi chuyện quá đường đột với cô. Anh hạ giọng:

- Trước tiên em hãy nghỉ ngơi đã, mọi chuyện từ từ suy nghĩ. Vì anh mà em mới thế này, chắc em không muốn mọi người xung quanh mắt anh là đồ vô nhân tính chứ?

Tuyết Vũ nắm chặt túi xách, ở lại hay ra đi, cô vẫn chưa chắc chắn lắm. Bây giờ anh đã cho cô chút thời gian suy nghĩ, nhân lúc này cô cũng muốn hiểu rõ mọi thứ hơn, nhất là trái tim cô.

57. Chương 55

Thiên Đức đối với Tuyết Vũ dường như có một sự thay đổi rất lớn, anh dịu dàng chăm sóc cô nhưng luôn cho cô một khoảng không gian riêng. Anh không để mình xâm phạm cuộc sống của cô quá nhiều, khiến cho cô cũng không thấy gượng ép nữa, chỉ là trái tim sau khi biết được mọi chuyện đã trở nên chai sạn, gần như là vô cảm.

...

Thiên Đức đặt chân Tuyết Vũ vào chậu nước ấm. Tuyết Vũ cũng không phản kháng, ít ra trong mấy ngày nay cô cũng đã quen với việc này. Thiên Đức cẩn thận xoa bóp chân cho cô. Đôi lòng mày nhíu lại, nhìn mấy vết chai trên chân cô, anh nhẹ thở dài, cô như thế này sống tốt sao được. Thiên Đức ngẩng đầu lên, ánh mắt anh dịu dàng nhìn cô:

- Có thể kể cho anh nghe cuộc sống hai năm qua của em không?

Tuyết Vũ cắn chặt môi, trong lòng đột nhiên có sự chua xót trào lên. Cô nhỏ giọng:

- Em sống rất tốt!

Phải. Ngoại trừ lúc cô đơn ra, đều rất tốt. Nhưng là hai năm đó phần lớn thời gian cô đều cô đơn. Thiên Đức thả lỏng tay, anh cúi đầu không hỏi nữa.

Vừa thoa thuốc cho cô, giọng anh vừa vang lên đều đều:

- Đây là một bài thuốc nam của một vị danh y nổi tiếng, sau này nếu không có anh ở bên, em phải bôi đều đặn nhé!

“Nếu không có anh ở bên...” Ánh mắt Tuyết Vũ bỗng chốc biến đổi, cô nắm chặt tay, trong lòng có gì đó rất khó chịu.

...

Cộc, cộc...

Trên cánh cửa truyền đến âm thanh. Tuyết Vũ vươn người ra tắt chiếc ti vi đang xem dở. Cô đi ra mở cửa. Là Thiên Đức. Anh đưa bạch khoai lang nướng đến trước mặt cô, cánh tay đung đưa:

- Muốn ăn không?

Tuyết Vũ suy nghĩ một lúc rồi gật đầu. Cô theo Thiên Đức ra vườn. Dưới bầu trời đêm, bọn họ cùng nhau ngồi bên chiếc bàn bằng gỗ sồi. Cũng sắp tới mùa đông, từng cơn gió thỉnh thoảng tràn qua lạnh buốt. Dù đã mặc một chiếc áo len nhưng Tuyết Vũ vẫn không khỏi run lên. Thiên Đức cười khẽ, anh thổi hơi vào bàn tay đã lạnh ngắt của cô rồi dịu dàng chà sát.

Tuyết Vũ ngây người, có lẽ vì không quen nên cô rụt lại. Đấy mắt Thiên Đức vụt qua tia ảm đạm. Anh lấy từ trong túi ra một củ khoai, bóc vỏ sạch sẽ rồi đưa sang cô. Tuyết Vũ nhận lấy, đôi mắt bỗng nhiên trầm xuống. Thiên Đức nhìn cô khẽ cười:

- Không sợ bị nghẹn đâu! Anh đã chuẩn bị nước cho em rồi!

Tuyết Vũ kinh ngạc, cô lắp bắp:

- Anh... Anh thấy sao?

Thiên Đức không nói chỉ gật đầu. Anh cũng lấy ỉnh một phần rồi tự thưởng thức. Vị ngọt của khoai lang tràn vào cổ họng thật dễ chịu. Cái lạnh cuối thu cũng bị hơi nóng từ củ khoai làm cho dịu bớt. Tuyết Vũ vừa ăn vừa thổi phờ phờ y như trẻ con.

Cô cất tiếng đều đều:

- Lúc trước, không hiểu sao mỗi lần em ăn thứ gì đều sẽ bị nôn ra, rất khó chịu. Bởi vậy lúc nào cũng chỉ dám ăn rất ít. Nhiều lần dạ dày bị đau, ngay cả mấy món mình thích cũng không ăn nổi, phải dùng thuốc.

Thiên Đức cảm thấy nghẹn lại nơi cổ họng, thảo nào cô gầy đến thế.

- Em có khám bác sĩ chưa?

- Rồi. Tuyết Vũ cười gượng, cô nhìn ra phía màn đêm trước mắt-Bọn họ bảo em có vấn đề tâm lý. Là do bị sảy thai nên mới như thế!

Thiên Đức cảm thấy lòng chùng xuống. Hóa ra cô đã phải chịu đựng rất nhiều nỗi đau, còn anh lại không hề biết gì. Tuyết Vũ lay lay bàn tay anh, cô cười nhẹ:

- Bây giờ không sao nữa rồi! Em dạo gần đây ăn uống rất tốt. Cũng không có khó chịu nữa.

- Ừ!

Nhìn thấy nụ cười của Tuyết Vũ, Thiên Đức cảm thấy lòng nhẹ nhàng đi một chút. Còn may mắn là anh đã phát hiện ra mọi chuyện, không để khoảng cách giữa hai người quá xa. Nếu không chỉ sợ sau này anh có hối hận cũng không kịp.

Thiên Đức khẽ thở dài. Bầu trời đêm tối đen như vậy, có ánh sao nào dẫn đường cho anh tìm lại được trái tim cô không?

58. Chương 56

Dù không định ở lại lâu nhưng công việc bên công ty vẫn không thể trì hoãn. Tuyết Vũ kiểm tra mail rồi vội đầu làm báo cáo, đến tận xế chiều mới xong. Bỗng nhiên chiếc điện thoại bên bàn rung lên. Tuyết Vũ nhìn dãy số lạ trên máy, cô nhúu mày rồi ấn nút nhận

- Tuyết Vũ, ta là mẹ của Thiên Đức!

Tuyết Vũ lặng người, sao lại là người phụ nữ ấy? Đồng phu nhân im lặng một chút rồi nói tiếp:

- Có thể gặp mặt không? Ta có chuyện muốn nói với con!

Tuyết Vũ cắn môi, suy nghĩ một lúc cô trả lời:

- Được!

...

Tách cà phê trên bàn đã bị Tuyết Vũ khuấy đi khuấy lại đến mấy lần. Cô không dám nhìn người phụ nữ trước mặt. Có gì đó ở Đồng phu nhân khiến cô cảm thấy bất an. Người phụ nữ khẽ lắc đầu bất lực, bà lên tiếng, giọng hơi trầm:

- Tuyết Vũ, hôm nay đến đây là vì ta muốn xin lỗi con!

Tuyết Vũ giật mình, cô ngẩng đầu lên, ánh mắt người đối diện khôn chút giả dối. Giọng cô run run:

- Vì sao phải xin lỗi?

Đồng phu nhân cúi đầu, vẻ cao ngạo hoàn toàn biến mất:

- Chuyện hai năm trước ta làm tổn thương con. Cả việc ta cùng Bạch Băng bày kế để con và Thiên Đức hiểu lầm nhau nữa!

Tuyết Vũ lặng người, cô chợt hiểu ra lần Bạch Băng bị thương, Thiên Đức phải đến chăm sóc. Hóa ra tất cả đều là một màn kịch. Người cô lạnh dần, môi mấp máy:

- Tại sao? Tại sao phải làm như thế?

Giọng Đồng phu nhân nghẹn lại:

- Xin lỗi, lúc đó ta chỉ biết nghĩ một phía, ta nghĩ rằng hai con đến với nhau bằng hận thù, sau này nhất định không thể hạnh phúc. Ta nghĩ Bạch Băng mới thực sự hợp với Thiên Đức, cho nên ta đã mù quáng mà làm đường!

Thật hay, Tuyết Vũ cười nhạt, cô nghiêng rằng:

- Đồng phu nhân, bà có biết chỉ vì sự mù quáng của bà mà đã khiến chúng tôi xa cách hai năm, vì sự dung túng của bà mà đứa con vô tội của chúng tôi rời bỏ thế gian này, một câu xin lỗi, bà nghĩ đủ sao?

Đồng phu nhân lúc này chỉ còn biết cúi đầu xin tha thứ, bà biết tội lỗi của mình không thể nào chấp nhận được. Bà chỉ mong muốn được nói ra một lần cho lương tâm được thanh thản.

Tuyết Vũ nhìn người phụ nữ sang trọng trước mặt, bao nhiêu tôn quý đều bị che lấp, cô tự hỏi tại sao con người lại có thể tính toán nhiều như vậy?

- Ta lúc này cũng đã biết mình sai. Sau khi con đi, Thiên Đức không thèm gặp mặt ta một lần. Ngay cả vô tình gặp nó cũng quay đầu bỏ đi. Ta biết nó hận ta nhiều lắm. Năm xưa, cũng vì sự nghiệp riêng mà ta và bố nó nhiều lần cãi nhau, nó thường xuyên cô đơn một mình. Tính cách độc đoán lạnh lùng của nó một phần cũng là do ta. Bây giờ ta chỉ biết cầu xin con tha thứ. Tuyết Vũ, ta có thể xin con một điều không?

Tuyết Vũ nhìn đôi mắt đã đỏ hoe của Đồng phu nhân mà mũi lòng, cô nén những đau thương trong quá khứ, giọng trầm xuống:

- Bà nói đi!

Đồng phu nhân nhìn cô tỏ vẻ biết ơn, giọng bà hơi run:

- Có thể nói ra điều này ta biết mình thật vô sĩ, nhưng đây là điều mà ta có thể làm cho con trai mình. Ta mong con có thể ở lại bên cạnh nó, được chứ?

Tuyết Vũ im lặng không nói, cô không thể chắc chắn được gì bởi vì cô vẫn chưa thể có quyết định.

Đồng phu nhân thấy vẻ do dự của cô thì nói tiếp:

- Cuộc đời ta sai lầm nhất chính là đối xử với con như vậy. Trên thế giới này ngoài con ra không ai có thể làm con trai ta mỉm cười hạnh phúc. Con không biết được trước kia, lúc cố chủ tịch Đồng cũng chính chồng ta, ba của Thiên Đức qua đời, cả tập đoàn đè nặng lên vai nó. Lúc ấy nó mới hai mươi tuổi đầu, để xây dựng Đồng Gia lớn mạnh như hôm nay không biết nó đã phải bỏ ra bao nhiêu mồ hôi nước mắt, ngay cả tuổi trẻ cũng không thể tận hưởng, kể từ lúc đó, ta chưa bao giờ thấy nó nở một nụ cười thật lòng cho đến khi nó gặp con. Ta... chỉ là người làm mẹ như ta chỉ có thể cầu xin con mà thôi!

Tuyết Vũ ngẩn người, cô không ngờ anh đã phải hy sinh bản thân mình đến mức đó. Sự lạnh khốc, tuyệt tình của anh đều từ năm hai mươi tuổi sao? Tất cả đều là lỗi của bố cô nên anh mới thành ra như thế. Cả người Tuyết Vũ truyền đi cảm giác tê buốt.

59. Chương 57

Ngủ ngon một giấc, Tuyết Vũ thức dậy vươn vai, mùi hương bên dưới thoang thoảng khiến cô cảm thấy dễ chịu. Tuyết Vũ đi xuống vườn, Tiểu Cẩm nhanh nhẹn bưng tới cho cô tách trà. Cả biệt thự khi chiều xuống thật khiến người ta mê mẩn.

Tuyết Vũ chìm đắm trong không gian đó, cô không biết ở phía sau chỉ cách mấy bước chân Thiên Đức đang đứng bên kia nhìn cô. Anh dường như cũng ngây ngẩn với cảnh tượng trước mắt, thật yên bình.

Hôm qua nghe lão Trần bảo Tuyết Vũ đã đến thăm mộ bố anh, Thiên Đức cũng không biết là cô đến chào từ biệt hay là gì? Anh khẽ thở dài. Nếu như thời gian dừng lại ở khoảnh khắc này thì thật tốt.

Không biết bọn họ đã chìm đắm trong thế giới đó bao lâu, cô gái bên cạnh Thiên Đức thoáng chốc lặng người. Đến bây giờ An Nhiên mới biết được người con gái khiến Thiên Đức lao tâm khổ tứ trong hai năm qua là ai.

- Chủ tịch!

Tiếng gọi của An Nhiên khiến Thiên Đức giật mình, cả Tuyết Vũ cũng quay đầu lại. Cô nhìn qua hai người rồi bình thần quay đầu lại nhâm nhi tách trà. Thiên Đức bước nhẹ qua chỗ Tuyết Vũ, anh lấy áo khoác lên vai cô:

- Cần thận kẻo bị cảm!

Tuyết Vũ ừm một tiếng, cũng không hỏi gì nhiều. Thiên Đức ngồi xổm xuống, tay anh chủ động nắm lấy bàn tay cô, hai bàn tay dịu dàng ôm lấy nhau hòa quyện, đáy mắt anh hiện lên tia nhìn dịu dàng:

- Tối nay chúng ta ra ngoài nhé!

Tuyết Vũ cảm nhận được sự ấm áp từ tay anh, cô nghiêng người nhìn anh, trong đôi mắt đó có sự chờ mong tha thiết. Tuyết Vũ gật đầu, cô nói khẽ:

- Để em thay quần áo đã!

- Ừ!

Tuyết Vũ đứng dậy bước vào trong nhà, khi đi qua An Nhiên, cô gật nhẹ coi như chào. Thiên Đức nhìn theo bóng cô bước vào nhà mới thu hồi ánh mắt. An Nhiên đứng đó nghe rất rõ chuyện họ vừa nói, cô bước tới chỗ Thiên Đức:

- Chủ tịch, chẳng phải tối nay anh có một bữa tiệc sao?

Giọng Thiên Đức lạnh băng khác hẳn với sự ấm áp vừa rồi:

- Hôm nay không phải đã nói là tôi có việc quan trọng sao?

Nói xong, anh quay người bước đi. An Nhiên phía sau vẫn bất động, vốn dĩ cô đã chuẩn bị váy áo cho bữa tiệc này, vậy mà chỉ cần một câu nói của người phụ nữ kia, toàn bộ trông chờ của cô đã tiêu tan. Ngay từ lúc đầu khi thấy Tuyết Vũ đến công ty, cô cũng đã cảm thấy kỳ lạ, hôm nay tận mắt chứng kiến cô mới biết trực giác của mình quả không sai. Tại sao ông trời luôn bắt công với cô như vậy? Sinh ra trong một gia đình nghèo, cô phải cố gắng lắm mới học xong đại học. Cô chỉ mong sau này gặp được một người đàn ông có thể san sẻ gánh nặng với mình, khiến cô cảm thấy không quá tự ti. Khi gặp Thiên Đức cô đã biết người cô cần tìm chính là người đàn ông này. Mặc dù trên người anh luôn tỏa ra thứ hàn khí lạnh lẽo nhưng chính điều đó khiến cô càng thích anh hơn. Hai năm nỗ lực cho anh thấy cuối cùng cũng không phụ lòng, An Nhiên trở thành thư ký bên cạnh Thiên Đức. Hằng ngày nhìn thấy anh, cô càng tin chắc người đàn ông này sẽ thuộc về mình, bởi cô biết rõ hơn tất cả những người phụ nữ khác trong lòng anh có một vết thương không ngừng rỉ máu. Khi anh đau, khi anh buồn, người bên cạnh chắc chắn luôn là cô. Vậy mà khi chủ nhân của vết thương kia quay trở về, trái tim người đàn ông cô yêu đã không thể nắm bắt được nữa. Cô biết mình mãi mãi không thể thay thế vị trí cô gái kia trong trái tim anh, cô chỉ có thể âm thầm ở bên, hy vọng có một ngày anh cảm động trước tình cảm của cô. Nhưng bây giờ e là không được nữa. An Nhiên nắm chặt tay. Trong đáy mắt cô hiện lên nỗi tuyệt vọng.

60. Chương 58

Bữa cơm được Thiên Đức đặt chỗ ở một nhà hàng Âu sang trọng. Hai người ngồi bên cửa kính. Tuyết Vũ lơ đãng nhìn cảnh vật xung quanh. Không hiểu sao nhà hàng đẹp thế này lại chỉ có anh và cô. Thiên Đức ngắm khuôn mặt nhỏ nhắn của Tuyết Vũ, trong lòng hiện lên cảm giác ấm áp.

- Thế nào? Ở đây không tệ chứ?

- Ừm-Tuyết Vũ hít sâu một hơi-cảnh đêm thật đẹp!

Thiên Đức cười khẽ. Anh ra hiệu với người quản lý nhà hàng. Ngay sau đó một chiếc bánh kem được mang lên. Phía trên cắm hai tám cây nến đang cháy.

Tuyết Vũ ngẩn người. Thiên Đức đặt chiếc bánh lên bàn, ánh mắt anh dịu dàng nhìn cô:

- Chúc mừng sinh nhật em!

Bên cạnh một dàn nhạc đã bắt đầu chơi bài happy birthday vui vẻ. Tuyết Vũ không ngờ anh lại biết sinh nhật cô, nhớ lại hai năm trước, khi sinh nhật cô chưa đến thì hai người đã chia tay rồi. Bây giờ nhìn thấy những thứ anh chuẩn bị, trong lòng cô hiện lên nỗi xúc động. Mắt cô rưng rưng:

- Cảm ơn anh!

Thiên Đức mỉm cười:

- Nhanh thổi nến đi!

Tuyết Vũ nghe lời, cô chu miệng thổi sạch một hơi. Đoàn người chúc mừng cũng dần tản đi để lại không gian riêng tư cho hai người.

Sau khi nhấp một ngụm rượu vang, Thiên Đức đẩy một chiếc hộp vuông màu xanh về phía cô.

- Quà cho em!

Tuyết Vũ tò mò mở ra, bên trong là một chiếc chìa khóa nạm vàng. Cô cầm nó lên, gương mặt tỏ vẻ khó hiểu:

- Làm dây chuyền đeo cổ có vẻ không đẹp cho lắm!

Thiên Đức phì cười. Anh đứng dậy cầm tay cô:

- Để anh cho em xem cái này!

Hai người lái xe thêm hai mươi phút nữa. Thiên Đức dừng lại ở căn biệt thự lần trước Tuyết Vũ đã đến. Cô nắm chặt chiếc chìa khóa. Thiên Đức quay sang chỗ cô, trong mắt hiện lên tia nhìn dịu dàng:

- Đây là quà sinh nhật hai năm trước anh muốn dành cho em, không ngờ mãi đến hôm nay em mới nhận được!

Tuyết Vũ kinh ngạc, cô không ngờ đây lại là món quà hai năm trước anh chuẩn bị. Nhớ lại lúc đó anh thường xuyên bận công việc, chẳng lẽ là vì nó.

Đến trước cánh cửa bằng gỗ sồi, Thiên Đức nhắc khẽ:

- Nào, thử xem!

Tuyết Vũ tra chìa khóa vào ổ, một tiếng cạch vang lên, cả căn nhà bỗng nhiên vụt sáng. Ngay cả bên ngoài sân mấy cái đèn nháy cũng hiện lên lấp lánh. Bản nhạc du dương vang lên.

Tuyết Vũ ngây người. Cô chưa từng thấy cái gì lung linh huyền ảo đến vậy. Thiên Đức chìa tay về phía cô, anh cúi người thể hiện ý mời. Tuyết Vũ nhoẻn miệng cười, cô đặt tay vào lòng bàn tay anh. Hai người cùng nhau khiêu vũ dưới ánh đèn lung linh. Mọi thứ cứ lâng lâng như bay bổng. Trong lòng mỗi người đều cảm giác như mọi thứ hai năm trước bỏ lỡ đều quay về. Tuyết Vũ ngẩng đầu lên nhìn Thiên Đức, ánh mắt anh dịu dàng không còn vẻ lạnh lùng của lần đầu mới gặp. Khoảng thời gian phía sau cũng từ từ yên lặng trôi qua. Đêm nay Thiên Đức chỉ muốn cho Tuyết Vũ một sinh nhật vui vẻ, anh không muốn bắt ép cô phải quyết định cái gì.

61. Chương 59

Thiên Đức quên một số tài liệu nhờ An Nhiên về nhà lấy hộ. Cô một lần nữa bước chân vào biệt thự nhà họ Đồng. Vẫn như những lần trước, An Nhiên chỉ có thể đứng chờ ở lối ra vào, để dì Trương mang tài liệu ra. Người đàn ông này quả thực cố chấp. Trong tòa biệt thự của anh, hình như không chấp nhận ột người phụ nữ nào khác ngoại trừ Dương Tuyết Vũ. An Nhiên cố nén cảm giác bị thương, hai năm trôi qua nhưng hình như anh vẫn luôn đối xử với cô như những người phụ nữ khác.

Đi ra thấy Tuyết Vũ đang tưới cây ấy khóm hoa trong vườn, An Nhiên hướng phía cô bước tới.

- Dương tiểu thư, nói chuyện một chút có được không?

Tuyết Vũ ngẩng đầu, cô nhìn thấy một cô gái mặc đồ công sở xinh đẹp chừng chạc đang đứng trước mặt. Quả thực là một mỹ nhân. Hình như có chút quen mặt. Tuyết Vũ nhớ ra là người lần trước đi về cùng Thiên Đức. Cô gật đầu. Hai người họ ngồi xuống bộ bàn ghế trong vườn.

Tuyết Vũ tự tay rót trà cho An Nhiên.

- Cô là?

- Tôi là An Nhiên, là thư ký của chủ tịch!

Tuyết Vũ à lên một tiếng, cô cười khẽ:

- Cô thật là xinh đẹp!

Được người khác khen, An Nhiên bất giác đỏ mặt:

- Dương tiểu thư chê cười rồi!
- Gọi tôi là Tuyết Vũ đi, chúng ta hình như cùng tuổi!
- Được!

An Nhiên cảm thấy vị Đồng phu nhân này thật sự hòa nhã, thái độ đối với người khác cũng rất thân thiện, thảo nào cô ấy có thể khiến Thiên Đức một lòng muốn ở bên. Cô đấu với cô ấy, lợi thế hoàn toàn bị áp đảo.

- Cô có chuyện gì muốn nói với tôi sao?

An Nhiên hít sâu một hơi, cô nhìn thẳng vào mắt người đối diện:

- Không giấu gì cô, tôi rất ngưỡng mộ chủ tịch, thậm chí còn hơn cả ranh giới đó!

Tuyết Vũ lập tức khựng người, cô quả thực không nghe nhầm. Đôi mắt cô gái phía trước vẫn kiên định khiến cho cô không khỏi kinh ngạc. An Nhiên nói tiếp:

- Cô đừng hiểu lầm, chúng tôi rất trong sáng, chỉ là tình cảm đơn phương từ một phía là tôi. Anh ấy hoàn toàn không biết gì. Tôi biết nói lời này thật bất nhã nhưng tôi muốn nghe một câu trả lời chắc chắn từ phía cô. Tuyết Vũ cô có hay không muốn ở bên anh ấy?

Tuyết Vũ ghen hòng, cô không biết phải trả lời câu hỏi này thế nào. An Nhiên quá tự tin khiến cô có chút chột dạ. Tuyết Vũ chính là lo sợ An Nhiên trở thành một Bạch Băng thứ hai. Nhưng cô gái này đã thẳng thắn như thế, lại mang đến cho người ta cảm giác thân thuộc khiến Tuyết Vũ cảm thấy không bị áp lực nhiều. Cô trả lời thật lòng:

- Tôi cũng không biết!

An Nhiên cười nhẹ:

- Thực ra tôi biết cho dù cô có ở lại hay không, anh ấy vẫn sẽ không chừa lại một chỗ trong lòng cho tôi.

Trong người trào lên một nỗi xót xa, An Nhiên nói tiếp:

- Cô biết không? Tôi từ nhỏ đã sinh ra trong một gia đình nghèo, việc học phải chật vật lắm mới có thể hoàn thành. Ngay từ cái nhìn đầu tiên tôi đã bị anh ấy thu hút. Tôi cố gắng gấp mấy lần người bình thường chỉ để đổi lại một ánh mắt khích lệ từ anh ấy. Có phải là quá ngu ngốc không?

An Nhiên dừng lại một chút, cô nhìn biểu hiện của người đối diện rồi cười khê:

- Tôi cứ nghĩ mình sẽ có hy vọng cho đến khi gặp được cô! Tuyết Vũ, thua dưới tay cô thật không có gì phải xấu hổ. Tôi mong anh ấy được hạnh phúc, cô có thể cho anh ấy hạnh phúc không?

Tuyết Vũ cúi mặt, cô cảm thấy mình thật nhỏ bé so với An Nhiên. Cô ấy cũng là một cô gái yếu đuối mỏng manh lại dám yêu dám từ bỏ, điều này khiến cô rất khâm phục. Còn cô, mãi mà vẫn chưa xác định được bản thân mình muốn gì. Tuyết Vũ cắn môi:

- Cô nói xem, tôi và anh ấy liệu còn có thể không? Chúng tôi đã xa cách lâu như thế, trong lòng có rất nhiều vướng mắc, trong một lúc nếu nói rũ bỏ được hết thì quả là nói dối!

An Nhiên mỉm cười, giọng cô có phần ngưỡng mộ:

- Tuyết Vũ, có lần tôi đã hỏi Trần Lương, hỏi anh ta tôi có còn cơ hội nào hay không? Cô biết Trần Lương trả lời thế nào không? Anh ta bảo, không thể, anh ta đã chứng kiến Thiên Đức chuẩn bị kế hoạch báo thù mười năm, vì sự xuất hiện của cô mọi thứ trong phút chốc đã biến mất. Còn nữa hai năm anh ấy xây dựng Đồng Tâm, dành lấy dự án khách sạn Hoa Thiên, vậy mà chỉ một giọt nước mắt của cô, tất cả công sức đều bỏ đi không thương tiếc. Tôi hoàn toàn không thể đấu lại cô, bởi vì với anh ấy cô còn quý giá hơn cả mạng sống của chính mình.

Giọng An Nhiên mềm mỏng trở lại, cô nhấp một ngụm trà rồi nói tiếp:

- Ở bên cạnh Thiên Đức hai năm, chưa bao giờ tôi thấy một nụ cười trên môi anh ấy, ngay cả khi gặp đối tác, nụ cười ấy dường như cũng rất cứng nhắc. Nhìn thấy anh ấy quan tâm cô đến vậy, tôi chỉ có thể mỉm cười rút lui mà thôi. Tuyết Vũ, cô hẳn chưa biết hai năm qua anh ấy sống khổ sở như thế nào?

Tuyết Vũ lặng người, cô còn gì để nói nữa. Một người ngoài như An Nhiên còn nói như vậy, riêng cô là người trong cuộc vẫn chỉ cảm thấy mọi việc quá mù mờ.

An Nhiên đứng dậy, cô nắm lấy tay Tuyết Vũ, giọng có chút bông đùa:

- Tôi đã thú nhận tình cảm của mình rồi, sau này nếu cô ở lại bên cạnh chủ tịch xin đừng thù dai mà bắt tôi thôi việc nhé! Đoạn tình cảm này tôi thực sự đã rũ bỏ!

Tuyết Vũ cảm động nhìn An Nhiên:

- Sẽ không như vậy! Cảm ơn cô!

62. Chương 60

- Anh nghĩ xem, giữa em và anh ấy liệu còn có thể không?

Tuyết Vũ cầm cúi với ly kem trước mặt. Cô không nhìn Lâm Phong đang ở phía đối diện. Câu hỏi như thốt lên bằng giọng giữa không gian im ắng.

Lâm Phong nhìn người con gái nhỏ nhắn trước mặt, trong lòng trào lên chút xót xa, anh hỏi lại:

- Em còn yêu anh ta không?

Tuyết Vũ im lặng, còn, tất nhiên còn, rất nhiều là đằng khác. Cả khi xa Thiên Đức hai năm, trong lòng cô mãi mãi chỉ là hình bóng của anh. Sau này gặp lại vẫn là cảm thấy nuối tiếc vì đã bỏ lỡ nhau một đoạn thời gian dài như thế. Chỉ là cô cảm thấy sợ hãi, về lại bên anh cô thực sự không có dũng khí, chỉ sợ giữa hai người là vô vàn vấn đề ngăn cách.

Lâm Phong thấy được nét dao động trong đôi mắt của Tuyết Vũ, anh thở dài:

- Em vẫn yêu anh ấy, đúng không?

Lần này, Tuyết Vũ không trốn tránh nữa, cô gật đầu, giọng nói có chút buồn bã:

- Anh ấy như khắc sâu một nhát dao trong tim em, làm cách nào cũng không thể xóa được!

- Vậy thì đừng xóa!

Giọng Lâm Phong kiên định. Tuyết Vũ cắn môi:

- Nhưng em sợ, em sợ vấn đề giữa hai chúng em quá nhiều. Một lần bị tổn thương khiến em không đủ tự tin quay lại.

Lâm Phong bỗng nhiên lớn tiếng:

- Vấn đề của em chính là quá nhát gan. Em chỉ biết trốn chạy mà không nói cho người khác biết rõ nguyên nhân. Em chỉ tin vào cảm giác của mình trong khi nó quá yếu đuối. Để anh nói cho em, em có biết người hiền thận cho bố em là ai không?

Tuyết Vũ ngẩn người, sao tự nhiên Lâm Phong lại nhắc đến chuyện này, cô lắc đầu. Giọng Lâm Phong trầm xuống:

- Là Thiên Đức!

- Cái gì? Tuyết Vũ hét lên kinh ngạc, cô lắp bắp-Anh... Anh nói sao cơ?

- Anh nói người cứu mạng bố em là Thiên Đức. Cái mà em cho là vấn đề giữa hai người đã bị anh ấy dẹp qua một bên từ lâu rồi, chỉ còn em là vẫn bị mắc lại. Bởi vì em quá vô tâm, em không biết người đó đã làm những gì cho em đâu!

Tuyết Vũ không tin nổi vào tai mình. Người cho bố cô quả thật sao lại là anh? Cô lắc đầu, cả người có chút run rẩy:

- Không thể, không thể nào!

Lâm Phong nhẹ giọng:

- Ban đầu anh cũng không tin. Còn nhớ hôm chúng ta gặp lại, anh nhìn thấy anh ấy mặc đồ bệnh nhân trong bệnh viện, bên cạnh còn có Trần Lương. Anh chỉ nghĩ là anh ấy bị bệnh thôi, hơn nữa lúc đó em và anh ta đã kết hôn, anh cũng không muốn quan tâm nhiều. Nhưng sau đó lại gặp được em cùng ở trong một bệnh viện, anh không thể không nghi ngờ nên đã điều tra, cuối cùng biết được sự thật này.

Tuyết Vũ day trán, rốt cuộc là còn những gì cô chưa biết đây. Lúc đầu là hiến thân cho bố cô, sau đó anh lại nói muốn trả cho cô tự do, Tuyết Vũ nghĩ có phải lúc đó anh đã muốn buông xuôi hận thù rồi không? Là cô đã nghĩ quá nhiều, là cô đã bị những lời người khác nói mà không chịu tin anh, không chịu nhìn thấy những việc anh đã làm phải không?

Giọng Lâm Phong nhẹ đi, anh nhớ về một đoạn ký ức nào đó trong quá khứ:

- Còn nhớ có lần anh đã từng đến gặp Thiên Đức, anh nói với anh ấy, anh đã biết hết mọi chuyện, lúc đó anh đã tức giận hỏi Thiên Đức tại sao lại đổ hết mọi chuyện lên đầu một người vô tội là em. Em đoán xem, anh ấy đã trả lời thế nào?

Tuyết Vũ chợt thấy tim mình thắt lại, cô nắm chặt tay. Lâm Phong khẽ cười:

- Anh ấy bảo, nếu thời gian có quay lại, anh ấy vẫn sẽ chọn cách cũ để có được em, chỉ là sẽ đối xử với em không tàn nhẫn như ban đầu mà thôi!

Nước mắt Tuyết Vũ không ngừng rơi xuống, Lâm Phong ở bên chỉ biết thở dài, anh nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, giọng trầm xuống:

- Xin lỗi, là anh đã quá ích kỷ nên mới không cho em biết những việc này!

Tuyết Vũ cười nhẹ:

- Không đâu! Cảm ơn anh đã nói cho em! Nếu không biết chắc sau này em sẽ phải hối hận cả đời.

Lâm Phong nhìn cô dịu dàng:

- Tìm hạnh phúc của mình đi nhé! Anh ấy vẫn ở đó đợi em!

Tuyết Vũ gạt đầu. Phải, hạnh phúc này cô không thể lần nữa đánh mất.

63. Chương 61

Khách sạn Wind, 8h tối.

Bên trong hội trường rộng lớn đang diễn ra lễ kỷ niệm năm mươi năm thành lập của tập đoàn Đồng Gia. Tất cả khách khứa đều là thương nhân hoặc người có máu mặt trong giới chính trị và tư pháp. Ai nấy đều ăn mặc trang trọng, trên tay cầm ly rượu nói chuyện cùng những người khác. Phía bên phải sân khấu, một dàn nhạc đang tấu lên những âm thanh êm dịu.

Thiên Đức từ trên tầng hai nhìn xuống. Trong lòng anh lúc này chỉ cảm thấy trống rỗng. Nếu như Tuyết Vũ có thể đến đây thì tốt biết mấy. Thiên Đức lặng lẽ thở dài. An Nhiên ở bên khẽ cười. Cô bước thêm một bước đến chỗ Thiên Đức:

- Chủ tịch, anh có muốn xuống dưới chào hỏi vài người không?

- Được!

...

Hiếu Khiết ngơ ngác nhìn quanh, cô đang tìm một bóng dáng quen thuộc nhưng không thấy. Hôm nay Đồng Gia mở tiệc, vì hợp tác trong dự án khách sạn Hoa Thiên nên Vương Khánh Quân cũng được mời. Bây giờ Đồng Gia đã thông báo ra bên ngoài Đồng Tâm chính là một công ty con của họ, tin tức này khiến không ít người bị bất ngờ.

Bất chợt từ trong đám người hiện ra một thân hình điển trai cao lớn. Thiên Đức cử chỉ tao nhã chào hỏi khách khứa xung quanh. Hiếu Khiết không thấy bóng dáng của Tuyết Vũ đâu. Vương Khánh Quân ở bên thấy vợ mình ngơ ngác ngắc ngắc liền lên tiếng:

- Sao vậy? Thấy được anh chàng nào bảnh hơn chồng em sao?

Hiếu Khiết phì cười, cô nhéo tay anh một cái:

- Tự tin thấy ớn! Em chỉ là thắc mắc tại sao Tuyết Vũ không đến, chẳng phải chuyện bọn họ đã giải quyết xong rồi sao?

- Có nhiều thứ không thể quay lại được em à!

Phải, giống như chuyện giữa anh và Lam Lan.

Hiếu Khiết cau mày, tất nhiên với Vương Khánh Quân thì cô mong là như thế nhưng giữa Thiên Đức và Tuyết Vũ, cô lại mong bọn họ có thể quay lại.

...

- Chủ tịch Đồng, tại sao không thấy bóng dáng Đồng phu nhân vậy ạ?

- Phải, phải, cũng đã một thời gian rồi! Không phải là dịp này cũng định vắng mặt chứ?

Xung quanh nhón nhao lên hỏi, Thiên Đức cảm thấy lạnh lẽo vô cùng nhưng anh vẫn duy trì gương mặt bình tĩnh.

- Cô ấy chỉ là đang đi du lịch thôi! Hơn nữa bà xã tôi vốn không thích những tiệc tùng kiểu này!

Trả lời xong, Thiên Đức không nán lại nữa. Anh sợ lại nghe những câu hỏi tiếp theo. Phải trả lời sao đây khi anh còn chưa biết quyết định của Tuyết Vũ?

Chợt có tiếng ồn ào phía cửa, Thiên Đức cau mày. Là đại nhân vật nào đây? Đã đến trễ lại còn gây sự chú ý.

Mọi người xung quanh xuyết xoa:

- Đẹp quá!

- Thật kiêu diễm!

Cô gái với chiếc váy dạ hội màu vàng tươi sáng khiến cả gian phòng như bừng lên đầy sức sống, trên cổ là sợi dây chuyền mảnh mai lấp lánh, mái tóc đã được búi gọn để rơi mấy sợi trông thật quyến rũ. Khi cô bước đi cả người toát lên nét thanh thoát, dịu dàng. Mỗi động tác đều thể hiện sự tôn quý. Những vị khách xung quanh đã dán mắt vào cô, nam thì bị thu hút, nữ thì nhìn bằng ánh mắt ghen tỵ. Ai nấy đều tò mò không biết cô gái xinh đẹp kia là ai.

Thiên Đức ngẩn người. Anh không phải đang nhìn nhầm chứ? Người con gái vừa xuất hiện kia chẳng phải là Tuyết Vũ sao? Có người tình mắt cũng đã nhận ra. Một giọng nói thốt lên:

- Đó chẳng phải là Đồng phu nhân sao?

Mấy người xung quanh lập tức hưởng ứng.

- Phải, phải... Là cô ấy!

Hiếu Khiết khẽ cười, cô quay sang nói với người bên cạnh:

- Thấy chưa? Em đã nói cô ấy sẽ đến mà!

Vương Khánh Quân cười dịu dàng:

- Ủ, em đúng là nhà tiên tri!

...

An Nhiên cũng đã lui đi, cô nhìn hai người bạn họ trai tài gái sắc sắp đến bên nhau, trong lòng tuy có chút hụt hẫng nhưng vẫn là thật tâm chúc mừng.

Bất chợt An Nhiên đụng phải một người ở phía sau.

- A, thật xin lỗi!

Người đàn ông điển trai mỉm cười, một nụ cười mê hồn:

- Tôi đây không cần xin lỗi, chỉ cần tối nay em làm bạn nhảy của tôi là được!

An Nhiên cau mày, thật chẳng biết từ đâu chui ra một kẻ tâm thần như hắn. Đổi lại Lạc Thiên chăm chú nhìn cô gái trước mặt, ánh mắt chẳng mấy chốc đã bị thu hút, khóe miệng nhếch lên ý cười sâu xa.

...

Tuyết Vũ đi thẳng đến chỗ Thiên Đức. Cô đứng trước mặt anh, gương mặt xinh đẹp hiện ra rõ ràng. Thiên Đức như không tin vào mắt mình, anh hỏi khẽ:

- Là em sao?

Tuyết Vũ mỉm cười:

- Ủ, là em!

Thiên Đức đưa tay sờ lên má cô, cả đám người xung quanh hiếu kỳ xúm lại anh cũng không quan tâm. Trên gương mặt hiện ra nét vui sướng không nói nên lời.

- Anh có thể xem đây là câu trả lời không?

Tuyết Vũ đặt tay cô lên bàn tay anh, khóe môi mấp máy:

- Có thể!

Đây là người đàn ông cô yêu, là người đã từng khiến cô đau khổ nhưng quan trọng hơn hết cô muốn cả đời này ở bên cạnh người đàn ông này, muốn được anh chăm sóc che chở đến tận kiếp sau.

Tuyết Vũ bỗng nhiên vòng tay qua cổ anh, cô nhón chân đặt lên môi Thiên Đức một nụ hôn. Thiên Đức sững người, anh nhìn gương mặt cô gần trong gang tấc, trong lòng hiểu ra cô đã chịu quay về bên mình. Ngay lúc Tuyết Vũ định rời xuống, Thiên Đức đã giữ chặt gáy cô, thay thế nụ hôn phớt ban đầu bằng một nụ hôn sâu mạnh mẽ. Đầu lưỡi anh tiến vào khoang miệng nhảy nhót khiêu khích. Giây phút này anh mong có thể dừng lại mãi mãi.

Tuyết Vũ cúi mặt vùi trong ngực anh, hai má cô đỏ ửng. Thiên Đức ôm cô, bàn tay siết nhẹ bên vòng eo thon thả.

- Thiên Đức, em yêu anh!

Những lời này của cô như mật ngọt rót vào tai anh. Thiên Đức cười lên sung sướng, anh nhấc bổng cô lên xoay mấy vòng. Những vị khách xung quanh đã hét lên đầy phấn khích.

Một đêm thực sự khó quên như thế!

64. Chương 62: Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Đồng Thiên Đức Và Dương Tuyết Vũ

Một tuần sau,

- Bố à, con hứa sẽ nhanh về mà!

Tuyết Vũ giả giọng năn nỉ ỷ ôi, ông Dương hừ nhẹ:

- Nuôi con gái đúng là chẳng được tích sự gì, xem xem đi nước ngoài hai năm, về cũng đã hơn một tháng rồi mà chẳng thấy tầm hơi đâu!

Tuyết Vũ cười gượng:

- Con cũng có muốn thế đâu!

Ông Dương nghe giọng con gái vui vẻ cũng chỉ biết thở dài:

- Tất cả đều tại tên Đồng Thiên Đức đó, con gọi nó tới bố nói chuyện xem, sao cứ giữ con gái nhà người ta chằm chập thế hả?

Tuyết Vũ bịt ống nghe quay sang cười cười với Thiên Đức đang xử lý công việc ở bên cạnh:

- Bố em muốn gặp anh!

Thiên Đức nghe vậy thì vội vàng xua tay:

- Không được, chắc chắn là ông ấy muốn hỏi tội anh, có chết anh cũng không nghe máy!

Tuyết Vũ phì cười:

- Đồ nhát gan!

Cô áp điện thoại vào tai, giọng không chút nể tình:

- Anh ấy không dám bố ạ!

Thiên Đức trợn mắt, anh không ngờ là Tuyết Vũ lại đùa dai như thế. Đầu dây bên kia, ông Dương nghiêng rằng:

- Đúng là không có chí khí!

Tuyết Vũ bật cười ha hả, giọng cô có chút trẻ con:

- Phải, phải. Đợi đến lúc hai chúng con cùng về bố hãy giáo huấn anh ấy một trận nhé!

Nói xong không đợi người bên kia trả lời, Tuyết Vũ đã vội dập máy trước.

Thiên Đức nhìn cô bằng ánh mắt hình viên đạn. Tuyết Vũ cười hì hì chạy tới ôm cổ anh.

- Em dám phá hoại hình tượng của anh sao?

Tuyết Vũ giả bộ suy nghĩ nghiêm túc:

- Hình tượng? Anh có sao?

- A, em bữa nay ăn phải gan hùm rồi phải không?

Thiên Đức bậm môi, anh xắn tay áo lên chuẩn bị bắt Tuyết Vũ. Tuyết Vũ vội vàng chạy vọt đi, được một đoạn, cô quay đầu lè lưỡi khiêu khích anh.

Lúc dì Trương về nhà đã thấy một màn hỗn độn, hai người lớn đuổi bắt nhau cười vui vẻ như trẻ con. Bà chỉ biết lắc đầu ngán ngấm. Hôm nay lại được một phen dọn dẹp nữa.

...

Một tháng sau,

Tuyết Vũ nhìn chăm chăm vào tờ báo, gương mặt Bạch Băng hiện lên rõ ràng trên trang nhất. Khuôn mặt đã bị chiếc kính đen che đi phân nửa nhưng vẫn không giấu nổi nét tiều tụy. Bên dưới là dòng chữ lớn: “Nghệ sĩ piano Bạch Băng bị phát hiện kẻ thứ ba phá hoại gia đình của nhạc sĩ X.”

Tuyết Vũ thần người, nghe đến tên người phụ nữ này, cô vẫn cảm thấy bất an như vậy. Thiên Đức cầm lấy tờ báo từ tay cô, anh hừ lạnh:

- Đáng đời! Như vậy còn quá ít!

Tuyết Vũ ngược mắt hỏi lại anh:

- Sao lại ít?

- Đạo nhạc, chặn đường phát triển ca sĩ trẻ, mua giải thưởng... em nghĩ xem không phải quá ít sao?

Tuyết Vũ cau mày, cô nhìn biểu hiện của Thiên Đức, trong lòng đột nhiên hiện lên một suy nghĩ.

- Có phải những việc này là do anh làm?

Thiên Đức cũng không muốn giấu diếm Tuyết Vũ, anh gật đầu thừa nhận:

- Người như cô ta phải nhận trừng phạt, hại chúng ta như thế, anh sẽ bắt cô ta trả giá gấp đôi!

Giọng Tuyết Vũ nhẹ nhàng:

- Dừng lại đi được không, Thiên Đức?

Thiên Đức kinh ngạc, anh hỏi lại Tuyết Vũ:

- Tại sao? Lẽ nào em không nhớ cô ta đã làm gì sao?

Tuyết Vũ nắm lấy tay Thiên Đức, cô nhẹ giọng:

- Em nhớ, em nhớ chứ! Nhưng mà Thiên Đức, cô ta làm sai sẽ bị ông trời báo ứng, em không muốn chúng ta có bất cứ quan hệ gì với cô ta nữa. Hơn mọi thứ, em không muốn anh phải làm điều gì xấu để rồi sau này phải hối hận. Nghe lời em được không? Chúng ta bây giờ chẳng phải đang rất tốt sao? Đừng vì những chuyện này mà phải hao phí sức lực nữa. Em bây giờ chỉ muốn một cuộc sống bình yên bên anh thôi!

Nhìn ánh mắt dịu dàng của Tuyết Vũ, Thiên Đức khẽ thở dài, anh vuốt nhẹ tóc cô:

- Được, sau này anh sẽ không tìm cô ta tính sổ nữa. Chỉ cần chúng ta mãi mãi sống bên nhau thôi!

...

Hai tháng sau,

- Thiên Đức, anh xem hình Lâm Phong đẹp trai chưa này!

Tuyết Vũ vừa cầm tờ báo vừa chạy tới chỗ Thiên Đức. Không để ý đến ánh mắt có lửa của một người nào đó. Tuyết Vũ bắt đầu đọc to:

- Luật sư Lâm vừa thắng một vụ kiện lớn, lấy lại hơn năm mươi tỷ tiền bồi thường cho dân nghèo huyện A Lưới. Anh hiện giờ được xem là một trong những luật sư đắt giá nhất cả nước.

Tuyết Vũ ngừng lại, ánh mắt cô mơ màng:

- Thiên Đức, anh nói xem, bây giờ anh ấy nổi tiếng như vậy, có phải sẽ có nhiều cô gái vây quanh không?

Thiên Đức cố nén lửa ghen bùng phát trong lòng, anh nhẹ giọng:

- Em nói xem!

Tuyết Vũ gục gặc đầu:

- Chắc phải như vậy rồi! Anh ấy thật là giỏi!

Thiên Đức cười tà:

- Vậy để anh cho nhà báo chụp hình rồi đăng lên trang nhất thời báo kinh tế nhé!

Tuyết Vũ giật nảy mình, cô vội xua tay:

- Không được, không được!

Thiên Đức khẽ cười:

- Sao lại không được?

Tuyết Vũ bám lấy cánh tay anh, cười nịnh nọt:

- Chỉ mình em được ngắm anh thôi, mấy cô gái kia không được!

Thiên Đức ấn nhẹ lên trán cô:

- Vậy em cũng không được nói đến người đàn ông khác!

Tuyết Vũ bĩu môi:

- Đồ keo kiệt!

Thiên Đức cười lớn:

- Chẳng phải em cũng như vậy sao?

Tuyết Vũ bật cười, cô hạ giọng:

- Được, được. Chúng ta đều là đồ keo kiệt, vậy nên chỉ mình hai người chúng ta sống được với nhau thôi, phải không?

Thiên Đức tất nhiên không có ý kiến gì, anh cũng chỉ mong có thể!

...

Một năm sau,

Khi An Nhiên đến biệt thự Đồng Gia thì đã thấy Thiên Đức cùng Tuyết Vũ đang ở ngoài vườn. Trên tay Thiên Đức cầm một cuốn sách, anh như đang đọc lên cho Tuyết Vũ nghe, còn Tuyết Vũ lại đang nằm dài trên ghế, cô gối đầu lên chân anh, miệng vừa ăn táo lại vừa cười, bụng dưới cũng đã to lên thấy rõ.

An Nhiên mỉm cười, cuộc sống như vậy thật hạnh phúc.

- Tuyết Vũ!

Nghe giọng của An Nhiên, Tuyết Vũ vội vàng ngồi dậy. Nhìn người con gái xinh đẹp trước mắt đang bước về phía mình, cô khẽ cười:

- An Nhiên!

An Nhiên mỉm cười chào Thiên Đức và Tuyết Vũ, cô ngồi xuống đối diện với họ.

Vẫn như lần trước, Tuyết Vũ tự tay pha trà cho cô. An Nhiên nhìn bụng cô khẽ hỏi:

- Mấy tháng nữa thì sinh?

Tuyết Vũ xoa xoa bụng mình, giọng cương chiêu:

- Cũng sắp rồi, theo như tính toán thì khoảng hai tuần nữa!

Giọng An Nhiên tiếc nuối:

- Haiz, nếu vậy không biết cô có thể đến tham dự hôn lễ của tôi hay không?

Tuyết Vũ khẽ kêu lên thích thú:

- A, nhanh vậy sao?

Thiên Đức ở kế bên mỉm cười:

- Con ngựa bất kham Lạc Thiên này cuối cùng cũng có người trị được!

An Nhiên đỏ mặt xấu hổ:

- Anh ấy à, bây giờ chẳng biết là đang chuẩn bị những gì, không cho tôi nhúng tay vào, chỉ bắt đi đưa thiệp cưới!

Tuyết Vũ phì cười:

- Chắc chắn là muốn tạo bất ngờ rồi!

An Nhiên mỉm cười:

- Tôi chỉ mong anh ấy đừng biến lễ cưới thành một bãi chiến trường là được rồi!

Nói thì như thế nhưng trong lòng An Nhiên vẫn thấy hồi hộp, yêu nhau một năm, quyết định kết hôn cũng bởi vì An Nhiên thấy được Lạc Thiên là một người đàn ông tốt, anh có thể khiến cô không thấy tự ti về gia cảnh của mình, khiến cô mỗi ngày đều mỉm cười bởi những câu nói dí dỏm, khiến cô dần dần cảm thấy bản thân tự tin hơn.

Thấy ánh mắt hạnh phúc của An Nhiên, Tuyết Vũ cũng mừng thay cho cô ấy.

Suy nghĩ một giây, Tuyết Vũ quay sang Thiên Đức lườm một cái:

- Anh xem, người ta lãng mạn như thế, chỉ có anh là khô khan thôi!

Thiên Đức cười trừ:

- Anh là chưa tung ra đó thôi, chỉ sợ đến lúc ấy, em phải hét lên kinh ngạc đấy chứ!

Tuyết Vũ bĩu môi:

- Chỉ được cái nói khoác!

Buổi chiều hôm ấy ba người ngồi trò chuyện rất lâu. Bọn họ đều rất thanh thản, chắc bởi vì ai cũng đã tìm được hạnh phúc cho riêng mình.

...

Hai năm sau,

- Nói đi! Nhanh lên!

Thấy Thiên Đức cứ mãi chần chừ, Tuyết Vũ vội giục anh.

Thiên Đức hít sâu một hơi, giọng có vẻ không được tự nhiên cho lắm:

- Mẹ, mấy ngày nữa con và Tuyết Vũ sẽ đi du lịch, bé Bi ở nhà sợ dì Trương không chăm nổi, mẹ có thể qua coi nó dùm tụi con không?

Ở đầu dây bên kia hoàn toàn im lặng, bà Đồng không nén nổi nước mắt vui sướng. Cuối cùng thì Thiên Đức cũng chịu gọi điện cho bà, như vậy có nghĩa là anh đã tha thứ cho người mẹ này rồi phải không?

Thiên Đức thấy mẹ không nói gì thì vội hỏi lại:

- Được không ạ?

- Được, được. Tất nhiên rồi! Bà Đồng quýnh quáng cả lên-Mẹ sẽ xem một sổ sách dạy chăm trẻ rồi chiều nay lập tức đến nhà con!

Thiên Đức nghe bà nói như vậy thì cảm thấy có chút hối hận, bấy lâu nay anh đã quá lạnh nhạt với bà. Anh nhắc khẽ:

- Mẹ đi đường cẩn thận, bây giờ trời cũng sắp sang đông rồi nhớ mặc thêm áo!

Giọng bà Đồng xúc động:

- Ủ! Cảm ơn con!

Đợi bên kia cúp máy trước, Thiên Đức mới đặt điện thoại xuống. Bên cạnh Tuyết Vũ đang chờ đợi câu trả lời của anh:

- Thế nào?

Thiên Đức cười khẽ:

- Mẹ đồng ý rồi!

Tuyết Vũ mỉm cười, cô cũng không muốn quan hệ mẹ con Thiên Đức cứ mãi xa cách như vậy. Dẫu sao bà cũng đã sinh ra người mà cô yêu, là cháu nội của con trai cô. Thiên Đức kéo Tuyết Vũ sát lại, ánh mắt anh dịu dàng nhìn cô:

- Cảm ơn em!

Tuyết Vũ cười nhẹ:

- Vì cái gì cơ?

- Vì tất cả!

Thiên Đức đặt một nụ hôn lên trán cô, anh thầm biết ơn những ai đã đưa cô đến cuộc sống này, để anh lại một lần nữa biết cảm giác thế nào là hạnh phúc.

Phía bên trong phòng đột nhiên có tiếng khóc vang lên. Mặt Tuyết Vũ bí xị:

- Tiểu Thiên Đức dậy rồi! Thật là phá quá chừng!

Thiên Đức cười lớn:

- Con ai vậy không biết!

Nói xong cả hai cùng cười, Thiên Đức cùng Tuyết Vũ quay trở vào phòng. Trong căn biệt thự xinh đẹp có tiếng cười rộn rã vang lên.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-vo-be-nho-cua-tong-giam-doc>